

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] - Thảo Long Nương Tử

Contents

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] - Thảo Long Nương Tử	1
1. Thảo Long Nương Tử - Chương 1	1
2. Thảo Long Nương Tử - Chương 2	5
3. Thảo Long Nương Tử - Chương 3	10
4. Thảo Long Nương Tử - Chương 4	13
5. Thảo Long Nương Tử - Chương 5	16
6. Thảo Long Nương Tử - Chương 6	20
7. Thảo Long Nương Tử - Chương 7	24
8. Thảo Long Nương Tử - Chương 8	27
9. Thảo Long Nương Tử - Chương 9	32
10. Thảo Long Nương Tử - Chương 10	36
11. Thảo Long Nương Tử - Chương 11	42
12. Thảo Long Nương Tử - Chương 12: [kết]	47
13. Thảo Long Nương Tử - Chương 13: Ngoại Thiên Phiên Ngoại	53

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] - Thảo Long Nương Tử

Giới thiệu

Editor: Ái KỳThế loại: Tiên hiệp, sinh tử văn, nhất thụ nhất công. Vụ Ân Sơn được mệnh danh là n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-thao-long-nuong-tu>

1. Thảo Long Nương Tử - Chương 1

Long yêu ngày xưa vốn dĩ không phải là long, mà là một con cá chép tu luyện ngàn năm, về sau nhảy qua long môn mới thành, nhưng khi hấn trèo lên tộc rồng, mới phát hiện nơi đó không phải tốt lành gì, quả

thực rất hỗn tạp, hơn nữa, bọn họ là cá chép thành rồng sẽ chịu rất nhiều kỳ thị. Chính tông tộc long đều đem bọn họ gọi là “thảo long”, tỏ ý đối với bọn họ rất khinh thường.

Dưới tình trạng như thế, đồng bọn của hắn vì có thể có được một chỗ dựa vững chắc để không bị kì thị, cơ hồ mỗi người đều học bản lĩnh khéo léo nịnh nọt. Mà như vậy cũng thật hiệu quả, rất nhanh bọn chúng liền tìm được chỗ dựa, có thể ở trong long tộc ngẩng đầu uốn ngược một lần nữa làm long.

Chỉ có hắn, bởi vì không xu nịnh, lại trách có chút dốt nát, kết quả dường như lại là người duy nhất bị xa lánh. Cuối cùng, ngay cả đồng bọn cũng nhận thức được, lấy hắn làm hổ thẹn, bắt buộc dĩ hắn đành phải rời khỏi long tộc, buồn bã đi tìm một chốn nương thân, cuối cùng mới định cư ở Vụ Ấn Sơn.

Hiện giờ đã xuống núi, Long yêu ở Bạch Vân âm thầm cân nhắc, nghĩ rằng chính mình dù sao cũng tu luyện thời gian dài như vậy, pháp lực so với trước kia cao cường hơn rất nhiều, trước tiên không vội vã đi tìm “tình là cái chi chi” đáp án, về xem Đông hải cổ hương đã xa cách một ngàn năm mới là chuyện cấp bách.

Đường về nhà hiện lên rõ ràng trong đầu, Long yêu hưng phấn theo gió bay trong mây. Dùng khoảng thời gian này hắn cố hồi tưởng tên của mình. Ở Vụ Ấn Sơn tất cả mọi người đều không có tên, đơn giản là thói xà, lưu manh thô tử, hay kêu loạn là Long dốt nát, chính mình đã một ngàn năm không dùng đến tên, quen cũng là chuyện bắt buộc dĩ. Hắn thầm trách mình khinh suất.

Làn mây tương xứng đứng ở giữa biển khơi? Đây, hắn cuối cùng cũng nhớ ra chính mình một ngàn năm trước bị nhóm đồng bạn gọi “Như Mặc”. Đáp xuống trên một đụn mây nhỏ, hắn đứng trên bờ biển Đông, nhìn biển xanh bao la vô bờ bến, Như Mặc ức chế không được tâm tình kích động, ngửa mặt lên trời hét dài:

“Đã trở lại, ta rốt cục đã trở lại, Như Mặc ta rốt cục đã trở lại đây!”

Thanh âm bay cao lên trời, dội thẳng xuống biển. Trong lúc nhất thời, Thủy tộc dưới thủy cung đều trời lên, một lão miết (ba ba) khan khan cổ họng hô to:

“Ai? Là ai ở nơi nào hô to gọi nhỏ? Không biết chuyện của thái tử ra sao à? Tôm he tướng quân, bắt hắn lại đây cho ta.”

Như Mặc ngơ ngác nhìn cá tôm miết cua nhảy trên không trung, mắt tròn xoe, thầm nghĩ “như thế nào ta một ngàn năm không có trở về, thế đạo đã thay đổi? Đó chính là binh tướng của thủy tộc nhưng ban ngày cũng dám ra ngoài à? Chẳng lẽ nơi này Long Vương hiện hình, cấm nhân loại đánh cá bắt tôm sao?” Hắn một bên cố suy nghĩ, một bên cố nén kích động hướng tới tôm he tướng quân đang giờ cao trường thương mỉm cười: “Dù sao cũng đều là Thủy tộc, vừa nhìn thấy liền cảm thấy thân thiết a.”

Ai ngờ tôm he tướng quân thấy rõ khuôn mặt của hắn, liền quay đầu bỏ chạy, Như Mặc vươn tay tới, muốn ôm hắn một chút bày tỏ tình thân thiết, kết quả lại nhào vào khoảng không. Trong lòng lo lắng, hắn vội vàng đuổi theo, nói to:

“Đừng sợ đừng sợ, ta là Như Mặc một ngàn năm trước nhảy qua Long môn a. Ta và các ngươi là đồng loại a, các ngươi chẳng lẽ không ai nhận ra ta sao?”

“Miết gia gia, hắn... hắn là thảo long a, người xem hắn biến hình người tuyệt sắc thiên hạ như vậy, khả biết được pháp lực cao cường bao nhiêu, chúng ta vẫn là mau chạy đi thôi, thỉnh ốc biển đại tướng quân đến đối phó với hắn”.

Tôm he tướng quân bối rối hướng lão miết báo cáo. lại thấy lão miết gắt gao nhìn chằm chằm phía sau hắn, bỗng nhiên thốt lên:

“Điểm tử thái ngạnh, đại gia xả hô.”

Như Mặc suy nghĩ nửa thì té nhào xuống nước, xem ra hắn thật là lâu lắm rồi chưa trở về, hiện tại ngay cả Thủy tộc cũng xuất hiện hắc bạch đạo chi phân, hơn nữa còn dùng tiếng lóng nhân loại. Hắn nhớ rất rõ tiểu thuyết kiếm hiệp nhiều tập cũng có dùng tiếng lóng như vậy, giống như ý là đối thủ quá lợi hại, mọi người nên từ bỏ ý định đi thôi. Hắn cúi mặt xuống, đã nói mình là đồng loại vì sao lại phải chạy trốn? Chẳng lẽ mình vẫn đang dốt nát vô phương cứu chữa, lời nói ra cũng không thể làm cho người khác hiểu được ư?

Mang theo hoài niệm tâm tình bơi xuống nước, bỗng dừng thấy một toán người vội vàng đi tới, nhất thời doạ Như Mặc nhảy cả lên. Hắn vội vàng núp sang một bên, bởi hắn biết rõ đám người mới xuất hiện, đây chính là Long Vương gia cùng thị vệ. Thật sự không nghĩ tới thân phận nhỏ nhoi này cũng có thể nhìn thấy người cầm quyền cao nhất của Đông hải Long tộc, cảm nhận như vậy một đại tuyệt đối nhân vật, Như Mặc không biết nói mình vận khí là quá tốt hay quá xấu. Hiện tại chỉ có thể kỳ vọng đại nhân ngài ngàn vạn lần đừng nhìn thấy nhỏ nhoi tiểu thảo Long này. Bất quá trời không phụ lòng người, Long Vương vốn đã muốn đi qua hắn, chợt dừng bước, lui trở về, kinh ngạc nhìn Như Mặc nói:

“Người là thảo long. Đúng vậy, đích thực là một con thảo long. Kỳ quái, người làm thế nào có thể xoay sở tu luyện tới biến ảo hình người thế này, đối với thảo long mà nói, có được pháp lực cao như vậy thực sự quá khó khăn.”

Như Mặc lúc này mới chợt nhớ chính mình vẫn đang là hình người. Nghĩ đến lúc trước lão Ngưu nói không được biến trở về nguyên hình, chính là sợ bọn họ một khi trở về nguyên hình sẽ bị nhân loại căm thù, thậm chí tróc nã. Nhưng ở hình dạng này lại không giống với mọi người ở đây, hắn là nên biến thành nguyên hình đi a. Nghĩ đến đây, hắn vội vàng hướng Long Vương cung kính:

“A, thực xin lỗi, Long Vương đại nhân. Ta... ta lập tức sẽ trở về nguyên hình, ta... Pháp lực của ta thực ra không cao lắm”

Hầu tử thường nói với hắn, không nên tỏ ra mình quá lợi hại. Hơn nữa, ở trước mặt một đại nhân vật cũng không được biểu lộ vẻ uy hiếp, bằng không sẽ dẫn tới bị ghen ghét thậm chí hoạ sát thân. Như vậy, hắn bây giờ hiện nguyên hình tỏ vẻ pháp lực không cao hẳn là còn kịp đi?

“Không cần biến trở về nguyên hình, như vậy tốt rồi”

Long Vương dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ của hắn, kéo Quy thừa tướng đi cùng sang một bên, thì thầm:

“Ta thấy đúng là hắn rồi, xem ra rất ngu ngốc, pháp lực cũng thật cao đến có thể huyền hóa hình người. Mặc dù là thảo long, nhưng hiện tại không thể so đo được a, thái tử có hồi phục hay không tùy thuộc vào hai ngày này. Long tộc chính tông ai lại muốn gả con cho một thái tử cữu tử nhất sinh chứ hả? Cho dù là Triển nhi cũng không được a. Thảo long trong thủy tộc hiện tại lại không có ai có pháp lực cao đến biến ảo hình người, cho nên tên này xuất hiện hiện tại rất thích hợp. Bất quá người đã được chọn rồi, người nói thử xem? Thái tử một khi hồi phục, nếu đối với hôn sự này không hài lòng, chúng ta tái nghĩ biện pháp khác ”

Nói xong, Quy thừa tướng đứng kế bên liên tục gật đầu, hai người liếc mắt nhìn nhau đầy ẩn ý, cuối cùng đều ha hả cười rộ lên. Như Mặc bất an nhìn Long Vương cùng lão quy, vì cái gì hai người kia giống như là tính toán đưa ta vào bẫy?? Đúng vậy, thói xà cũng từng nói qua, nếu có người vừa thì thầm vừa xấu xa nhìn người, tức là sẽ đối với người bất lợi. Hắn cẩn thận nhìn chính mình từ dưới lên: “Không đúng a, nhìn thế nào cũng không cảm thấy ta có thể bị Long Vương vĩ đại lợi dụng a”.

“Khụ khụ, cái kia, tiểu thảo long người tên là gì?”

Long Vương gia bước đi thông thả, khoan thai tiến lại gần, cười trừ nhìn hắn, đến mức Như Mặc tưởng chừng mình rất được yêu thương, hoàn toàn hồn nhiên ngây thơ không có cảm giác đang rơi vào bẫy. Tâm khảm từng đợt run rẩy, Long Vương vĩ đại thế nhưng lại tươi cười với một tên thảo long, hắn còn ôn hoà nói chuyện với mình như vậy...

“Ta gọi Như Mặc ”.

Tiểu Thảo long kích động nói ra tên của mình, sau đó lại nghe Long Vương hỏi:

“Hiện tại thái tử Long tộc đang gặp nguy nan, cần một người gả cho hắn để xung hỷ, nhưng mà, Long tộc không ai nguyện ý gả cho một thái tử gần chết đến nơi. Như Mặc, người nói nên làm cái gì bây giờ hả? “

Không sai, tất cả Thảo long đều biết, địa vị Long thái tử là cao nhất. Ta cũng không chắc sẽ có được một đứa con nổi bật như vậy nữa, tiểu Thảo long nhỏ bé này liệu có nguyện ý hi sinh cấp Triển nhi xung hỷ??

“A? Thái tử... Thái tử điện hạ gặp nguy hiểm?”

Như Mặc liền chú ý đến chỗ máu chót, Long thái tử Long Triển là tối dưng cảm lợi hại đại anh hùng, hắn không nghĩ ra thái tử điện hạ như thế nào lại gặp nguy nan. Hơn nữa Súc(1)? Súc là cái gì vậy, mức nước

liên tục là súc sao? Vậy thì cùng lập gia đình có gì quan hệ? Hắn khó hiểu nhìn về phía Long Vương:

“Đại vương, chúng ta... Thủy cung sẽ không thiếu nước đi? Thái tử nếu cần tắm, cứ việc thẳng ra đường cái là được rồi. Nếu tạo một thác nước lớn, đem hắn đặt ở bên dưới.....”

“Không phải súc, là xung hỉ, là gả cho thái tử xung hỉ, chính là dùng một chuyện may mắn giải trừ xúi quẩy, hiểu chưa?”

Thảo long này quả thực không phải dốt nát bình thường mà là phi thường dốt nát a, Long Vương thở dài. Nếu đứa con hoàn mỹ của hắn biết hắn tìm một Thảo long ngu ngốc như vậy để xung hỉ, không biết có hay không sẽ tức giận đến mức xách đao đuổi giết chính mình?? Long Vương trong lòng lại thêm vài phần sầu não, cùng Như Mặc vô tâm nói đùa:

“Nga, lập gia đình a, đáng tiếc ta không có tỷ muội, ưm, làm ta nghĩ muốn biết đồng bọn ngươi có nữ Thảo long hay không?....”

Như Mặc còn đang thật sự suy nghĩ, đã bị Quy thừa tướng không kiên nhẫn kéo đi, đồng thời còn trả lời hộ hắn:

“Không nên nghĩ đến người khác, bọn ta đã tìm khắp trong thủy tộc, hiện tại chỉ có người coi như là người thích hợp. Hoa đường động phòng đều đã chuẩn bị, bái thiên địa xong lập tức nhập phòng”.

“A? Ta? Ta là một người nam nhân a.”

Như Mặc kêu to. Sau đó Quy thừa tướng nghiêm trang dừng lại hỏi hắn:

“Chuyện này không là vấn đề, ngươi chỉ cần nói ngươi có nguyện ý vì thái tử diện hạ hy sinh bản thân hay không là được rồi”.

“Ta biết thái tử là một đại anh hùng, vì hắn ta xuống núi đao biển lửa đều nguyện ý.”

Như Mặc rất có khí khái vỗ ngực, sau đó lại bị Quy thừa tướng kéo đi.

“Vậy cũng tốt, ngươi chỉ cần gả cho thái tử thay hắn xung hỉ, cũng tính là người đối với hắn đại ân, so với lên núi đao xuống biển lửa thoải mái hơn, phải không?”

“Nói rất đúng nhưng vẫn không đúng... Chính là...”.

Như Mặc thoáng đã nghĩ ra cái gì, nhưng đến lúc đi vào hỉ đường trang hoàng hoa đăng rực rỡ, hắn vẫn không nghĩ ra rốt cục là không đúng ở chỗ nào. Nếu bàn về trí não, hắn thực ra rất ngốc nghếch, nhưng trong mười hai con yêu tinh kì thật thông minh yêu tinh cũng không nhiều, nên không ai phát hiện ra hắn. Hướng chỉ nếu hắn giống những Thảo long hai mặt khéo léo khác, hắn cũng đã không có tu vi cao thâm như ngày hôm nay. Vì mãi suy nghĩ, Như Mặc cũng không biết là đã cùng người nào thể thân thái tử bái đường, bái đường xong liền bị lôi vào phòng hoa chúc. Đến khi bà mối và đám người kia đều lui xuống, hắn mới dám tràn ngập hâm mộ nhìn phòng ngủ xa hoa tinh xảo. Hướng mắt về thân hình nằm trên chiếc giường rộng lớn, Như Mặc cơ hồ muốn xông lên phía trước.

“Này... Đây là Long thái tử sao?”

Như Mặc đi đến bên giường, một lúc lâu sau thấy người kia không động đậy, hắn mới dám vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve vẩy rồng ánh màu vàng kim:

“A a a, Long thái tử hảo uy vũ cường tráng a. Vẩy thật cứng rắn, không giống như ta, trên người chỉ có vẩy nhỏ yếu đuối.”

Như Mặc lại chuyển tới đầu giường nhìn dung nhan của thái tử, ân, nhìn bằng con mắt của rồng, Long thái tử thật sự rất anh tuấn, hơn nữa trên trán còn có một đạo kim quang loáng thoáng lưu chuyển, chứng minh tu vi của hắn đã gần như đạt mức long thần. Long thần đó nha, Long tộc một trăm vạn năm đều chưa chắc sẽ xuất hiện một người. Tu vi cao như thế không biết rốt cục là gặp tai họa gì mà lại hôn mê nằm im bất động ở đây? Như Mặc đang âm thầm ca ngợi thái tử bỗng dưng phòng ngủ tối sầm lại, không đợi hắn kịp hiểu chuyện gì xảy ra, trên nóc giường đột nhiên hạ xuống một tia thiểm điện, đánh thẳng xuống Long thái tử. Trong bóng tối, Như Mặc thoáng nhìn thấy sắc vàng của vẩy rồng bị thiểm điện đánh rách ra, mang theo tơ máu khiêu vũ giữa không trung.

“Thiên... Thiên kiếp? Đại thiên kiếp?”

Thanh âm Như Mặc bỗng chốc thay đổi:

“Vì sao... Vì sao gặp phải Đại thiên kiếp?”.

Toàn bộ cơ thể đều run rẩy, hắn không biết chính là, Long thái tử vì muốn nâng cao tu vi, lên luyện Long tộc cấm thuật Long thần công. Người muốn luyện Long thần công cần phải trải qua mười đạo thiên kiếp, lần sau sẽ càng mạnh hơn lần trước, hơn nữa mỗi ngày đều sẽ tấn công người, dần dần hình thành Long thần câu diệt(2). Do đó, hàng ngàn năm qua, chân chính tu luyện thành Long thần trong Long tộc đều có thể đếm trên đầu ngón tay. Theo đuổi năng lực mạnh như vậy, đương nhiên cũng có không ít long nhân thất bại. Mất thấy số lượng Long nhân kịch liệt giảm thiểu, Long Vương sau cùng phải hạ lệnh cấm Long tộc tu luyện Long thần công, lúc này mới ngừng được đại nạn. Chỉ là hắn không ngờ, người vi phạm lệnh cấm một ngàn năm qua lại là đứa con ưu tú nhất của hắn.

Long thái tử Long Triển hôn mê ở thiên kiếp thứ bảy, từ đó về sau đều không có tỉnh lại, mà hắn từ lúc hôn mê cơ thể đã liên tiếp chống lại thiên kiếp thứ tám và chín. Mọi người trong lòng đều hiểu rõ, trên thực tế Long Triển chống chọi với thiên kiếp đã tiêu hao hết nội lực, hắn trăm triệu lần đều không tránh khỏi số phận hình thành long thần câu diệt. Bởi vậy, tuy mọi người đều biết ví như xung hỉ đến thật, một ngày nào đó Long Triển vượt qua thiên kiếp thì mình ngay lập tức trở thành dưới một người trên vạn người chính Long thái tử phi, trở thành nữ chủ nhân của Thủy tộc mà người người đều ngưỡng vọng ngược nhìn. Thế nhưng vẫn chẳng ai dám mạo hiểm, vì mọi người đều nhận định, Long Triển hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Đó cũng là nguyên nhân lão Long Vương không nói cho Như Mặc lý do Long thái tử cần xung hỉ. Hắn biết rõ, một khi nói ra, tiểu Thảo long này mặc dù đối với con hắn hết tôn thờ lại kính ngưỡng cũng sẽ không một chút do dự chạy trốn, không thềm đến xia đến hắn nữa. Nguyên là, tính ra đại thiên kiếp tới thiếu cũng phải hai ba ngày sau mới xuất hiện nữa, bọn họ mong muốn dùng một tia hỉ khí làm đại thiên kiếp tới chậm hơn, nhưng thật không ngờ, đem Như Mặc vào phòng không lâu sau, đại thiên kiếp liền bắt đầu phát huy uy lực.

Một đạo thiểm điện lại đánh xuống, mang theo tiếng sấm làm cho kẻ khác phải vỡ tim nứt mật. Lần này không chỉ đánh rớt vảy rồng của Long Triển mà còn mang theo một chùm huyết vũ.

(1): tiếng Tung Cửa Súc là Trùng Tắc () và Xung hỉ là Trùng Hỉ () cùng phát âm là chông xỉ

(2): Đại khái là tình trạng toàn bộ tinh lực đều mất đi, dẫn đến cái chết.

2. Thảo Long Nương Tử - Chương 2

Như Mặc vốn đã sợ tới mức núp dưới bàn, nhìn thấy thân thể Long thái tử không hề phản kháng mặc cho thiên kiếp vũ nhục, tim hắn kịch liệt đau đớn: đó là Long thái tử a, cho đến bây giờ hắn chỉ có thể ngưỡng vọng tới ưu tú thái tử. Hắn.... vậy mà hắn lại mở to mắt nhìn trừng trừng Long thái tử tôn kính cứ như vậy bị thiên kiếp đánh đến hình thành thần câu diệt.

“Đừng...”

Như Mặc kêu lên một tiếng đau thương, trong giây lát nhào tới dùng một chưởng chẻ đôi tia thiểm điện đang giáng xuống không ngừng. Lúc Long Vương cùng mọi người chạy đến, bọn họ đều nhìn thấy cảnh tượng chấn động lòng người: Như Mặc tóc tai bù xù đang che chở bên long thái tử. Hắn đem toàn bộ sét điện đang đánh xuống dẫn tới chính mình, toàn thân đều loang lổ máu, hỉ phục đồ thẩm đều đã rách nát, bắp đùi và ngực đều xuất hiện vài chỗ da thịt bị đốt cháy. Trọng thương đến như vậy, Như Mặc vẫn như cũ không chịu lùi về sau nửa bước, liều mạng bảo hộ thân thể Long Thái Tử.

Ngay cả Long Vương vì nhi tử mà bất buộc bản thân đem lương tâm cho chó gặm cũng bị cảnh tượng trên làm cho xúc động, liều mạng xông vào bên trong, thế nhưng uy lực của thiên kiếp đã bao phủ cả gian phòng, không đợi hắn vào đến liền phản chấn buộc hắn phải quay về. Thiên kiếp đã uy lực đến thế này, khả dĩ tưởng tượng Như Mặc đang ở trong phòng thay Long thái tử chống chọi liên hồi hẳn phải chịu đau đớn thế nào. Nội trong một ngày, nội lực của hắn sẽ kiệt quệ, hắn lại không chịu tránh né thì chỉ có một kết cục, nhất định là hình thành long thần câu diệt.

“Như Mặc, mau ra đây, người không phải là người phải chịu thiên kiếp, còn có thể đi ra, chúng ta không vào trong đó được a”.

Long Vương dốc sức mở ra một cách cửa. Đây là tiểu thảo long dùng cảm thiện lương nhất long tộc, không nên mất mạng ở nơi này. Ví như nhi tử của hắn nhất định không thoát được thiên kiếp, hắn cũng tuyệt đối không muốn tiểu thảo long vô tội bị chôn cùng con hắn.

Long Vương gia cảm động sâu sắc mang theo tiếc nuối không nguôi: thật là, sớm biết chỉ cần đợi ở bên người nhi tử là có thể cùng chống chọi thiên kiếp, hắn sẽ luôn luôn canh giữ bên người Triển nhi, lúc nào cũng sẽ không rời. Cùng lúc đó, ngoài khơi xa nổi lên một cơn lốc che kín cả mặt trời, một đoàn mây đen cuộn cuộn gào thét, từng đợt tia chớp số lượng vô cùng hùng hậu thâm nhập đáy biển, nước biển tựa như lúc mở nắp nồi, sôi trào không ngớt. Thiên kiếp thứ mười cũng là sau cùng thiên kiếp, uy lực mạnh tới mức đem toàn bộ vùng biển trăm dặm ngoài khơi giống như miệng một cái bát lớn đầy nước sôi. Thế nhưng dưới biển, tất cả chuyện xảy ra đều tập trung tại gian phòng nhỏ của Long thái tử, còn lại đều yên bình như trước.

Như Mặc đã không biết chính mình bị đánh đến lần thứ bao nhiêu, trên người vết thương vô số. Nếu không phải trong lòng hắn chỉ còn lại có niềm tin dù liều mạng cũng phải bảo hộ Long thái tử chu toàn, chỉ sợ loại đau đớn này đã khiến hắn bất tỉnh. Cứ như vậy, không biết đã qua bao lâu, nội lực của hắn đã tiêu hao hết mà uy lực của thiên kiếp lại không hề suy giảm. Sau cùng Như Mặc cắn răng, xoay một vòng hồi phục thành hình dạng thảo long, gắt gao ghé sát vào người Long Thái Tử thay hắn đỡ một tia thiểm điện chợt đánh xuống. Long Vương cùng Quy thừa tướng đồng loạt ngậy người nhìn Như Mặc hiện nguyên hình che tia thiểm điện, bị đánh trúng, hắn kêu lên thảm thiết. Bọn họ đều nghĩ cả đời cũng không có tình cảnh chấn động như vậy nữa: một tiểu thảo long nho nhỏ, vốn vẹn bởi vì hắn đối Long thái tử kính ngưỡng, lại không tiếc mất đi ngàn năm đạo hạnh, thậm chí không màng đến hình thành thần câu diệt, vậy mà... Như thế nào lại phát sinh chuyện như vậy, Long tộc bọn họ đã trải qua một ngàn năm, hắn như thế nào chưa gặp được tiểu long có phẩm chất cao thượng đến thế? Cũng đừng nói rằng em nó chẳng qua chỉ là một tiểu thảo long nhỏ nhoi. Mắt thấy Như Mặc rốt cục không nhúc nhích, lão Long Vương lệ rơi lã chã, gào khóc:

“Như Mặc tiểu thảo long a, là bản vương hại ngươi, bản vương không nên ích kỷ lường gạt mang ngươi đi xung hỉ a. Thiên kiếp a, chết tiết thiên kiếp a, ngươi lần này không tuân thủ ước định, lại tới trước thời hạn, ngươi... ngươi tốt xấu gì cũng phải chờ thời gian cho ta đem tiểu thảo long ra ngoài a. Ngươi chết tiết thiên kiếp a...”

Bỗng dưng trong phòng xảy ra một cảnh tượng kinh người, chỉ thấy Long thái tử đang được thảo long Như Mặc bảo hộ đột nhiên trở mình, đạp thảo long đã mất đi tri giác xuống giường. Giữa lúc Long Vương cùng mọi người vừa mừng vừa sợ cho rằng Long thái tử rốt cục cũng tỉnh lại, Long thái tử liền khôi phục trạng thái hôn mê như trước. Đến lúc này uy lực của thiểm điện đã giảm xuống, kèm theo vậy rồng lẫn máu thịt của hắn.

Rốt cục, ánh chớp thôi không sáng nữa, sấm cũng ngừng kêu vang, ngay lúc tia sét yếu ớt cuối cùng đánh xuống, ngoài khơi xa truyền tới âm thanh cộc cằn:

“Long Vương lão người nói cái gì? Cái gì kêu chết tiết thiên kiếp, thiên kiếp chúng ta phát động một lần là dễ lắm sao? Ngươi nghĩ rằng ta không muốn thông thả hai ngày sau mới trở lại làm việc à? Cũng có khó khăn ngươi biết không? Thật là, ngươi cuối cùng chỉ vì chính lòng tham tu luyện Long thần công, bằng không đợi được nhi tử ngươi chịu mười lần thiên kiếp xong, chúng ta liều mạng nắm đầu khớp xương, đem đánh chết một lão già như ngươi. Được rồi, các huynh đệ, chuông gọi thu binh. Thật sự là mệt chết đi được.”

Long Vương cùng Quy thừa tướng một lần nữa ngậy đại, bọn họ chưa hề nghe nói qua thiên kiếp có sinh mệnh, nhưng lại... còn có thể nói chuyện a.

Long Vương gia giật mình ớn lạnh, lôi kéo Quy thừa tướng khóc lóc kể lể:

“Ngươi nghe thấy không? Xem ra ta sau này đành thế thôi, không bao giờ... tu luyện Long thần công, ngươi có nghe thiên kiếp nói như thế nào không? Bọn họ bảo nếu như ta luyện, bọn họ liền liều mạng dùng đầu khớp xương đánh chết ta, a a a, thiên kiếp sao cũng có cái loại hẹp hòi đến như vậy a.”

Quy thừa tướng dịu dàng an ủi chủ nhân:

“Được rồi được rồi. Dù sao cho đến bây giờ lão gia cũng không có ý định tu luyện Long Thần Công phải không? Chúng ta khẩn trương sang đó xem thái tử cùng tiểu thảo long đi”

Một lời nói ra thức tỉnh người cõi mộng, Long Vương vội vã nói:

“Đúng đúng, nhanh qua đó xem bọn hần.” Vừa nói vừa đẩy cửa bước vào.

Nhìn kỹ mới thấy, Long thái tử Long Triển bất quá chỉ bị trầy ngoài da, thế nhưng thảo long Như Mặc cơ hồ đã phi thường thê thảm, thân thể hầu như bị thương, may mà sau đó Long thái tử đã hần xuống giường bằng không tất nhiên sẽ hình thành thần câu diệt.

Mặc dù là ở Long Cung nhưng bị thương nặng như vậy tạm thời cũng là khó có thể khỏi hần. Long Vương liền vội vã an bài một gian tĩnh thất cho hần tu dưỡng, mỗi ngày đều phái Long ngự y giỏi nhất đến cho hần

Đến tận ngày thứ ba, Long thái tử Long Triển rốt cục tỉnh lại, hít thở một hơi, kinh ngạc phát hiện thân thể từ đầu đến chân không hề có tổn hại. Hần nghĩ tới nghĩ lui vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào thiên kiếp xem hần tu luyện vừa anh tuấn lại uy vũ, nên cố ý phóng thích chăng? Hình như khả năng này cũng không lớn lắm, vậy rốt cuộc như thế nào? Hần từ trước đến nay đều làm theo phương pháp của người đi trước, huỷ toàn bộ nguyên thần chỉ chứa nội đan, sau đó chuẩn bị thân thể thật tốt, chính là, vì sao bản thân lại không hề bị thương tổn?

Hần nỗ lực hồi tưởng, chợt nhớ ra trong lúc hôn mê, dường như có quái vật nào đó rất lớn nằm đè lên người hần. Hần rất khó chịu, đường đường Long thái tử có thể nào bị kẻ khác đặt dưới thân, vì vậy hần tựa hồ ra sức đem vật đó ra khỏi người. Hiện tại nghĩ đến, lẽ nào vật đó lại thay hần cản thiên kiếp? Nhưng cũng không đúng, chống đối thiên kiếp thì phải là người còn sống tự nguyện giúp hần. Thuỷ Tộc bọn họ từ trước đến nay kiêu ngạo độc hành đã thành danh, hần không nghĩ ra toàn bộ Đông Hải này còn có thể tìm ra Long nhân tốt bụng như vậy.

Mang theo nghi vấn trong lòng, Long Triển quay bước rời khỏi phòng ngủ. Dọc đường đi thật sự im ắng, cho đến hần khi đi tới phòng khách, mới phát hiện căn phòng đã đầy chật người ngồi đang trò chuyện rôm rả. Chính là một căn phòng toàn long nhân, kỳ thực để tiết kiệm không gian, tất cả đều ở hình người.

Long Triển vô cùng kinh ngạc nhìn thấy vài vị Long nữ ngồi ở vị trí tộc chủ, thậm chí Bắc Hải Nam cung công chúa cũng ở đây, mà phụ thân lại tại thượng vệ mặt thực kiêu ngạo. Hần chậm rãi thông thả bước vào phòng, cúi người hành lễ:

“Nhi thần bái kiến phụ vương, bái kiến các vị thúc vương....”

Không đợi hần nói hết câu, xung quanh liền vang lên tiếng tán thưởng, vài đôi song thủ loi loi kéo kéo. Thúc vương lại lộ ra nét cười yêu thương hiền lành, giống như là hần cùng với nhi tử của lão là như nhau.

“Các vị... thúc vương bá vương, tỷ tỷ muội muội khoẻ chứ.”

Long Triển nhàn nhạt bắt chuyện. Mắt thấy Bắc Hải Long Vương đã sải bước tiến đến, kéo tay hần kích động nói:

“Tốt, thật tốt quá, Triển nhi. Hảo hài tử, mấy nghìn năm qua, Long tộc chúng ta cuối cùng cũng có một Long thần a, ai, thúc vương ta đã sống vạn năm, cũng không nghe nói đến chuyện vượt qua thiên kiếp kinh thiên động địa, cảm động lòng người như vậy. Nghĩ lại thấy xấu hổ vô cùng, lúc người gặp gian nan, chúng ta lại thờ ơ lạnh nhạt, bất quá cũng may là da mặt thật dày, bằng không sao có thể nghe đến chuyện tình thâm như biển a. Hôm nay chúng ta các vương Long Vương tử, nhưng lại được thảo long nương tử của người giáo dục cảm hoá.”

Lão Long vừa nói xong, nước mắt đã đồng loạt tuôn ra.

“Khoan... từ từ... thúc vương, người... người nói như thế nào ta không nghe rõ a?”

Long Triển cảm thấy các bá vương nước mắt lưng tròng vui mừng nhìn về phía hần, nhân thần lại tràn ngập từ ái. Hần càng nghĩ càng bức bối: chuyện gì đã xảy ra, tại sao hần là “long vật chính” một điểm cũng

chẳng có cảm giác, trái lại... ngoại nhân dường như là hiểu rất rõ a? Còn có... còn có cái gì thảo long nương tử?

Sắc mặt hắn dần dần trắng bệch: “Không phải đâu, không có khả năng đâu phụ vương. Lẽ nào trong lúc ta đang khảo nghiệm thiên kiếp, có thảo long đến nói năng với ta có quan hệ? A a a, phụ vương, như thế nào người lại không tin tưởng đạo đức con trai mình chứ? Từ trước đến nay ta đều giữ mình trong sạch, làm sao cùng long nhân bên ngoài có quan hệ? Lại là một ti tiện thảo long không gì sánh bằng. Phụ vương a, lẽ nào người lại không hề nghi ngờ, hắn nói gì các người đều tin? Nga, lão thiên gia, năng sẽ không nói cái loại nhơ nhưng buồn cười gì nữa chứ?”

Lão Long Vương nghiêm túc nhìn về phía nhi tử:

“Triển nhi, người không được nói nương tử của người như vậy. Hắn hi sinh đến như thế nào người căn bản là không biết. Đương nhiên, hắn cũng không có khả năng có thai, vì hắn là giống đực...”

Không đợi nói xong, Long Triển liền thối lui lại mấy bước: “Không phải chứ? Là giống đực? A a a a, phụ vương a, hắn rốt cuộc đã nói những gì, che mắt được cả người lẫn quy lão thừa tướng?”

Long Vương lần thứ hai lắc đầu:

“Triển nhi, hắn chỉ là hơi ngốc một chút, cũng sẽ không có linh nha lỵ xỉ (1) gì đó.”

Mắt thấy nhi tử sắp ngã phải đỡ lấy cây cột bên cạnh, Long Vương thở dài một hơi:

“Đến, người đến đây theo ta, người cùng hắn phát sinh chuyện gì ta vừa kể với thúc bá người xong, thực sự rất lười kể lại, cũng là người chính mình đến xem đi. Đến lúc ta trau chuốt câu chữ, tự nhiên sẽ nói tất cả cho người biết”.

Long Triển phân vân không biết có nên tin tưởng phụ vương bị lừa một cách đơn giản này hay không. Thật là kỳ quái, như thế nào cha hắn lại trở nên nhẹ dạ như vậy, mặc cho đối phương bịa đặt, trái lại đem nhi tử của mình bán đi. Ân, bất quá đi xem cũng tốt, hắn muốn nhìn mặt một thảo long lớn mật tham lam nói dối như cuội. Hắn cũng không tin trước mặt mình tên kia còn có thể diễn trò chuyện tình cũ gì đó nữa.

Theo sau long vương đi đến cung điện tinh xảo bên, Long Triển trợn trắng mắt:

“Phụ vương à, người đối với tên phiến tử(2) kia thật tốt mà, ta mỗi lần bàn đến chuyện về nơi này sống, người đều ra sức chối từ. Hôm nay lại nhượng cái kia ti tiện thảo long vào đây....”

Lời chưa nói xong, hắn đã bị cảnh trước mắt làm cho ngây dại. Trên chiếc giường xa hoa, tiểu thảo long lẻ loi đang nằm úp mặt xuống giường. Kỳ thực biết đó là thảo long hoàn toàn là bởi vì lão Long Vương đã nói trước, Long Triển trong lòng lại cho rằng, dùng “Một khối không rõ huyết nhục” lại hình dung chính xác hơn.

“Triển nhi, người bước đến xem đi, xem coi rốt cuộc là bị cái gì đã thương”.

Long Vương ý bảo Long Triển tiến lên, nhượng hắn bước đến. Chỉ nhìn thoáng qua, Long Triển liền kết luận đây là vết thương do kiếp lôi cùng kiếp điện tạo thành. Tu luyện Long Thần Công, hắn đã biết rõ thiên kiếp ở các tầng khác nhau sẽ để lại hậu quả khác nhau. Vết thương trên người thảo long kia, nhất định là do thiên kiếp tầng thứ mười, chỉ là...

“Kỳ quái, lúc trước ta đã cho rằng, lúc ta tỉnh lại sẽ thấy chính mình là hình dạng này, như thế nào lại đảo ngược, thiên kiếp lại giáng xuống người này? Lẽ nào thiên kiếp tìm nhầm mục tiêu? Không thể nào, trước đây chưa hề có ghi chép chuyện thiên kiếp đánh nhầm người. Nhớ năm xưa Linh tiên tử tiên bối từng vì né tránh đại thiên kiếp nên trốn dưới niên băng phách, kết quả cũng bị “chỉnh đốn” thành long không ra long, quỷ không ra quỷ sao?”

Long Vương thở dài:

“Triển nhi à, người thông minh tuyệt đỉnh, chẳng lẽ còn không nghĩ ra làm sao vết thương vốn thuộc về người lại ở trên thảo long này?”

Long Vương vừa dứt lời, giấc mộng kia liền hiện lên trong đầu Long Triển, hắn cả kinh kêu lên:

“Không... Không thể nào? Chẳng lẽ là hắc thay ta chống đại bộ phận thiên kiếp sao? Điều này sao có thể? Hắc chỉ là một cái thảo long, pháp lực cũng không thể có nhiều, một đạo kiếp điện cũng có thể dễ dàng lấy mạng của hắc.”

Long Vương gật đầu nói:

“Triển nhi, không cần hoài nghi, đúng là thảo long này đã thay người chặn tuyệt đại bộ phận thiên kiếp, cũng là đoạn thiên kiếp lợi hại nhất, sau đó hắc liền biến thành cái dạng này.”

Sau đó Long Vương đã đem chuyện chính mình vốn là lừa gạt Như Mặc cấp xung hỉ, ai dè lại chuyện xảy ra như vậy nói ra, Long Triển mới biết chân tướng câu chuyện, không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

“Triển nhi, Long tộc chúng ta không làm cái chuyện vong ân phụ nghĩa, từ nay về sau hắc đã là nường tử của người. Người hảo hảo đợi hắc, không vì cái gì khác, chính là do hắc giá thân liều mình cứu người, thử hỏi toàn bộ long tộc có ai làm được như vậy? Bá vương thúc vương, tỷ muội của người vừa nghe được chuyện này đều cảm động đến rơi lệ, tất cả đều bội phục tiểu thảo long này. Cho nên, nếu người phụ hắc, toàn bộ long tộc đều phải nhờ người, dù cho người là Long Thần thì cũng như nhau, có biết không?”

Lão Long Vương vừa nói xong, không đợi nhi tử nhà mình trả lời, liền xoay người bước ra ngoài, oán giận nói:

“Khát muốn chết, khát muốn chết, nói xong mấy câu này... ta khát muốn chết”

Long Vương đi đến cạnh cửa, dường như nhớ tới cái gì, dừng cước bộ, quay đầu trầm giọng nói:

“Triển nhi, nhớ cho kỹ, thảo long nường tử của người gọi Như Mặc.” xong, đẩy cửa nghênh ngang bước đi.

“Như Mặc? Như Mặc?”

Long Triển thì thảo niệm hai lần, cười khổ:

“Người còn không bằng gọi Như Thán(4) đi, nhìn người hiện tại, toàn thân trên dưới hoà thân cốt có gì khác nhau? Bất quá điểm thêm huyết nhục nữa thôi”.

Hắc khổ não ngồi cạnh Như Mặc:

“Đả nhân bất đả kiếm, đả long bất đả đầu (3), không cần phải nói, thiên kiếp môn chính rất quy củ”

Vươn một bàn tay xoa xoa thân thể Như Mặc đang hôn mê bất tỉnh, Long Triển một bên tự nói tự nghe xem ra rất hợp tình hợp lý:

“ Ta nói thảo long Như Mặc, người liều mình cứu ta, điểm ấy ta đã rất là cảm kích, thế nhưng... nhưng là ta không nghĩ đến thú người làm nường tử a. Cái kia... Cha ta cùng Quy thừa tướng bọn họ nhân lúc ta không biết mới làm nên chuyện này, nên... Miễn cưỡng không hạnh phúc, người nói có đúng không? Như Mặc, người tin tưởng ta. Tuyệt đối không phải là ta bội tình bạc nghĩa, thật sự chúng ta căn bản không phải là long cùng chung một thuyền, ngay cả cảm tình còn chưa có, nói tới cái gì ái tình chứ?”

Vận nội lực trị thương vào lòng bàn tay, hắc mong muốn có thể thay Như Mặc giảm bớt một chút đau đớn. Mà Như Mặc lại không đáp lại, tựa như hồn đang ở nơi nào. Long Triển lẩm bẩm đến tận lúc này, linh lực trên lòng bàn tay cũng không biến đổi, đặt tay lên đuôi Như Mặc phóng linh lực, xong chàng nghiêng đầu nằm bên cạnh nàng, dần dần đi vào cõi mộng

(1): tên lừa gạt, người xấu, ứ có ngoan =]]

(2): hiểu sơ sơ nghĩa là biến thái, bất bình thường

(3): đánh người không đánh mặt, đánh rồng không đánh đầu

(4): Như Thán: như than, là Như Than đó

Như Mặc là Như Mực đó~~ thiệt dễ thương

3. Thảo Long Nương Tử - Chương 3

Một lúc lâu sau, Long Triển bị một trận lay động khe khẽ đánh thức. Hắn mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là một cái đuôi mỹ lệ nhẹ nhàng thúc bên người. Thấy hắn tỉnh, cái đuôi xấu hổ rụt trở về. Đứng hỏi Long Triển hắn làm sao chỉ nhìn cái đuôi liền biết được nó đang “xấu hổ”. Hắn chính là biết, thể thôi.

“Người tỉnh?”

Long Triển vui vẻ quay đầu lại, đối diện hắn là một đôi mắt to trong veo như thủy tinh không hề có nửa điểm tì vết. Tim bỗng dưng lỡ mất một nhịp, hắn thầm nghĩ: mắt thực đẹp.

“Người... thái tử điện hạ đâu? Người có biết thái tử điện hạ hiện giờ ra sao không?”

Như Mặc vội vã giơ tay lên, nhưng nửa chừng lại vô lực buông thông xuống. Hắn rũ mi mắt xấu hổ nói:

“Thực xin lỗi, ta cũng không biết vì cái lúc tỉnh lại chỉ có cái đuôi có thể cử động, đành dùng đuôi gọi người tỉnh. Thái tử? Thái tử hắn thể nào?”

Xem ra chuyện này có hơi phiền toái, Long Triển im lặng, trong lòng thầm cảm thán: ai, sức quyến rũ lớn như vậy không phải lỗi của ta, kỳ thực cũng là bất đắc dĩ a. Làm sao bây giờ, thảo long này xem ra đối ta tình thâm như biển. Không được, phải nghĩ ra biện pháp hạ thấp chính mình một chút, phải làm cho hắn thấy được hình tượng long thái tử hoàn mỹ bị phá vỡ là có thể thoát.

“Cái kia... người đều vì hắn ra nông nổi như thế này, hà tất còn nghĩ tới hắn”. Long Triển thanh thanh cổ họng. “Cái này... kỳ thật Long thái tử hắn ta không tốt chút nào. Hắn ích kỷ lãnh khốc, lòng tham vô đáy, vô tình vô nghĩa không biết xấu hổ, đúng rồi, quan trọng nhất vẫn là đứng núi này trông núi nọ, gặp một người yêu một người “đá” một người. Lần trước còn có Long nữ chạy tới đây khóc lóc kể lể, nói nàng tất cả đều cho thái tử, kết quả lại bị... Ai da, sao người đánh ta?”

Long Triển che một bên mặt bị cái đuôi Như Mặc quét trúng, kêu lên: “Thật là, sớm biết thế không nên cho cái đuôi của người nhiều linh lực như vậy.”

“Không được vũ nhục thái tử, toàn bộ long tộc trên dưới cao thấp người nào không biết Long thái tử anh minh thần võ, phẩm chất anh hùng, luôn giữ mình trong sạch còn sống có tình có nghĩa. Người cho là tùy tiện nói bậy bạ vài câu là có thể phá hoại hình tượng của ngài sao? Người là người của ai, nói, có phải hay không muốn gây rối, cho nên mới tung tin đồn như vậy!”

Như Mặc phần nộ thẳng ở trên giường đập đập cái đuôi. Xong rồi, xem ra hắn cả vốn lẫn lãi đều là ái mộ ta, mức độ đã muốn tới bất luận cái khuyết điểm nào cũng không thể chia rẽ được, Long Triển tuyệt vọng nghĩ. Xem ra ta chỉ có thể cam chịu số mệnh mà thôi, nếu không toàn long tộc đều muốn phỉ nhổ. Thân là Long Thần mà chịu cảnh như vậy, còn không bằng uỷ khuất chịu cưới thảo long này đi. Dù sao sau này không chạm đến hắn là được, chờ gặp được “người trong mộng” rồi thú nàng làm tiểu thiếp, hảo hảo sung ái nàng cũng thể thôi.

“Ai, nguyên lại người đối với ta tình cảm đã muốn Đông hải chi thủy bồn lưu bất thức (1), cho nên mới xả thân thay ta can thiên kiếp.”

Long Triển thở dài, an ủi vỗ vỗ đuôi Như Mặc, trịnh trọng giới thiệu:

“Ta... bởi vì người bảo hộ nên lông tóc không hề tổn hao chính là thái tử Long Triển. Về điểm này thật sự phi thường cảm tạ người, tuy rằng ta cũng không muốn thú người làm thê tử chút nào, bởi vì căn bản ta đối với người không có cảm tình. Đương nhiên, cho dù người không thay ta đỡ thiên kiếp ta cũng có thể bảo vệ nguyên thần của mình luyện thành Long Thần công. Nhưng là, dù sao người cũng đã bị thiên kiếp đánh thành ra thế này, ta cũng không thể nói câu vô lương tâm, cho nên cứ như vậy đi. Chỉ tiếc đường đường Long thái tử, nhưng lại vì một cái ân cứu mạng chẳng biết từ đâu rơi xuống mà tiếc nuối suốt đời, ai...”

“Từ từ... Người là... Thái tử điện hạ? Trời ơi, đây là làm sao? Thái tử điện hạ người đang nói cái gì? Thú... thú ta? Người thú ta không phải bởi vì cần xưng hủ sao? Hiện tại người đã vô sự, ta cũng không cần phải gả cho người nữa. Ta còn muốn cùng các huynh đệ phi tiên, quyết không thể lập gia đình.”

Như Mặc thật sự nhẫn nại không được, mở miệng ngắt lời Long thái tử đang dần dần bước chân vào thế giới thần tiên.

“Cái... Cái gì?”

Long Triển ngây ngốc:

“Người... người nói không định gả cho ta, người nói... Người nói lại lần nữa, thật có lỗi, ta nghe không rõ.”

“Đúng vậy, thái tử điện hạ, chúng ta căn bản không có ở cùng một chỗ, ta làm sao lại có phương diện cảm tình với người?”

Như Mặc ha hả cười, vỗ nhẹ lên vai Long Triển:

“Trước kia sở dĩ ta chịu gả cho người, là bởi vì Long Vương đại nhân nói người cần phải xưng hỉ. Người chính là thái tử điện hạ đó! Một thảo long như ta cấp người xưng hỉ, đó là vinh hạnh của ta, cũng là trách nhiệm không thể thoái thác, cho nên ta không phản đối, liền đáp ứng ngay. Còn thay người ngăn cản thiên kiếp cũng là do thái tử điện hạ ở trong mắt ta địa vị giống như thái sơn, cho nên là ta cam tâm tình nguyện. Hiện tại điện hạ đã vô sự rồi, ta cũng không có chết, quả thực là kết cục đáng vui mừng. Thái tử điện hạ, ta rất cảm động, người lại như vậy dùng linh lực thay ta chữa trị cái đuôi, nhưng thực xin lỗi, không thể đáp ứng gả cho người. Ta đã muốn tu nhập yêu đạo, chỉ đợi tìm được đáp án vấn đề thượng tiên nêu ra ta liền có thể cùng mười một huynh đệ thăng lên yêu tiên giới, cho nên ta tuyệt đối sẽ không theo người. Thái tử điện hạ, người phải...”

“Từ từ...”

Long Triển vùng tay, hoàn hảo ngăn cản Như Mặc vì quá hưng phấn mà thao thao bất tuyệt:

“Người nói người đã muốn tu nhập yêu đạo? Hơn nữa cũng sắp phi tiên?”

“Đúng vậy.”

Như Mặc hưng phấn gật đầu. Sau đó lại ngượng ngùng nâng cái đuôi lắc lắc, tựa như là gỡ đầu:

“Kỳ thật ta cũng không biết ta làm sao lại có thể tu luyện đến cảnh giới cao như vậy? Từ xưa đến nay ta đều rất dốt nát, nhưng Ngưu đại ca có nói bởi vì ta dốt nát nên không có tạp niệm, hết sức chú tâm mới có thể tu luyện. Ha ha, dĩ nhiên là công lực của ta so với thái tử quả thực không đáng nói đến, hơn nữa bây giờ điện hạ còn luyện thành Long thần công, một bước thành Long thần, thật là chuyện đáng mừng!”

À, khó trách hần giúp ta ngăn cản đại thiên kiếp còn không có hình thành thần cầu diệt. Hoá ra là đã muốn tu nhập yêu đạo, hơn nữa tu vi còn rất cao thâm, Long Triển lẩm bẩm. Không biết tại sao thái độ Như Mặc vội vã làm sáng tỏ chuyện hần sẽ không cùng mình lập gia đình làm cho Long Triển có chút khó chịu. Rõ ràng trước đó còn chán nản muốn chết, hần nghe thấy tin này hần phải thật cao hứng mới đúng chứ. Nhưng vì cái gì? Vì cái gì nhìn thấy tiểu thảo long thật thà thiện lương nói rõ hần sẽ không làm thê tử của mình, cảm thấy trong lòng dâng lên một trận thất vọng chứ?

Đúng vậy! Nhất định là chính mình từ trước đến nay đều do tính tình cao ngạo, hần là long thái tử, là suất long(2) hoàn mỹ nhất, bản lĩnh cao cường, địa vị cao quý. Cho tới bây giờ chỉ có hần cự tuyệt người khác, chưa từng bị người khác cự tuyệt, lại còn do một thảo long nói ra, trong lòng khó tránh có cảm giác không thoải mái. Long Triển giúp mình tìm được lý do phi thường hoàn mỹ, cảm thấy tâm tình tốt hơn rất nhiều.

“Tốt lắm, chúng ta quyết định vậy đi, nhất định không lập gia đình! Bất quá hiện tại tất cả long tộc đều nhận thức ta phải lấy người. Cho dù chính người ra mặt cự tuyệt hôn sự, mọi người cũng sẽ nghĩ là do ta bức người làm chuyện ấy. Cho nên trước khi tu thành yêu tiên người cứ giả vờ làm thái tử phi của ta, đợi đến lúc người sắp thăng thiên, lộ ra tiên triệu(3), lúc đó chúng ta giải thích lại cho mọi người, như thế họ mới tin. Thế nào, người có nguyện ý giúp ta không?”

Long Triển đưa tay phóng tới giữa đuôi của Như Mặc, tiếp tục vận công giúp “nàng” chữa thương. Như Mặc có chút khó xử nói:

“Chính là... chính là ta còn muốn... còn muốn đi tìm đáp án cho câu hỏi yêu tiên đại nhân đã đưa ra [Vấn đề gian tình thị hà vật?] nữa! Ngưu ca ca cho chúng ta thời gian năm năm tìm kiếm đáp án. Ta... ta vốn

rất dốt nát, năm năm còn không biết có đủ hay không, làm sao có thể ở chỗ này giả trang làm thái tử phi chứ? ”

“Ai nha, tại sao người lại không nói sớm? Hoá ra vấn đề yêu giới các người phi tiên lại đơn giản như vậy.”

Long Triển cười to thành tiếng:

“Không quan hệ, Như Mặc, đáp án phi thường đơn giản, chính là [Vấn thể gian tình thị hà vật – Trực giáo nhân sinh tử tương hứa]” (*)[Câu kinh điển của thím Lý Mặc Sầu =)]

“Vấn thể gia tình thị hà vật – Trực giáo nhân sinh tử tương hứa.”

Như Mặc thì thảo đọc hai lần, cảm thấy được thập phần thông thuận. Không nghĩ tới đáp án của hắn lại tìm được thuận lợi như vậy, hắn cao hứng vỗ vỗ cái đuôi: “Cảm ơn. Thái tử điện hạ, người thật sự là thiên hạ đệ nhất cơ trí long.”

Long Triển ha hả cười, tâm tình Như Mặc phần khích cũng cuốn hút hắn. Hắn thầm nghĩ: Không cần phải nói, có thái tử phi đơn thuần thiện lương ở bên ta năm năm, xem ra cuộc sống sau này sẽ rất thú vị.

Cảm thấy làn da bên dưới bàn tay dần dần khôi phục, hắn liền một tắc, một tắc dời lên phía trước. Chợt nghe Như Mặc kêu lên sợ hãi, nửa dưới đã có thể cử động liên tục vận vẹo. Hắn kinh hãi nói:

“Như thế nào? Ta làm người đau?”

Như Mặc ngượng ngịu, cúi đầu nói:

“Không... Không phải, ta... lúc biến thành người, cái chỗ kia là mông ta... Cho nên... cho nên không quen bị... bị người khác sờ...”

Hắn lại bất an vận vẹo thân thể:

“Thái tử điện hạ, không cần chữa chỗ đó được không? Cứ để cho nó tự hồi phục đi.”

Long Triển chỉ cảm thấy máu toàn thân đều đồng loạt dồn về chỗ hạ, ngay lập tức được cái huynh đệ không hề chịu thua kém kia tiếp thu, ngẩng cao đầu. Nếu không có bào phục rộng bên ngoài che khuất, chỉ e đã phải mất mặt. Cái này có thể trách hắn định lực không đủ sao? Có thể sao? Long thái tử trong lòng kêu gào thay chính mình phản bác: một thảo long khả ái, thiện lương, thật thà chất phác lắc lắc thân hình nói ta sờ vào chỗ đó là mông hắn. Được, chẳng qua đây chỉ là sờ vào thân thể bán long. Người khác mông ra sao Long Triển không biết nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút, tưởng tượng một chút, trừ phi là phương diện kia không được, nếu không cái chỗ đó đã rất thích hợp, nhân long đều giống nhau. Hơn nữa hắn chỉ là long nhân bình thường, bất quá đẹp trai, mà thảo long này trên danh nghĩa là nương tử của hắn, cho nên Long Triển rất nhanh xem hành vi của mình là chuyện đương nhiên. Nhưng vẫn phải đáp ứng yêu cầu của Như Mặc, hắn đưa tay dời lên cao một chút, một bên vận công một bên làm ra vẻ nghiêm trang nói: “Ừm, chúng ta tranh thủ hôm nay chữa trị vết thương cho tốt. Người yên tâm, cái này sẽ không hao tổn nhiều công lực của ta, ngược lại còn là cơ hội tốt để rèn luyện.”

Thấy Như Mặc ngược lên nhìn hắn, trong mắt hiện lên thần sắc lo âu, hắn liền biết được Như Mặc trong lòng đang nghĩ chuyện gì. Ánh mắt đơn thuần lại trong suốt đó đã dễ dàng tố cáo ý nghĩ của chủ nhân.

Trong lòng chấn động mạnh mẽ, Long Triển từ trước tới nay không có nể qua tư vị được người khác quan tâm lo lắng. Bởi vì hắn là Long thái tử, Long thái tử phải gánh vác những trách nhiệm mà người khác không có. Cho nên từ nhỏ, phụ vương mẫu hậu cùng với các bậc trưởng bối, có khi cả Quý thừa tướng lẫn Bạch Tuộc đại tướng quân đều nghiêm khắc kỷ vọng ở hắn. Dần dần, hắn cũng tập cách sống như vậy, thậm chí cũng không vì chính mình mà trân trọng thân thể một chút. Giống như lần này tu luyện Long thần công, tuy rằng hắn đã nắm chắc trong tay chín phần nhưng cũng có thể có biến cố xảy ra. Hắn cũng tự nói với mình, sinh tử chẳng có gì ghê gớm, hình thành thân cầu diệt cũng không có gì đáng sợ. Trải qua hiểm trong hiểm, một bước thành long trên long, nếu hắn không thể tu luyện thành Long thần công, cho dù sống cũng không còn gì hứng thú. Một long thái tử không có thực lực cường đại sẽ làm hắn cảm thấy không thoải mái. Đúng vậy, chính là như vậy, hắn chưa từng nghĩ tới sẽ đối với bản thân hảo một chút, hắn chỉ chú trọng vào sức mạnh. Chính là, thảo long trước mắt như vậy nghĩa vô phần cố(4) chỉ nghĩ cho hắn, lại không tiếc trả

giá bằng tính mệnh. Đây chính là tính mệnh sắp phi thiên? Này... mặc dù với hấn đổi thân phận long thái tử này chỉ kính ngưỡng mà không phải tình ý, Long Triển vẫn thấy cảm động tột đỉnh.

“Thật sự không có chuyện gì sao? ”

Như Mặc chớp chớp đôi mắt to nhìn hấn hỏi, nhận được câu trả lời như cũ của Long Triển, hấn mới yên tâm quay đầu trở về. Trên người cảm thấy linh lực âm ắt dào dạt làm cho hấn vô cùng thoải mái, bất tri bất giác đã nhắm mắt ngủ say. Xác định tiểu thảo long đã ngủ, Long Triển ngắm nhìn thật kỹ thân hình mảnh mai của hấn, sau đó ngẩng đầu lẩm bẫm có chút mất mát: “Như Mặc, ta có chút hối hận cùng người lập hiệp ước kia. Có lẽ, người thật sự thích hợp làm nương tử của ta.”

Hấn lại cúi đầu nhìn tiểu thảo long, cười khổ: “Quên đi quên đi, được và mất không thể cưỡng cầu. Hiện tại chuyện ta có thể làm là không chế chính mình đừng yêu thương người. Chỉ cần không yêu người thì được rồi, mọi chuyện đều tốt.”

(1): Tình cảm dạt dào như nước biển Đông tuôn chảy không ngừng

(2): anh rỗng đẹp trai

(3): dấu hiệu báo trước sắp phi thiên

(4): làm việc nghĩa không chùn bước

4. Thảo Long Nương Tử - Chương 4

Yến tiệc mừng Long thái tử đại cáo thành Long thần ước chừng tổ chức ba ngày ba đêm. Long tộc khắp nơi đều đến chung vui, ngay cả các vị Thần Long trước kia cũng tới tham gia, mừng Thần long gia tộc ít ỏi lại có thêm một gã trắng đỉnh.

Long Triển có chút không yên lòng kính rượu các vị thúc vương bá vương tiền bối, còn phải ứng phó với các loại cá tôm miết của quá nhiệt tình. Cơ hồ ai đến cũng không hề cự tuyệt, nếu không sẽ bị người ngoài nói Long thái tử kiêu ngạo, luyện thành Long thần công liền trở mặt không thừa nhận Thủy tộc nữa. Tục ngữ có nói miệng lưỡi loài người rất đáng sợ, kỳ thật long tộc bọn họ cũng thế thôi. Long Triển chỉ có thể liều mạng nén lòng, hết sức cố gắng duy trì im lặng, nụ cười hoà ái trên gương mặt dường như sắp vỡ ra đến nơi. Hiện tại hấn chỉ hi vọng sức chịu đựng của mình đủ để duy trì đến khi kết thúc, nếu không yến hội khánh công của mình lại bị chính mình đập đổ, loại chuyện cười này đủ để Long giới lưu truyền mấy vạn năm.

Thật sự là có chút nhớ Như Mặc, mỗi ngày buổi tối trở lại phòng của Như Mặc, hấn đều đã ngủ say, mê man bất tỉnh, ngay cả một câu cũng không thể cùng mình nói chuyện. Có đôi khi Long Triển muốn lay thật mạnh cho hấn tỉnh dậy, nhưng nghĩ đến Như Mặc ngoại thương tuy đã chữa khỏi, nguyên khí lại cần phải bồi dưỡng cho tốt, hấn rốt cuộc cũng không hạ thủ được, chỉ có thể nằm bên cạnh Như Mặc, còn bị cái đứa ngủ xấu tính này đập xuống giường vài lần. Chuyện này hấn không thèm chấp, chỉ hận là sáng sớm ngày hôm sau Như Mặc còn chưa có tỉnh lại, Quy thừa tướng đã tới thúc giục hấn đi yến hội.

“Quy thừa tướng, năng lực ngoại giao của ngài càng ngày càng tiến bộ nha.”

Ở trong biển người đung phẩy vẻ mặt tươi cười của Quy lão, Long Triển tự tiểu phi tiểu tiến hành mình bao ám biếm. (bên ngoài tán dương, ngầm ngầm phê phán)

“Ngài nói ngài ngay cả thủy tộc ở băng hải mấy ngàn năm không gặp một lần cũng mời tới, thật sự là thần thông quảng đại a.”

Không được, cười mau, không nhin được nữa, cười đã muốn xái quai hàm, hấn lại nghĩ muốn hét vào mặt lão Quy. Quy thừa tướng cố tình không nghe ra được ý tứ của thái tử, còn tự đắc vuốt chòm râu dài mỉm cười:

“Đa tạ thái tử khích lệ. Thần cũng chỉ là vì chuyện hỉ của thái tử mà cố gắng qua loa chút năng lực mà thôi, ha ha ha.”

Bộ dạng đặc ý đó làm Long Triển vô cùng tức giận, hận không thể bức lão hiện nguyên hình rồi đập bỏ cái mai rùa đáng ghét đó. Đang oán hận thấu trời xanh, chợt nghe thấy những người bên cạnh không hẹn mà cùng lên tiếng, kinh ngạc tán dương thì thầm:

“A, là ai vậy? Thật xinh đẹp, rất đẹp...”

Hắn xoay người, liền nhìn thấy ở lối vào đại sảnh một tuyệt thế giai nhân mặc sa y màu đen đang có chút ngây ngốc nhìn quanh. Càng làm hắn ngạc nhiên hơn chính là mỹ nhân tuy không có động tác gì đặc biệt nhưng lại tràn ngập vẻ quyến rũ phong tình, cư nhiên là một người nam nhân. Long Triển kinh ngạc nhìn chăm chăm, thầm nghĩ, long tộc khi nào thì đã có tuyệt sắc giai nhân như vậy, như thế nào nơi này lại không ai nhận thức được hắn? Người này tu vi xem ra khá cao, không biết là lai lịch thế nào? Đang mãi nghĩ ngợi, bỗng dưng nhìn thấy Quy thừa tướng bước ngang qua trước mắt hắn. Long Triển vội vã kéo lão, ha hả cười: “Thừa tướng, nam tử kia là ai? Lai lịch như thế nào? Thoạt nhìn đã khiến cho người ta say mê. Ánh mắt có chút giống Như Mặc, rất trong sáng, là vì cùng một dạng sao? Mang ta qua đó làm quen với hắn đi, sau đó giới thiệu cho Như Mặc. Hắn nhất định cũng sẽ thích vị bằng hữu này.”

Lão Quy nhìn Long Triển như trông thấy vật thể lạ, thậm chí còn cười khinh thường hắn. Long Triển chẳng biết tại sao, định thần lại đã thấy thừa tướng rùa đi qua lối kéo nam tử kia vào giữa đại sảnh, khụ khụ:

“Mọi người im lặng! Hiện tại ta đại diện cho gia đình Vương gia cùng thái tử, trân trọng giới thiệu với mọi người, đứng bên cạnh ta là phong thần như ngọc chỉ duy nhất thiện lương đáng yêu tu vi cao thâm chính khí ngút trời đương kim thái tử phi công tử Như Mặc

. Xin một tràng pháo tay nhiệt liệt hoan nghênh.”

“Đồng” một tiếng, quay đầu lại đã thấy ông xã Long Triển ngã ngồi ngay tại chỗ, kinh ngạc nhìn người vừa được giới thiệu là thái tử phi.

Là Như Mặc, đây là Như Mặc khôi phục hình người sao?

Trong nháy mắt, hắn có cảm giác muốn cắn mũi mình tự sát. Vì cái gì lúc trước phải đính hôn giả? Tối thiểu cũng phải quan sát, quan sát!

Như Mặc thiện lương đáng yêu, hàm hậu chính trực, vì người khác hi sinh bản thân, lại là một tuyệt thế giai nhân, là người duy nhất trong hàng vạn năm qua làm cho hắn nảy sinh dục vọng, thế nhưng lại bị chính mình tự tay chối từ. Sớm biết thế này, lẽ ra phải tương kế tựu kế đem hắn trói mãi mãi bên cạnh mình! Ngu xuẩn, thật sự là ngu xuẩn! Quả nhiên là hại chết người đó! Nhưng cũng không thể tự trách mình được, ai bảo chưa có thảo long nào đủ tiêu chuẩn để hắn xem qua chứ? Hắn biết rõ Như Mặc là thảo long, lại nỗ lực không ngừng cố gắng phấn đấu đến xuất sắc như thế.

Mọi người trong đại sảnh ai cũng đều tập trung xem phim, nhìn nhân vật chính Long Triển đang tự bức tốc của mình. Long Vương gia đi tới khều nhẹ hải tử, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm rằng: nghiêng lợi:

“Làm gì? Muốn giả khùng giả điên không tiếp nhận Như Mặc sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Sau đó lại lộ ra nụ cười hoà ái bao dung tươi cười nhìn xung quanh:

“Không có việc gì, thỉnh mọi người thứ lỗi. Bởi vì lúc Như Mặc cứu Triển nhi bản thân đã trọng thương, không thể khôi phục hình người, cho nên Triển nhi không biết được hình người của thái tử phi. Đương nhiên, Như Mặc khôi phục nhanh như vậy là do Triển nhi vì bà xã không tiếc công lực thay hắn chữa thương, mới có thể lành lặn như ngày hôm nay. Ha ha, ta thật sự là vừa cao hứng lại vui mừng.”

“Nga, nga, nga, đúng vậy. Nghĩ đến Long tộc chúng ta trải qua hàng tỷ năm, có thể có được một lương tình tương duyệt chuyện thật sự không dễ dàng. Cho nên ta sẽ hảo hảo quý trọng Như Mặc. Mời mọi người có mặt ở nơi đây làm chứng cho tình yêu hai chúng ta. Ta cùng Như Mặc cả đời bên cạnh nhau, mãi mãi không chia lìa...”

Long Triển đi đến bên cạnh Như Mặc, thân mật ôm hắn, văn chương lưu loát phát biểu tuyên ngôn tình yêu.

“Chúng ta đã ước định chỉ kết hôn giả năm năm.”

Như Mặc dụng thần thức nhắc nhở Long Triễn, làm cho nụ cười sáng lạng trên gương mặt hắn trở nên có chút cứng ngắc.

“Đóng kịch, đóng kịch, chúng ta đương nhiên phải diễn thật để cho mọi người xem, lúc đó họ mới tin tưởng chúng ta.”

Long Triễn cũng vận thần thức trả lời, ngoài miệng một giây cũng chưa ngừng:

“Trong tương lai lẽ như hai chúng ta có một người rời bỏ đối phương mà đi. Thỉnh mọi người ở đây ra tay tương trợ, nhất định phải đem chúng ta trói vào cùng một chỗ, cho chúng ta cơ hội giảng hoà.”

Long thái tử cơ trí đã dùng phục bút mai phục Như Mặc, đề phòng ngày sau “nàng” đổi ý và cũng là vì một đám cưới vững bền. Phục bút xấu xa rõ ràng đến nỗi, thảo long Như Mặc tuy ngốc nghếch cũng nghĩ ra được mùi âm mưu:

“Không... không cần phải nói chuyện đó. Vạn nhất bọn họ tưởng thật, khi chúng ta giải trừ hôn ước không phải sẽ phiền phức sao?”

Như Mặc tiếp tục vận thần thức nói ra nghi vấn trong lòng.

Đúng vậy, chính là sẽ phiền toái, càng phiền toái càng tốt! Ta chỉ sợ không phiền toái thôi. Long Triễn trong lòng đắc ý cười, ngoài miệng lại nói:

“Không việc gì, qua vài năm là họ sẽ quên. Hiện tại đóng kịch đương nhiên phải càng giống thật càng tốt, người không thấy phụ vương cùng quy thừa tướng đang gặt gù tán đồng sao?”

Hắn nói xong cúi đầu xem Như Mặc đang có chút ngượng ngùng, càng nhìn lại càng yêu, càng yêu lại càng thấy trong lòng có chút ngứa ngáy.

“Thái tử phi, đó chính là thái tử phi sao?”

Bên dưới tiếng người xôn xao như ong vò vẽ vỡ tổ. Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ cảm kích nhìn Như Mặc. Hoá ra trên đời còn thật sự có người tình nguyện vì người khác hi sinh tính mệnh, thật sự là tình yêu sinh tử bất biến. Mọi người cũng giống như Long vương cùng các Long công chúa trước đó, đều cảm động trước chuyện tình yêu vĩ đại của Long Triễn cùng Như Mặc.

Bất quá, ánh mắt sâu sắc cảm động ở trong mắt Long Triễn lại biến thành ánh mắt ham muốn thảo long ngây thơ ngốc nghếch của hắn. Tâm lý ghen tuông của trượng phu là không thêm suy xét đúng sai. Ông xã hận không thể ngay lập tức giấu bà xã ở sau lưng, ai cũng không cho xem. Nhưng như thế dĩ nhiên không có khả năng, thân thể của ông xã còn không có béo đến mức có thể che khuất người ta. Hơn nữa, cho dù che được, những người này cũng sẽ trốn ra sau lưng hắn mà nhìn vợ của hắn a. Lòng bị lửa ghen thiêu đốt, Long Triễn nảy ra ý tưởng: “Biến hình đi, hiện nguyên hình long.”

Long Triễn nhỏ giọng đối Như Mặc đang sợ hãi bị cả Long tộc chào hỏi ra lệnh. Hừ hừ, biến thành long rồi, thảo long nương tử của hắn sẽ không bị người khác chú ý nữa.

“Vì cái gì?”

Như Mặc ngạc nhiên hỏi:

“Thái tử điện hạ, tất cả mọi người đều ở hình người. Ta... ta biến thành long không phải rất kỳ quái sao? Hơn nữa, lẽ như cái đuôi quắt trúng ai đó sẽ không tốt đâu...”

Hắn lướt mắt nhìn mọi người xung quanh, theo bản năng muốn cự tuyệt mệnh lệnh của Long Triễn.

“Không sao, Thủy cung rất rộng lớn, huống chi nơi này là địa bàn của Long tộc. Nếu như người thấy khó khăn, ta biến thành long trước, người làm theo ta là được”.

Long Triễn đề tiện lợi dụng Như Mặc đối với hắn kính ngưỡng lại trung thành, xoay người làm gương cho Như Mặc, biến thành một đại kim long.

“A...”

Xung quanh vang lên tiếng kinh hô, ai cũng không biết thái tử điện hạ vì cái gì phát điên, tự dưng biến thành hình rồng. Chuyện sau đó còn làm cho bọn họ cảm thấy kinh dị hơn, chỉ thấy thái tử phi Như Mặc cúi đầu càng lúc càng thấp, sau đó xoay người có chút vụng về, cũng biến thành hình dạng thảo long.

Ui, chẳng lẽ là nghi thức mới sao? Khôi phục long thân chúc mừng thái tử điện hạ à? Mọi người nhìn nhau thắc mắc.

Được, sau đó long tộc cũng học theo, đều biến thành nguyên hình. Một lần nữa tập trung xung quanh Long Triển cùng Như Mặc.

“Ai nha, thật là một thảo long xinh đẹp nha! Nhìn màu vảy này... chắc chắc, ánh mắt thực to, rất đẹp!”

“Đúng đúng. Ta cũng không biết một thảo long cũng có thể tu luyện đến xinh đẹp quyến rũ như vậy sao? Ai, thái tử thật là có phúc khí.”

“Ừ, đúng đúng. Như thế nào một đám thảo long bên cạnh chúng ta đều như vậy kém cỏi? Ngẫm lại cũng cảm thấy buồn bực.”

Tất cả mọi người đều hết mực ca ngợi Như Mặc, ngược lại đem thái tử Long Triển vừa hoá thân thành Thần Long ném sang một bên, vây quanh Như Mặc nói chuyện.

Chỉ thấy một kim long đang bị tất cả long vương tử, long công chúa xa lánh đang cố gắng chen chân vào đám đông. Nó là tối uy phong lẫm lẫm, cao quý tao nhã kim long nhưng lúc này... ánh mắt ai oán phần hận kia thật sự là làm hình tượng của nó tổn thương rất lớn.

Long Triển quả thực phải mãnh liệt gào lên. Hắn hận không thể sử dụng pháp thuật làm cho thuỷ cung lún xuống, đem cả long tộc đang thêm muốn nướng tử của hắn đè dẹp lép.

Vì cái gì, vì cái gì Như Mặc biến trở về nguyên hình, tình huống còn không có được cải thiện, ngược lại còn dẫn tới cuồng phong lẫm liệt càng thêm điên cuồng? Ngay cả hắn đường đường long thái tử, trượng phu chuẩn của Như Mặc cũng dám đẩy ra ngoài, thật sự là rất buồn cười.

Long Triển quạt đuôi nhanh chóng bơi tới chỗ cha hắn cùng quy thừa tướng đang bị tình thế đưa đẩy trước mắt làm cho ngây ngốc, u ám lạnh giọng nói: “Tiền khách, lập tức tiền khách, ngay bây giờ! Trong vòng nửa khắc, ta không muốn nhìn thấy ai ngoài Đông hải long tộc nữa, nhất là cái nhóm đang vây quanh Như Mặc kia, lập tức đưa bọn họ tổng đi thật xa cho ta!”

Câu cuối cùng, hắn rống lên thật to.

5. Thảo Long Nương Tử - Chương 5

“Dạ... dạ. Cự thần đây phân phó tiền khách.”

Quy thừa tướng vội vã rời đi. Lão thiên a, thái tử ghen ghét đáng sợ, hơn nữa, căn bản là không thêm nói đạo lý. Thật không biết con mắt nào của hắn nhìn thấy Long tộc lau chùi mỡ của Như Mặc. Đây chính là thái tử phi cao quý, dám đối hấn động tà tâm còn lo mình sống không được thọ sao? Bất quá là mọi người nhìn đến Như Mặc đáng yêu, lại xinh đẹp vô song, cho nên nhiệt tình trao đổi chút thôi. Nhưng quy thừa tướng thực tế cũng là phi thường nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh của Long Triển, dù sao yến hội đã tổ chức ba ngày, thời gian cũng không còn nhiều nữa.

Vì thế, nửa khắc sau, quả nhiên toàn bộ đại sảnh lúc này chỉ còn lại nội bộ long tộc, mà người trong nhà cũng phi thường hiểu chuyện, Long thái tử của bọn họ lúc này đang vô cùng tức giận. Một đám người liền tìm đủ thứ cớ chạy đi thật xa.

“Tốt lắm! Rốt cục chỉ còn lại hai người chúng ta, Như Mặc.”

Long Triển kiêu ngạo múa may tứ chi bơi đến bên cạnh Như Mặc:

“Hắc hắc, mấy tên thảo nhân đáng ghét kia thật sự là một chút cũng không đáng xem.”

Hắn vươn móng vuốt, nhẹ nhàng vỗ về trên người Như Mặc.

“Sẽ không, thái tử điện hạ.”

Như Mặc cũng vẩy vẩy đuôi, mở to mắt long sáng ngời: “Tất cả mọi người đều là người tốt mà. Trước kia ta chưa từng nghĩ tới, ta chỉ là một thảo long tầm thường hèn hạ, thế nhưng hôm nay lại gặp nhiều chuyện vui như vậy. Thái tử điện hạ, hôm nay ta thực sự rất vui. Tương lai sau khi phi tiên, ta nhất định sẽ nhớ kỷ ngày hôm nay mọi người làm cho ta hạnh phúc.”

Hắn chân thành nói, hưng phấn bơi một vòng xung quanh Long Triển.

“Đúng vậy... sẽ như thế phải không?”

Long Triển cúi đầu xuống. Bảo bối nương tử của hắn lại đem cái loại nịnh nọt kia xem là chân tình, ngược lại nghĩ tương lai sẽ rời bỏ hắn phi tiên. Còn chuyện không thể tha thứ chính là, Như Mặc nói hắn nhớ những người khác, mà lại không thèm nghĩ một chút gì tới mình. Quá đáng, thật sự là quá đáng! Long Triển đổ kị oán hận thấu trời xanh...

Rốt cục cũng về tới phòng ngủ, Long thái tử vừa nãy có khuynh hướng phát điên lập tức trở nên ôn nhu như nước.

“Tốt lắm Như Mặc, có thể trở về hình người.”

Nơi này chỉ có hai người, hắn phải hảo hảo thưởng thức dung mạo tuyệt sắc của vợ mình.

“Vì sao vậy?”

Như Mặc hưng phấn bơi xung quanh phòng ngủ, vòng qua cái bàn, lại lượn đến cái kệ, cuối cùng bơi đến bên giường, nằm xuống:

“Biến thành long thực thoải mái! Thái tử điện hạ, ta rốt cục cũng biết vì cái gì người bảo ta biến thành long thân, bởi vì thực thoải mái. Ha ha ha”

“Đừng gọi ta là thái tử điện hạ. Hiện tại chúng ta đã là vợ chồng, người phải gọi ta phu quân hoặc là kêu tên ta cũng được.”

Long Triển bơi đến bên người Như Mặc, trước tiên biến thành hình người, sau đó liếc mắt đưa tình nhìn thảo long nương tử của hắn.

Như Mặc cũng hoá thân, gãi gãi đầu. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nửa ngày sau mới lắp bắp hỏi:

“Vì... vì cái gì? Thái tử điện hạ, chúng ta không phải nói là đang giả trang vợ chồng sao? Vì sao người muốn ta gọi người phu quân hoặc tên? Đây chính là hành vi rất bất kính đó.”

Hắn thậm chí còn lui lại phía sau vài bước, phân rõ giới hạn với Long Triển.

Mình và thái tử đang đóng giả vợ chồng, điểm này tuyệt đối phải nhớ kỹ không thể lẫn lộn. Người ca đã từng nói qua, phi tiên nhất định không thể động lòng.

Long Triển có chút buồn bực, rõ ràng thảo long này nhìn thực ngốc, vì cái gì trí nhớ lại tốt như vậy chứ? Hắn còn đang kỳ vọng Như Mặc quên mất đang giả trang vợ chồng, hiện tại xem ra chiêu này không xài được rồi. Hơn nữa nhìn Như Mặc lùi về sau mấy bước, hắn càng thêm hối hận. Bước tới vài bước, Long Triển nắm lấy cổ tay trắng như tuyết kia, ân cần nói: “Ta biết chúng ta là giả trang, nên càng phải làm cho giống. Người phải gọi ta như vậy, gọi thử xem [Triển].”

“Triển...”

Như Mặc khiếp sợ kêu lên một tiếng, vừa kêu xong hắn liền che mặt lắc đầu:

“Không được, không được! Người là thái tử điện hạ, bằng không như vậy đi, ta gọi người Long điện hạ được không?”

Hắn nghiêm túc hỏi, lại làm cho sắc mặt Long Triển trở nên đen xì:

“Người gọi ta Long điện hạ, ai nói chúng ta là vợ chồng chứ? Đã bảo phải gọi Triển, về sau sẽ thành thói quen, biết không? Đây là mệnh lệnh!”

Hắn lại một lần nữa dè tiện lợi dụng người ta đối hắn kính ngưỡng lại trung thành.

Quả nhiên, vừa nghe đến hai chữ “mệnh lệnh” Như Mặc không phản đối nữa. Nghẹn ngào nửa ngày rốt cuộc cũng chậm chạp đối ánh mắt chờ mong kia phun ra một chữ “Triển”.

“Người là muối sao? Theo ta thấy, muối kêu so với người còn lớn hơn. Tên ta khó nghe như vậy sao? Quên đi quên đi, sau này sẽ quen thôi.”

Long Triển không hài lòng nhượng mảy, sau đó bắt đầu “thoát y”. Hành động trên làm cho người vừa mới trải qua một trận đả kích Như Mặc lần thứ hai lâm vào tình trạng hoảng sợ.

“Làm... làm gì vậy thái tử điện hạ?”

Hắn kêu lên sợ hãi. Đúng là vậy rồi! Tiểu thuyết tình cảm xã hội nhiều tập hắn đọc được có nói, theo lý thuyết, nam nữ khi sinh hoạt vợ chồng trước tiên sẽ cởi quần áo. Tiểu thảo long hoảng sợ định bỏ của chạy lấy người, ai ngờ Long điện hạ cao minh hơn, chớp lấy cánh tay nhỏ kéo ngược trở về.

“Đừng cho là ta khi dễ ngươi. Ta rất mệt, phải cởi quần áo để ngủ.”

“Nga...”

Như Mặc vì hiểu sai ý người ta mà xấu hổ, bất quá...

“Thái tử điện hạ, à, không phải... Triển, ở đây chỉ có hai người chúng ta, không cần phải giả bộ nữa đi. Ta đây đi lên tháp ngủ”

Hắn bò bò lẩn lẩn, lẩn đến bên mép giường.

“Không cần, miễn cho bọn nha hoàn bước vào nhìn thấy lại nghi ngờ.”

Long Triển lại kéo hắn lại, mặt không biến sắc nói dối.

Chính là Long Triển tu luyện Long thần công, đã rất lâu rồi không để cho nha hoàn hầu hạ...

“Đúng... đúng vậy sao?”

Như Mặc nghĩ nghĩ, dường như thấy cũng đúng. Hắn đành phải lui về phía trong giường. Nhìn Long Triển đã cởi gần hết chỉ còn lại áo trong, hắn cũng hảo hảo thi hành mệnh lệnh, cởi áo khoác ngoài, cái cổ trắng như tuyết cùng xương quai xanh liền bán lộ ra. Long Triển kinh ngạc, dùng ánh mắt như sắp chết đói nhìn hắn. Mà tiểu thảo long ngây thơ thuần khiết cũng kì quái nhìn lại Long Triển, không rõ bản thân có vấn đề gì khiến thái tử phải chăm chú như vậy?

Nhưng chỉ vài giây sau, Long Triển lao như điên xuống giường. Chạy đến một góc phòng, một chùm huyết vũ theo mũi hắn phun ra, nhuộm sáng lấp lánh cả vách tường.

“Thái tử điện hạ, ngươi làm sao vậy?”

Như Mặc kinh hãi leo xuống, chạy vội đến bên Long Triển, một tay nâng mặt hắn lên nhìn, chỉ thấy bên dưới cái mũi cao kia máu tươi không ngừng chảy thành dòng. Hắn nhất thời luống cuống tay chân, muốn ôm Long Triển đặt lên giường, chạy đi gọi ngự y.

“Đừng chạm vào ta!”

Máu mũi Long Triển lần thứ hai phun ra. Lúc này hắn mới biết, nếu bàn về chảy máu mũi, Long tộc so với nhân loại quả là thiên phú dị bẩm rồi, nhưng đây không phải là chuyện tốt lành gì.

“Điện hạ, điện hạ ngươi làm sao vậy?”

Như Mặc khẩn trương đến mức muốn khóc:

“Ta... ta đi gọi ngự y đến đây.”

Hắn xoay người muốn chạy ra bên ngoài, lại bị Long Triển kéo trở về:

“Không được đi gọi ngự y, nếu không ta sẽ chết.”

Long Triễn nói to, đúng vậy, nếu ngươi biết ta chỉ vì vợ mình cởi áo lộ ra cổ cùng xương quai xanh liền phun máu mũi, vậy ta chỉ có nước cầm đầu xuống đất chết đi!!

“Kia... ngươi rút cuộc là làm sao vậy?”

Như Mặc quay trở về, gặp đến độ không biết làm sao.

“Ta... Ta ăn ngươi rồi sẽ không xảy ra chuyện này”

Long Triễn rống to, đúng vậy, hắn chỉ cần đem thảo long nương tử kia nuốt vào bụng, mọi chuyện sẽ tốt lành rồi, chính là...

“Ăn ta?”

Như Mặc ngơ ngác hỏi. Sau đó hắn lui hai bước, cúi đầu, trải qua một lúc lâu, lâu đến mức Long Triễn đã cầm được máu mũi, đang leo lên giường chuẩn bị đi ngủ, Như Mặc mới bước đến gần, vẻ mặt đau thương nói:

“Kỳ thật nếu như là vì thái tử điện hạ, sinh tồn của ta vốn không quan trọng. Được, thái tử điện hạ, ngươi phải ăn từ chỗ này, ta cảm thấy... ta cảm thấy thịt ở ngực là mềm nhất.”

Hắn mạnh mẽ xé vạt áo của mình...

“Phốc” một tiếng, hai cục bông vừa mới nhét vào trên mũi thái tử lần thứ hai bị máu bắn ra, thậm chí còn không có thời gian cho hắn kịp chạy vào góc tường. Như Mặc sắc mặt đã sợ đến trắng bệch, ôm tay Long Triễn kêu khóc om sòm:

“Điện hạ, ngươi... người đừng phún máu nữa. Ngươi mau ăn ta đi, ô ô ô, ngươi... ngươi có thể ăn trước một miếng cầm máu, sau đó đánh chết ta rồi lại ăn tiếp được không? Ta... ta sợ đau nhất.”

Hắn kéo tay Long Triễn đặt lên ngực mình: “Ngươi ăn ta đi, điện hạ, tự mình xẻ thịt ta. Ta... không tự hạ thủ được ... ô ô ô...” Hắn cố gắng nhắm chặt mắt lại, chuẩn bị đón nhận đau đớn tê tâm liệt phế.

“Phụt...” Tay Long Triễn bị Như Mặc kéo đặt lên ngực trái mềm mại như lông vũ, thù du trên ngực vốn đã bị sợ hãi kích thích, lại thêm Long Triễn vô tình ấn tay đè, rốt cuộc căng cứng lên. Cái loại xúc cảm mầu nhiệm này làm cho máu mũi hắn lại cuồn cuộn phun, trong lòng cảm động nương tử đối hắn tình nghĩa vô hạn, đồng thời cũng sâu sắc thổ dài Như Mặc quá sức đơn giản: ông trời, hắn là làm sao cho rằng cái loại “ăn” này giống cái loại “ăn” kia chứ??

Cố gắng rút tay mình trở về, tuy rằng bàn tay lì lợm kia một chút cũng không muốn nghe lời, nhưng Long Triễn lại lo lắng cho cái mũi của mình hơn. Hắn nén lòng kéo tay đang đặt trên ngực Như Mặc xuống phía dưới một chút, lại vội vàng rút lại, nhanh chóng nhét vào mũi mình hai cục bông.

“Như Mặc, ngủ đi, ta đã không sao nữa. Ngươi chỉ cần mặc quần áo ngủ thì tốt rồi.”

Xong rồi xong rồi, xem ra là không có khả năng cùng vợ mình chung chăn gối, thôi thì đành leo lên tháp ngủ, nhưng mà có ngủ được hay không còn là một vấn đề khác, Long Triễn trong lòng tuyệt vọng hỏi trời cao.

“Thái tử điện hạ, ngươi... ngươi thực sự không có việc gì sao?”

Như Mặc e dè hỏi, không rõ tại sao người bên cạnh mới vừa rồi giống như mất máu sắp chết, bây giờ lại trông như rất khỏe mạnh.

“Không có việc gì mà, ta thật sự không có việc gì.” Long Triễn uể oải trả lời.

Không còn biện pháp khác, hắn là thảo long nương tử đáng yêu xinh đẹp thiện lương đơn thuần, tóm lại chỗ nào cũng là ưu điểm, chỉ có duy nhất một khiếm khuyết, chính là rất ngu, rất ngốc, rất dần. Tuy rằng điểm này có thể dễ dàng cho ta lừa gạt hắn, nhưng với tính cách như vậy, nếu sau này Như Mặc biết được, sẽ đau lòng biết chừng nào, thậm chí có thể không còn tha thứ cho hắn nữa. Cho nên, Long Triễn vì tương lai hai trái tim vàng mà suy nghĩ, cuối cùng lựa chọn chậm rãi và nhẫn nại, làm theo lời lương tâm bảo, chờ đến lúc thảo long nương tử của hắn nguyện ý chân thành “hiến thân”.

Tuy rằng trong lòng vẫn còn lo lắng, nghĩ lại, thái tử điện hạ đã thành Long Thần, chẳng qua là cái chuyện phun máu mũi kia hẳn là do thân thể hắn không được tốt, làm Như Mặc rất ngạc nhiên. Hắn chăm chú nhìn Long Triển, xác thực lỗ mũi hắn đã có cục bông ngăn chặn, máu không thể chảy nữa, mới yên tâm nằm xuống. Bất quá, bởi vì vật áo đã bị xé nên hắn cởi áo muốn tìm y phục mới để thay.

“Điện hạ, điện hạ trong phòng ngươi không có tủ quần áo sao?”

Như Mặc ngờ nghệch không biết anh chồng đã nhẫn nại đến cực điểm, hắn còn lỏa thể chạy đến trước mắt Long Triển:

“Điện hạ, có thể giúp ta tìm quần áo hay không?”

Thật muốn xem. Long Triển gắt gao nhắm mắt lại, chính là vừa nghĩ tới hậu quả, hắn lại không dám mở mắt. Nghĩ lại đi, sách sử ghi lại Long Thần Long Triển vừa mới tu luyện thành Long thần công bởi vì nương tử khoả thân mà phun máu bỏ mạng. Trời ơi, hắn không chịu nổi loại đả kích này.

“Quần áo ở tủ bên trái ngăn thứ nhất.”

Long Triển mệt mỏi trả lời, hắn xác định mình tối nay nhất định ngủ không được. Có lẽ hắn cần luyện công, chính là có một chút phi thường lo lắng: nếu lúc hắn đang luyện công, bởi vì trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh kia mà tẩu hỏa nhập ma, đến lúc đó thật vất vả tu luyện thành Long Thần, kết quả lại nhập vào ma giới. Đừng nói hắn không chịu được, toàn bộ long tộc cũng không chịu được, ma tộc sẽ cười đến rụng răng mất.

Tuy mình rất thích các anh công ôn nhu kiểu như Thuỷ Vô Tâm, nhưng Long Triển chính là người thứ hai bước vào lòng mình. =)) Anh quá mức bỉ ổi vô liêm sỉ và từng từng đến đáng sợ.

Nói chung rất thích ảnh. Mãi đến bây giờ mới tìm ra được một anh công mới, nhưng đó là chuyện sau này, khi nào tung hàng mới các bạn sẽ biết! =))

6. Thảo Long Nương Tử - Chương 6

Cuối cùng một đêm đầy sóng gió cũng qua đi, sáng hôm sau, khuôn mặt anh tuấn Long thái tử xuất hiện đôi quầng thâm thật đáng thương. Hắn đứng trước mặt Quy thừa tướng cùng Long Vương, làm cho bọn họ ngạc nhiên mở to mắt nhìn.

“Quy thừa tướng, Triển nhi không phải đã tu thành Long Thần sao? Huống gì hắn không thành Long Thần cũng không cần ngủ. Nhưng tại sao lại xuất hiện quầng thâm đen như thế chứ?” Long Vương thấp giọng hỏi Quy thừa tướng.

Dĩ nhiên là đối phương hiển nhiên cũng không biết đáp án, quan sát Long thái tử cẩn thận, Quy thừa tướng mở miệng:

“Long Vương đại nhân, tại sao lại cảm thấy quầng thâm trên mắt điện hạ? Bởi vì sắc mặt tái nhợt mới thấy rõ như vậy? Kỳ quái, Long tộc từ trước đến nay đều là khí huyết tối thịnh vượng, loại này vốn không thể xuất hiện ở Long Thần thái tử điện hạ.”

Lão Quy lắc lư đầu tóm lại câu chuyện lạ:

“Bất giải chi mê, bất giải chi mê (Câu đó chưa có lời giải thích). Bất quá cự thần cũng không dám đến hỏi.”

Long Vương liếc nhìn lão Quy.

“Lão già không có tiền đồ, thấy nguy liền rút cổ!”

Quy thừa tướng nhún vai:

“Đó là đương nhiên rồi Long Vương đại nhân, bằng không tổ tiên truyền cho mai rùa để làm gì? Lão gia có tiền đồ lão gia đi hỏi a, kỳ thực ta cũng muốn biết đáp án nữa.”

Hắn khích lệ “sếp” của mình, liền thấy Long Vương đại nhân cũng rút bả vai, ho khan hai tiếng:

“Khụ khụ, quên đi! Loại việc nhỏ này không cần để ý tới.” Sau đó lão khoan thai nhả bước đi.

Cha cùng Quy thừa tướng thì thăm cái gì chứ? Long Triển ở trước đại môn Thủy cung bơi qua bơi lại. Hắn đối hành động “cẩn lỗ tai” của Long Vương cùng Quy thừa tướng hết sức bất mãn: muốn biết gì cứ tới đây hỏi a, không phải là mắt ta đen hơn một chút sao? Đến đây a, ta cho các người biết nguyên nhân chân chính. Hừ hừ, đến lúc đó các người đừng có mà té xỉu...

“Như Mặc, nhanh lên đi, người còn chưa xong?”

Long Triển mất hết kiên nhẫn rống to, sau đó nghe đến âm thanh thở phì phò:

“Đến đây đến đây, ta đến đây.” Lời vừa nói ra, đã thấy Như Mặc thở hổn hển chạy tới.

“Thực xin lỗi, thái tử điện hạ. Người có biết yêu tinh bọn ta khi biến thành người đều mặc quần áo, sau đó trở về nguyên hình là vẩy hoặc bộ lông trên người, nhưng... Nhưng người bỗng dưng bảo ta thay loại sa y trắng này, ta sợ khi biến trở về nguyên hình hội mọc ra một mảnh bạch lân (vẩy trắng), như vậy rất kỳ quái.”

Hắn vội vàng giải thích, sau đó lén liếc nhìn thái tử điện hạ đứng bên cạnh:

“Cho nên người biến thành long lượn tới lượn lui ở trước gương đồng, nghĩ muốn cẩn thận xem chính mình có mọc ra bạch lân hay không?”

“Làm sao người biết?” Như Mặc kinh hãi hô to: “A, thái tử điện hạ, người quả thật không hổ danh là Thần Long... Cái gì cũng biết!”

Hắn sùng bái kêu to, phía sau liền truyền đến hai tiếng “bùm bùm”, nhìn lại đã thấy Long Vương cùng Quy thừa tướng ngã sòng soài trên mặt đất.

Long Triển xoay người khinh thường, nghĩ thầm, đều tại người ngốc nghếch, ta chỉ dùng một móng đã nghĩ được rành mạch, có thể giấu giếm được cơ trí long ta sao?

Cẩn thận đánh giá y phục nương tử nhà mình một chút: Ui, thực sự quá đẹp. Như Mặc vốn đã quyến rũ, bạch sa này lại làm cho hắn tăng thêm vài phần khí chất phiêu dật động lòng người, thật sự là nhìn thế nào cũng cảm thấy được kiêu hãnh.

Long Triển trong lòng vui rạo rực, nhất thời kiềm chế không được ôm chầm lấy Như Mặc, hoàn toàn quên mất người ta là cùng hắn giả trang vợ chồng.

“Điện hạ...”

Như Mặc trước nay không quen thân thể tiếp xúc thân mật như thế, khe khẽ kháng nghị, lại bị Long Triển ôm càng chặt hơn:

“Như Mặc, người đã quên rồi sao? Ta không phải đã bảo với người đừng kêu điện hạ. Gọi ta [Triển]!”

Giọng nói ấm áp ôn nhu đến mức có thể nổi lên mặt nước, làm cho Long Vương cùng Quy thừa tướng vừa mới lồm cồm bò dậy lần thứ hai đã ngã sấp xuống. Thật là, không thể trách bọn họ định lực không đủ, ai bảo cặp vợ chồng son kia sáng sớm đã cho hai lão già này xem phim kinh dị như vậy chứ.

“Kêu một chút nghe thử!”

Long Triển nhìn Như Mặc gần trong gang tấc đang có chút bối rối thật đáng yêu, hận không thể hung hăng hôn hắn một cái. Bất quá hắn lại nghĩ tới cái mũi không chịu thua kém của mình, rốt cuộc cũng chỉ có thể từ bỏ. Quên đi, nghe nương tử kêu Triển cũng đủ ghiền rồi.

“Thái... Triển!!!”

Như Mặc không lay chuyển được Long thái tử, cuối cùng đành phải thuận theo. Xét thấy đêm qua thái tử phê bình âm thanh của hắn quá nhỏ, cho nên lần này hắn dùng hết sức bình sinh hét to lên một tiếng.

“Bùm”

Long Vương gia cùng lão quy lần thứ ba ngã xuống. Hai lão già rốt cục nhịn không được, bật dậy, Long Vương run rẩy chỉ tay hướng thẳng con bắt hiểu có vợ quên cha kia.

“Xú tiểu tử, không phải ngươi đang vội tới thỉnh an cha ngươi sao? Vậy ở đó làm gì hử, hai người các người đứng đằng kia khanh khanh ta ta, xương già của ta chịu sao nổi chứ?”

Đột nhiên Long Vương im lặng, chuyện mất mặt như vậy sao lại nói ra...

“A, phụ vương, Quý bá bá, các người ngã sao? Ngã chỗ nào? Có nặng lắm không? Ta cùng Như Mặc còn chưa có thỉnh an hai người. Đến đây, Mặc Mặc, chúng ta thỉnh an phụ vương cùng Quý bá bá.”

Hắn kéo kéo Như Mặc đến chỗ hai cái lão nhân kia, trong lòng hắc hắc cười lạnh: “Cho các người kể tai nói nhỏ, cho các người chê cười ta mất gấu trúc, hừ hừ...”

“Không... Không cần thỉnh an, các người đi nhanh đi.”

Long Vương gia đã sớm chuẩn bị tinh thần, ngay cả ly trà của con dâu cũng không uống. Không còn biện pháp khác, hắn cùng Quý thừa tướng còn nằm dài thảng rộng cần sống, không thể ngay tại đây bị kinh hách liên tiếp kia hù chết được, nhanh nhanh tống tiễn các ngài ôn thần đây mới là thượng sách a. Long Vương bất đắc dĩ thở dài: ai, nghĩ tới Như Mặc trước kia thật là một đứa trẻ ngoan, bây giờ còn chưa tới vài ngày đã bị nhi tử của hắn cấp thành như vậy, ai...”

“Một khi đã như vậy, nhi tử xin cáo lui.” Long Triển cười đến loá mắt, kéo tay Như Mặc nói:

“Đi thôi, hôm nay phu quân ta dẫn ngươi đi xem Đông Hải của chúng ta là đệ nhất thắng cảnh.”

Nói xong nửa ngày cũng không nghe Như Mặc trả lời, cúi đầu xuống vừa thấy tiểu thảo long đang si ngốc nhìn hắn.

“Như Mặc... ta... trên mặt ta có dính cái gì sao?”

Nguy rồi, không phải là tại quần thâm làm ảnh hưởng tới hình tượng anh tuấn của ta chứ? Trong lòng Như Mặc đã bắt đầu chán ghét ta rồi sao? Long Triển bắt đầu lo lắng, đã thấy Như Mặc cúi đầu, ngập ngừng:

“Không... Không phải. Ta... ta cảm thấy điện... Triển cười rộ lên thật sự... rất dễ nhìn... cho nên... cho nên mới... nhìn ngây người...” Đến câu cuối cùng, quả nhiên là tiếng muỗi kêu.

“Bùm... Bùm...” Phía sau lại truyền đến âm thanh vật nặng rớt xuống đất, sau đó lại là tiếng rống giận dữ của Long Vương:

“Hai người các người... Đi cho khuất mắt ta, trời chưa tối không được trở về... nghe không!”

Ma âm của Long Vương không ngừng vang dội trong đại điện...

“A, đó là thái tử phi sao? Thật là xinh đẹp nha, khó trách làm cho thái tử của chúng ta thần hồn điên đảo.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Người xem bộ dáng của thái tử, còn thiếu chút nữa là phi thiên rồi...”

“Đúng vậy, thái tử đã thành thần long, lại có thêm thái tử phi xinh đẹp như vậy, đúng là song hỷ, bất quá... Có thể cao hứng như vậy sao? Ta xem nếu hắn trở về long thân, có lẽ sẽ bay lên tận tầng mây thứ chín.”

Loại chuyện vui này không ngừng lan truyền trong Thủy tộc, mà Long Triển một mực làm lơ, kiêu ngạo ngẩng cao đầu ôm thảo long nường tử đáng yêu của hắn. Theo lẽ thường, nếu gặp Thủy tộc vụt qua trước mặt, người phải tươi cười chào hỏi thể hiện bản thân hấp dẫn ôn nhu như một làn xuân phong nhẹ nhẹ. Nghe nói trước kia đã có chín long nữ vì nụ cười của hắn mà ngất xỉu, dẫn đến một trận hỗn loạn không nhỏ.

Như Mặc nói mình cười rộ lên đẹp, hắn nói hắn xem đến ngây người, Long Triển lúc này hoàn toàn chìm trong lời khen của nường tử:

“Ha ha ha ha...”

Hắn cất tiếng cười to, Thủy tộc đang đi bên cạnh đều sợ hãi nhường đường. Không phải chứ? Tiếng cười đó... không thể nào... thái tử... thái tử chẳng lẽ quá cao hứng nên phát điên rồi sao?!

“Triển... Triển...” Như Mặc khẽ kéo ống tay áo của hắn:

“Triển, ta... ta biết người cười rất dễ nhìn. Bất quá... bất quá cũng không cần cười ra tiếng đi, có điểm... có điểm...” Như Mặc lúng túng nói không nên lời.

Long Triển lúc này đã bị lời khen của Như Mặc làm cho “chơi với”, còn tham lam muốn nghe nhiều hơn nữa, vì thế hấn tích cực cổ vũ nường tử:

“Không sao đâu Như Mặc, có điểm gì? Người cứ việc nói, ừm, người có phải hay không cảm thấy tiếng cười của ta cũng thực êm tai?”

Thật tốt quá thật tốt quá, hình tượng của ta trong lòng Như Mặc càng lúc càng hoàn mỹ, còn phải lo chuyện hấn rời bỏ ta phi thăng yêu giới gì đó nữa sao?

Như Mặc vốn không định nói ra. Đây chính là Long thái tử, là vị anh hùng từ nhỏ mình đã rất kính ngưỡng. Nhưng nhìn đến Long Triển đang rất cao hứng, nếu còn không nói, dường như chính là mình không đúng. Hấn khụ khụ vài tiếng, cuối cùng lấy hết dũng khí... nói nhỏ:

“Có điểm... có điểm đáng sợ nha, hơn nữa người bỗng nhiên cười to lên, giống như... giống như là phát điên vậy...” Lần này thanh âm của hấn còn nhỏ hơn tiếng muỗi.

Long Triển vẫn cứ đắm chìm ở thế giới thần tiên, tất nhiên không nghe thấy.

“Như Mặc, người nói lớn lên, ta thích nghe.”

Phía trước dường như có rất nhiều Thủy tộc đang tụ tập. Long Triển vỗ vai Như Mặc, muốn hấn đối diện dân chúng nói ra lời ca ngợi mình, như vậy mọi người sẽ biết bọn hấn chính là hai người phu thê tình thâm như biển.

Như Mặc ngạc nhiên nhìn Long Triển: không thể nào! Dốt nát như mình đây cũng biết lời này không phải hay ho gì, vì cái gì điện hạ lại nói là hấn thích nghe chứ... Suy nghĩ một hồi, hấn bỗng nhiên ngộ ra, trong lòng càng thêm sùng bái Long Triển, ngẩng đầu ưỡn ngực lớn tiếng:

“Ta nói, thái tử điện hạ người không nên động một tí là cười to tiếng, sẽ làm người khác cảm thấy rất đáng sợ. Hơn nữa... hơn nữa giống như là phát điên vậy!”

Thủy tộc đang nói chuyện rộn ràng đột nhiên im lặng, Long Triển cứng người, ngay cả dòng thủy lưu đang di chuyển kia cũng không dám phát ra âm thanh. Mọi ánh mắt đều chăm chú đặt tại hai cái phu thê tình thâm như biển.

Long Triển quay lại nhìn Như Mặc đầy “ẩn ý”, đáng tiếc đồ ngốc ấy căn bản không có tiếp thu được “ẩn ý”. Không cần phải nói, cho dù Như Mặc có tiếp thu được chỉ sợ cũng không hiểu nổi ánh mắt người ta là có ý gì. Hấn còn duy trì cái tư thế kiêu ngạo, dùng ánh mắt sùng bái sáng lấp lánh nhìn Long Triển:

“Điện hạ, không... Không đúng, Triển, ta... ta thật là ngày càng bội phục người! Đối với khuyết điểm của bản thân người cũng có thể vui vẻ đón nhận. Ta đã nghĩ là người sẽ tức giận, ai dè không những không tức, người còn cổ vũ ta nói to ra. Người có thể vui lòng nghe người khác phê bình như vậy, làm cho ta thực bội phục.”

Sắc mặt Long Triển luân chuyển bốn màu liên tục: từ đen sang đỏ qua trắng chuyển xanh. Hấn rất muốn nhéo tai Như Mặc, nghiêm khắc hỏi lại một lần nữa Như Mặc vừa nói cái gì. Nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt trong xanh lấp lánh của nường tử, loại hành động thô bạo này... hấn làm không được.

Long Triển cảm thấy cực tức nghẹn lại ở cổ họng, nuốt xuống không được mà ói ra cũng không xong, thiếu chút nữa nghẹn chết hấn. Cuối cùng hấn dùng hạ sách, trút giận lên Thủy tộc vô tội xung quanh:

“Nhìn cái gì mà nhìn? Tụ tập ở trong này làm gì? Có phải hay không cảm thấy ngư dân đánh cá rất cực khổ, cho nên gom lại một chỗ giúp người ta đỡ mệt nhọc sao? Còn không đi mau!!”

Long Triển hướng mực tôm hải mã sửa đang vây ngốc xung quanh gào to, hại bọn chúng vất giò lên cổ bỏ trốn mất dạng. Sợ đến mức thậm chí không ai dám ở lại nhắc hấn, nơi này là cận Thủy cung, là có giếng kết giới bảo hộ, căn bản là không thể có người phạm tác oai tác quái ở đây được.

“Điện hạ luôn luôn lo lắng cho an nguy của Thủy tộc, thật sự làm người ta cảm phục vô cùng.”

Như Mặc vòng hai tay cung kính, chân thành nói với Long Triển, hại hấn suýt tí nữa đã sặc nước bọt mà hi sinh.

“Nếu một ngàn năm trước ta gặp thái tử, ta sẽ không cần đến Vụ Ân Sơn. Bất quá hiện tại thế này cũng tốt, nếu không đến đó, ta sẽ không gặp được nhiều hảo bằng hữu như vậy.”

Nhắc đến bằng hữu, trong giọng nói Như Mặc gọn thêm chút ưu thương.

Long Triển gãi gãi đầu, oán hận một khắc trước đều bị thổi bay mất, chỉ còn lại thương tiếc cho nương tử nhà mình. Bằng hữu của hấn không phải là dân Thủy tộc nhìn không vừa mắt Long Triển, bọn họ là một phần sinh mệnh của Như Mặc, là người cho hấn tình bằng hữu chân chính.

Dục vọng độc chiếm của hấn tuy mạnh, nhưng cũng không thể gạt bỏ tình cảm của Như Mặc đối các bằng hữu của hấn. Long Triển ôm lấy Như Mặc, nhưng không biết làm cách nào an ủi, cuối cùng chỉ có thể vỗ vỗ bờ vai, im lặng an ủi nương tử.

Tâm khảm nhẹ nhàng run lên, Như Mặc từ trước đến nay luôn luôn ngưỡng mộ thái tử diện hạ nhưng lúc này hấn có một loại cảm giác bất đồng, không thể nói rõ là cái gì. Cảm thấy tim dường như động một chút, cảm thấy hình như vừa mới nhận thức được cái gì gọi là tư vị của hạnh phúc, cảm thấy Long Triển bây giờ, trong nháy mắt cùng với Long Triển lúc trước có chút không giống. Như Mặc cũng không hiểu tại sao, rõ ràng Long Triển không có gì thay đổi, vì cái gì lại thấy như vậy?

“Như Mặc, Như Mặc...”

Phía sau truyền đến âm thanh kinh hỉ làm cho Long Triển và Như Mặc cùng quay đầu lại. Một cái tạm coi như tú lệ nam tử cùng vài người khác nữa đang hướng phía này bước tới, trên mặt còn hiện rõ xúc động vui mừng khôn xiết. Đôi mắt hẹp dài kia hiện lên tia kiêu ngạo không thêm che dấu.

7. Thảo Long Nương Tử - Chương 7

Long Triển nhíu mày, hấn biết nam tử này, là một thảo long, những người đi bên cạnh hấn là cá miết tôm cua của Thủy tộc. Không hiểu vì sao, nhìn thấy đồng loại của Như Mặc, hấn cảm thấy vô cùng chán ghét...

Thân thể Như Mặc có chút cứng đờ, bất giác cúi đầu xuống. Nam tử kia còn ngang nhiên bước tới, nắm tay Như Mặc lớn tiếng gọi hấn:

“Như Mặc, Như Mặc, ôi, thật sự là ngươi à? Lúc này nhìn thấy ngươi từ xa, suýt chút nữa là ta nhận không ra rồi, may mà có thái tử đi bên cạnh mới dám chắc là ngươi.”

Trên mặt hấn là khoa trương vui sướng cửu biệt trọng phùng (xa cách từ lâu mới gặp lại), song Long Triển lại thấy ẩn sau cái loại vui mừng kia, chính là ghen ghét thật sâu thâm.

Như Mặc vẫn cúi thấp đầu, lặng lẽ rút tay về, một câu cũng không nói, xoay người kéo Long Triển rời đi.

Thảo long kia sững sốt một chút, sau đó lại nắm tay Như Mặc kéo về, thanh âm trong nháy mắt leo lên tới quãng tám.

“Như Mặc, ngươi không nhận ra ta sao? Chúng ta từng là bạn rất thân, trước lúc ngươi rời Đông Hải... chúng ta... từng là bạn thân... Ta... ta là Cẩm Hồng...”

“Ta... ta không biết ngươi.” Như Mặc có chút bối rối đáp lại.

Thủy tộc phía sau Cẩm Hồng ha hả cười rộ lên, cười nhạo hấn bắt quàng làm họ tự rước lấy nhục. Sau đó, hấn thẹn quá thành giận, túm áo Như Mặc cao giọng:

“Được, lúc này ngươi đã thành phượng hoàng rồi liền trở mặt với ta. Đừng quên một ngàn năm trước, ngươi vẫn là một gã thảo long nhỏ nhoi suốt ngày đi sau mông ta. Khi đó nếu không có ta, ngươi không biết đã bị khi dễ đến mức nào...”

Hấn bên kia thao thao bất tuyệt kể chuyện xưa, Như Mặc bên này càng nghe càng kinh ngạc, Long Triển đứng cạnh lạnh lùng nhìn cả hai.

Hắn tuyệt đối không tin Như Mặc là người như vậy, tâm tư Như Mặc hết thấy không phải đều hiện lên trong mắt rồi sao. Hắn chỉ thấy kỳ quái là rốt cuộc vì cái gì, Như Mặc không dám nhận thức thảo long Cẩm Hồng? Bởi vì đã khinh thường hắn sao? Nhất định không phải, với tâm tư đơn thuần của Như Mặc làm sao có chuyện “Vì mình suy nghĩ” chứ?

“Cẩm... Cẩm Hồng... Người nhận ta làm bằng hữu sao?” Như Mặc vô cùng ngạc nhiên.

“Người... người đã quên một ngàn năm về trước, là người... là chính miệng người nói với ta... nói sẽ không làm bằng hữu của ta nữa. Người... người còn nói... sau này có thấy người trên đường lớn, cũng không được gọi tên người... phải giả vờ không quen người. Đây... những chuyện này cũng là người nói với ta mà, cho nên... cho nên ta không còn cách nào khác, đành phải rời... rời Đông hải, bởi vì ta không còn ai khác làm bạn. Chẳng lẽ... chẳng lẽ... ta bị lừa sao? Là... là có người giả mạo người chia rẽ cảm tình của chúng ta sao?” Nói đến câu cuối cùng, giọng điệu Như Mặc đã tràn đầy hân hoan.

Gương mặt Cẩm Hồng đỏ lên, khoé miệng giật giật nửa ngày, mới thốt lên một câu:

“Đúng vậy, người... người nhất định là bị lừa... Người cho tới bây giờ nhất định vẫn là rất rất rất ngu ngốc.”

Hắn còn chưa nói xong, Như Mặc đã kích động không thể kiềm chế được, Thủy tộc bên cạnh xì xào dùng ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn nỗi sợ nhìn Cẩm Hồng.

Đúng lúc Như Mặc và Cẩm Hồng định ôm chầm nhau vui sướng mừng mừng tròng phùng, Long Triển kéo tay Như Mặc ôm gọn vào lòng, bên tai hắn vang lên âm thanh lạnh lẽo như hàn băng vạn năm.

“Cẩm Hồng, chẳng qua người chỉ là một tên thảo long, còn Như Mặc nay đã là thái tử phi, người có biết dám lừa gạt Long cung thái tử phi là tội gì không?”

Long Triển thật sự nhịn không được nữa, thảo long nịnh nọt kia trắng trợn nói dối, quả thực tồi đến cực điểm. Nghĩ đến khắp cả thiên hạ nói hắn tốt đẹp chỉ có Như Mặc mới tin.

Nhìn hắn vì lời nói dối trá kia mà trong nháy mắt tràn đầy vui sướng, Long Triển thật đau lòng. Nếu tên Cẩm Hồng kia không quá đáng, Long Triển cũng không muốn lật tẩy hắn, hắn làm như vậy, đối Như Mặc mà nói sẽ là phi thường đả kích. Không việc gì, bị đả kích, bị thương tổn cũng không có vấn đề, chỉ cần mặc sức lao vào vòng tay ôm ấp ấm áp của ta là được, Long Triển trong lòng thầm nói với Như Mặc.

Cẩm Hồng trong nháy mắt trở nên kinh hoàng cực điểm. Hắn chỉ chú tâm vào thái tử phi nhưng lại quên mất thái tử điện hạ đang đứng bên cạnh. Đông Hải Thủy tộc ai mà không biết, Long thái tử Long Triển là loại người trong mắt tìm không thấy một hạt bụi. Cẩm Hồng tùy tiện nói dối cũng có thể lừa được Như Mặc thiện lương đơn thuần, còn nghĩ muốn lừa Long điện hạ sao, chờ mười kiếp nữa sợ là cũng không có hi vọng. Chính là, nếu có thể bám vào thái tử phi, có thể trở thành bằng hữu tốt nhất của hắn. Sau này hắn ở Đông hải có thể tung hoành ngang dọc, điều này thực sự rất mê người, mê người đến mức Cẩm Hồng ngu xuẩn không tiếc vì nó mà mạo hiểm. Hắn hạ tầm mắt, ngập ngừng nói:

“Điện... điện hạ, ta và Như Mặc... A, không, là thái tử phi của chúng ta... một ngàn năm trước là bằng hữu tốt nhất...”

Không đợi hắn nói xong, Long Triển hừ lạnh một tiếng.

“Đúng vậy, các người một ngàn năm về trước, ả, thậm chí có thể từ lúc còn là cá chép đã là bằng hữu thân thiết. Chính là lúc vượt qua long môn, trở thành thảo long, không thể tìm được cường đại Long nhân bám theo, người bắt đầu xem bằng hữu của người không vừa mắt. Bởi vì thảo long các người có thể làm chuyện đó thật thuận lợi khéo léo, mà Như Mặc may mắn không có cái bản lĩnh này. Cho nên càng về sau các người càng khi dễ hắn, lấy hắn làm xấu hổ, người cũng không chút do dự đoạn tuyệt với hắn, còn nói với hắn cái gì sau này gặp nhau không được nhận người, đỡ phải cho người đã từng có cái bằng hữu không có tiền đồ. Hôm nay người biết cái bằng hữu năm xưa bị người đối xử như giẻ rách thể nhưng lại thành Thái tử phi, liền khẩn trương tìm hắn muốn nói lại quan hệ. Chỉ tội Như Mặc đáng thương nhớ kỹ lời người nói, không dám cùng người nhận bằng hữu, có đúng hay không?”

Long Triển vừa nói xong, Cẩm Hồng á khẩu, Như Mặc lại trợn mắt há hốc mồm. Lời hắn vừa nói quả nhiên trùng khớp chuyện đã xảy ra trong quá khứ, tựa như hắn đứng đấy chứng kiến mọi chuyện. Như Mặc đối

Long thái tử kính ngưỡng lại càng thêm sùng bái, nhãn tình lấp lánh tỏa sáng, đứng nép sát vào cạnh Long Triễn.

Cầm Hồng thốt không nên lời, Long Triễn lạnh lùng nói tiếp:

“Như Mặc bởi vì lời người nói trước kia nên không dám nhận người làm bằng hữu, người lại nói ra những thứ buồn cười này. Trước đối thái tử phi bất kính, sau lại lừa gạt hấn, người biết hai tội này đã đủ cho người vài tội chết rồi không?”

Lời còn chưa dứt, Cầm Hồng đã run lấy bảy quỳ xuống dập đầu, khẩn cầu Long Triễn cùng Như Mặc tha cho cái mạng nhỏ của hấn.

Như Mặc không đành lòng muốn nâng hấn dậy, Long Triễn lại kéo trở về, lạnh lùng nói:

“Như Mặc vốn thiện tâm, không nỡ dùng cực hình với người. Ta hôm nay nể mặt hấn, bỏ qua cho người lần này. Nếu còn xâm ngôn nữa, ta sẽ không nhân từ như hôm nay.”

Long Triễn nói xong cũng không thèm nhìn Như Mặc, nắm tay hấn rời đi. Phía sau truyền đến tiếng cười nhạo của Thuỷ tộc làm cho tâm tình Long Triễn thư thái không ít.

“Triễn, sao người lại làm vậy với hấn?” Như Mặc rõ ràng rất không vui. “Hấn là bằng hữu của ta. Tuy rằng một ngàn năm trước hấn đã đoạn tuyệt tình nghĩa với ta, nhưng hấn cũng vừa mới nói, là đã có người giả mạo chia rẽ. Người xem thường hấn bởi vì hấn là thảo long sao? Đừng quên, ta cũng là Thảo Long.”

Long Triễn thở dài, đối với nường tử siêu cấp dốt nát của mình, hấn không biết phải làm sao mới phải, đành ôn nhu giảng giải cho tên ngốc này:

“Mặc Mặc, chẳng lẽ người không nhìn thấy sao? Tên kia chính là lường gạt người, cái gì có người giả mạo chứ. Người nghĩ kỹ đi, lúc trước các người ở Đông Hải chẳng qua là hai thảo long không đáng kể, làm gì có chuyện có người rảnh đến mức đi chia rẽ các người? Long tộc là có thể tùy ý biến hoá, pháp lực đã đạt tới tu vi nhất định, người ta nhận rồi đến mức đi làm chuyện đó sao?”

Như Mặc nghĩ nghĩ, cũng không thể không thừa nhận Long Triễn nói rất đúng, trong lòng hấn nhện không được dâng lên trận thất vọng cực kỳ. Hấn buồn bã nói:

“Tuy rằng nói không sai, nhưng ta ở Đông Hải từ trước đến giờ cả bạn cũng không có, Cầm Hồng coi như là..”

Không đợi hấn nói xong, Long Triễn ôm chầm lấy hấn, nhẹ giọng:

“Ngốc, người không phải còn có ta sao? Huống chi người cũng đừng cho rằng chỉ có thảo long mới có thể làm bạn với người. Ví như Tôm he tướng quân cùng Tôm he tộc, tuy rằng có nhát gan một chút, nhưng phẩm chất cũng không tệ lắm, nhiệt tình lại thẳng thắn. Còn có Cá Mực tộc, bộ dạng tuy xấu xí, nhưng thực ra rất chân thật, rất thích hợp làm bằng hữu của người, còn có Mực Nan tộc, tuy bị gọi là kẻ cắp, nhưng hành sự đều rất quang minh lỗi lạc...”

Hấn liệt kê ra thật nhiều thật nhiều, làm cho Như Mặc rốt cục không còn thấy buồn nữa.

“Huống chi, người không phải còn có yêu tinh bằng hữu trên Vụ Ân Sơn sao? Mười một người đó, có nhiều bạn tốt như vậy, ngay cả Long thái tử mơ còn không thấy.”

Hấn chợt nhớ tới một chuyện quan trọng.

“Ừm, Như Mặc, bằng hữu của người ra sao? Chẳng lẽ cũng giống người?”

Kỳ thật hấn muốn hỏi cũng ngốc giống người sao, nhưng là sợ Như Mặc đổi, cho nên phải bỏ chữ “ngốc” đi.

Bất quá, Như Mặc cũng không nghĩ “ngốc” là khuyết điểm hoặc là lời nói khó nghe gì đó, hấn còn đắc chí khoe khoang.

“Vâng, tất cả mọi người đều rất ngốc! Ngưu ca ca nói chúng ta chỉ có hơi ngốc thôi, tâm tư ít tạp niệm, tu luyện mới có thể nhanh hơn. Nhưng trong bọn ta, Thổ Tử và Hưu Tử vẫn là rất thông minh, còn cái tên thối Xà kia, nói như thế nào nhỉ, có đôi khi thông minh, có đôi khi so với ta còn ngốc hơn, Mã thì cái gì cũng để trong lòng không nói ra, kỳ thật rất hiểu chuyện, lão Hồ cũng giống ta...”

Hắn cố gắng hồi tưởng lúc Ngư đại ca tổng kết tính tình bọn hắn, vì nhắc đến bạn tốt, tâm tình cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Long Triển nhẫn nại nghe xong, nhin không được vỗ trán, lẩm bẩm: “Trời ơi, đây là nhóm yêu tinh gì chứ? Có thể tập hợp chống lại yêu tinh bên ngoài, thật sự khó tin. Chẳng lẽ vì quá ngốc nên chiếm được cảm tình của thượng giới, nên lão thiên gia âm thầm chiếu cố bọn họ chăng? “

“Triển, ngươi nói cái gì?” Như Mặc tò mò hỏi, lại thấy Long Triển xua tay lắc đầu: “Không có gì không có gì”, sau đó hắn kết luận thái tử là đang nói mớ, nghĩ nghĩ, không nhin được gom hết dũng khí ngẩng đầu bày tỏ:

“Vừa nãy... vừa nãy thật sự cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi giúp ta nói ra, còn không có xem thường ta là thảo long. Ta... ta thật rất cảm động, không biết làm sao báo đáp ngươi. Thái tử điện hạ lúc oai hùng rất đẹp, lúc cười cũng đẹp. Tương lai ngươi sẽ cưới được Long nữ thiện lương xinh xắn nhất.” Hắn còn gật mạnh đầu, phi thường khẳng định.

Long Triển nghĩ thầm, đương nhiên, chuyện ấy trước nay ta chưa hề nghi ngờ, nhưng điểm mấu chốt là, ta không nghĩ thành thân với Long nữ, ta muốn lấy một thảo long Như Mặc ngốc nghếch vụng về, ngươi nói phải làm sao bây giờ? Không biết làm thế nào báo đáp ta sao? Vậy ngươi lấy thân báo đáp là tốt rồi. Những lời này đương nhiên hắn chỉ dám âm thầm nghĩ trong bụng, sợ nếu nói ra không chừng một tối trăng thanh gió mát nào đó, thảo long nương tử này sẽ xếp hành lí chân thành bỏ trốn mất. Dù sao người ta cũng là một thảo long sắp phi tiên.

Nhưng cũng có một chút đáng mừng: Như Mặc nói ta đẹp mê người, điều này đã chứng minh hắn đối ta nhất định là có hảo cảm, Long thái tử nghĩ đến đây, đã thấy được cổ vũ sâu sắc, hắn tin tưởng lấy thời gian, nhất định hắn sẽ làm cho Như Mặc ở dưới thân van xin.

“Đến rồi Như Mặc, chính là nơi này, là nơi có nhiều san hô nhất Đông hải của chúng ta, ngươi xem có đẹp hay không.”

Long Triển kéo tay Như Mặc cùng nhau ngồi xuống một khối đá ngầm. Như Mặc ngơ ngác nhìn cảnh vật, ngay cả nháy mắt cũng cảm thấy luyến tiếc.

Hàng ngàn hàng vạn loài cá bơi xuyên qua các khối san hô xen kẽ với nhau, muôn màu muôn vẻ, lung linh sắc sỡ, xinh đẹp vô cùng. Như Mặc xem đến hoa cả mắt, hưng phấn nhìn về phía Long Triển:

“Ta bắt bọn chúng về nuôi có được không?”

Hắn vừa nói xong, ngư tộc đang bơi lượn tung tăng xung quanh nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng, chớp mũi Long Triển nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh.

“Van người Như Mặc, đó là cá đã tu thành tinh, làm sao có thể nuôi.”

Như Mặc ngẩn người, lát sau ngoan ngoãn cúi đầu nhận lỗi:

“Thực xin lỗi, ta không biết. Là ta không đúng, tuy rằng... tuy rằng ta vốn không có ác ý, nhưng vậy là sai rồi...”

“À, kỳ thật cũng không có gì, chỉ cần ngươi thích, nuôi cả trăm con cũng không có vấn đề, nấu canh cá cũng được. Chính là lần sau muốn làm như vậy, đừng thần thức nói cho ta, bọn chúng không nghe được sẽ không trốn mất.”

Long Triển ôm Như Mặc vào lòng, vô cùng sủng ái nói.

Đàn cá trốn trong vách san hô đang rất mực cảm kích thái tử điện hạ anh minh vì bọn chúng làm chủ, vừa nghe những lời kia xong, tức giận đến trừng mắt cá, ngoảnh mặt bơi sâu vào trong.

8. Thảo Long Nương Tử - Chương 8

Bỗng nhiên từ trong động san hô một con bạch tuột thật lớn bơi ra, có tám cái xúc tu chống đỡ thân hình mập mạp của hắn. Như Mặc đang cảm thấy lo lắng thay cho tám xúc tu, lại nghe Long Triển cười ha ha:

“Trời ơi, con bạch tuột ngu ngốc này đã tu luyện năm trăm năm vẫn không thể thành người, ha ha, Mặc Mặc, chúng ta bắt nó làm mực viên được không?”

Như Mặc còn kịp chưa trả lời, bạch tuột ú kia đã mở miệng phản bác:

“Đường đường là thái tử, đã không bảo vệ Đông hải Thuỷ tộc thì thôi, lại còn muốn ăn con dân của mình, đây là đạo đức Long điện hạ nên có sao?”

Hắn nhìn Long Triển bằng nửa con mắt, chậm rãi tiến lên nhìn Như Mặc đang đứng bên cạnh, cẩn thận đánh giá hắn.

Long Triển tức giận:

“Con bạch tuột mập chết tiệt kia, ngươi nói cái gì? Ngươi cũng thấy nhiều năm như vậy, ngoại trừ càng ngày càng mập ra ngươi có cái gì hả? Công lực một chút cũng không tiến bộ, hừ, hình dáng ngươi “tươi tốt” như vậy, nhất định là đã ăn không ít cá, ta ăn ngươi, cũng xem là trừ hại cho ngư tộc, bọn hắn nhất định sẽ rất cảm kích ta.”

Hắn vừa nói xong, Như Mặc mới ngộ ra hai người này đã quen biết từ lâu. Bạch tuột tinh cũng giận dữ không kém:

“Ai nói ta không có tiến bộ, ta bây giờ đã có thể biến thành hình người, còn luyện được pháp bảo.”

“Hả, phải vậy không? Tiến bộ lớn như vậy?” Long Triển kiêu ngạo hỏi lại: “Tốt lắm, ngươi mau biến thành hình người, còn pháp bảo gì đó cũng mang ra đây đi, cho ta và Mặc Mặc cùng xem, pháp bảo của bạch tuột nhất định là không giống người thường.”

Bạch tuột tinh nghe xong toàn thân đều đỏ lừ lên, Long Triển ác ý cười to:

“Làm sao vậy bạch tuột mập chết tiệt, ngươi bị người ta bỏ vào nồi rồi sao? Biến đi, biến đi, biến cho bọn ta xem.”

Như Mặc kéo kéo ống tay áo của Long Triển, vừa định bảo hắn kiêu ngạo như vậy sẽ không tốt, lại nghe thấy bạch tuột tinh kia hét lớn:

“Biến thì biến, ngươi nghĩ ta sợ ngươi sao?”

Hắn nói xong xoay người có chút ngốc nghếch, sau đó hiện ra một nam tử thấp bé nhưng xinh đẹp vô cùng.

“Ha ha ha ha ha ha....”

Long Triển liền phá ra cười. Hắn chỉ vào bạch tuột tinh đang đỏ bừng cười đến thắt lưng đã muốn gập xuống, hai nường tử đứng kế bên cũng cảm thấy lo lắng thay cho hắn.

“Ha ha ha ha ha, bạch tuột mập, đây.... Đây là hình người của ngươi sao? A ha ha ha, không nghĩ tộc của ngươi lại có một cái yêu tinh như vậy.... ha ha ha... Một mỹ nhân tuột, tộc trưởng sẽ vì ngươi mà tự hào đến chết mất.... ha ha ha.”

Bạch tuột tinh then quá hoá giận, chỉ vào mặt Long Triển hét to:

“Cười cái gì mà cười, ngươi tưởng ta biến thành dạng này là ta muốn sao? Ngươi không giúp thì thôi, lại còn cười trên nỗi đau người khác”.

Hắn nhìn lướt qua Như Mặc, cười khẩy vài tiếng, khinh thường nói:

“Có bản lĩnh thì đừng cười ta, nhìn nường tử nhà ngươi kia, ngươi cười ta chẳng khác nào chê cười hắn, có biết không?”

Hắn còn khoác vai Như Mặc ra dáng bạn thân lâu năm tâm sự chuyện đời:

“Ngươi là thảo long sao? Hiện tại ngươi nhìn ra bộ mặt thật của phu quân ngươi chưa? Hắn căn bản không thích diện mạo xinh đẹp quyến rũ của chúng ta, ta nói ngươi nhaa, tốt hơn hết vẫn nên rời khỏi hắn đi.”

Tốt hơn hết là rời khỏi hắn đi, những lời này làm đáy lòng Như Mặc run lên. Hắn liếc mắt nhìn Long thái tử uy vũ hiên ngang đứng bên cạnh, tự dưng cảm thấy có chút không ổn. Nhưng mà bản thân sắp phải phi

tiên, sớm hay muộn cũng sẽ rời khỏi đối phương, nếu hiện tại đã không bỏ được, tương lai sẽ phải làm sao đây??

Nghĩ kỹ lại, còn có thời gian năm năm mà, Ngưu ca ca có nói, thời gian sẽ làm lạnh tất cả, có lẽ năm năm sau, ta sẽ bỏ được chẳng, nghĩ đến đây Như Mặc cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Thế nhưng Long Triển lại gấp gấp ôm Như Mặc vào lòng, tức giận nói:

“Bạch tuột chết tiệt, ngươi cố ý chia rẽ chúng ta sao, hừ, Mặc Mặc cùng ta là phu thê đồng tâm, tình cảm đậm thắm. Huống chi Mặc Mặc của ta là cá chép thành long, cá chép căn bản phong thái đã xinh đẹp, nhan sắc mỹ lệ nổi danh, cho nên hẳn biến thành dạng này một chút cũng không kỳ quái. Còn ngươi thì sao hả, bạch tuột tám chân? Toàn thân cao thấp chỗ nào cũng toàn là mỡ, tất cả Thuỷ tộc trông thấy ngươi đều phải tránh xa ba dặm. Nếu ngươi biến thành một tên hung thần xấu xí ta còn thông cảm được, đằng này lại thành một mỹ nam nhân, không biết có phải kiếp trước tu thân tích đức hay là làm nhiều chuyện thất đức quá mới biến thành ra như vậy hay không hả?!”

Dường như vượt quá sức chịu đựng của hắn, bạch tuột tinh nhảy dựng lên, đỏ mặt tía tai, rút pháp bảo ra, hét lớn:

“Long Triển, ta thấy ngươi là đã ngứa ngứa tay chân lắm rồi, bớt nhiều lời đi, muốn đánh nhau thì ta tiếp, không cần dùng cách hèn hạ đó chọc tức ta.”

Hắn cầm pháp bảo trong tay, nhất thời làm cho hai vợ chồng nhà long xem đến ngây người.

“Triển... cái kia... là phi kiếm sao?”

Nửa ngày sau, Như Mặc phục hồi tinh thần trước, nhìn chằm chằm pháp bảo trong tay bạch tuột tinh, tự hỏi, chẳng lẽ Đông hải thuỷ tộc luyện phi kiếm đều ra cái hình dạng này sao?

“Ha ha ha ha ha ha.....”

Long Triển lần thứ hai cười đến kinh thiên động địa, hắn ôm cổ Như Mặc kéo vào lòng, cười đến không thở nổi. Nghe thấy tiếng cười của Long Triển, bạch tuột tinh bưng bĩnh, hấp tấp thu hồi lại pháp bảo. Hành động này làm Long Triển lại càng cười to hơn.

“Chương Du, đây là pháp bảo của ngươi luyện thành sao?”

Long Triển rốt cuộc đã ngừng cười, một khắc đã trôi qua....

Rốt cuộc Long Triển cũng gọi đích danh của bạch tuột tinh, cũng có nghĩa là hắn đã bắt đầu cảm thông với Chương Du.

Hắn xoay người lại, vỗ vỗ vai Như Mặc:

“Mặc Mặc, ngàn vạn lần đừng vũ nhục phi kiếm, pháp bảo kia nếu gọi nó là chuỷ thủ, cũng sẽ làm cho toàn bộ chuỷ thủ còn lại trên thế gian này phẫn nộ. Ân, miễn cưỡng gọi là liễu điệp bạc đao (thanh đao mỏng như lá liễu) đi.”

Hắn quay sang nhìn Chương Du:

“Ta đã bảo ngươi luyện ám khí rồi mà? Nếu nhớ không lầm ta cũng đưa ngươi rất nhiều tài liệu, tùy tiện tìm vật liệu ở đây san hô này cũng có, không đến mức luyện thành cái thứ vô cùng thô thảm như vậy.”

“Hôm nay ngươi đến đây chê cười ta có phải không?”

Chương Du đặt mông ngồi xuống đất, khí thế phẫn nộ lúc này đã hoàn toàn biến mất, chán nản nói:

“Ta cũng không biết tại sao lại thế vậy. Dùng rất nhiều nguyên liệu, kết quả lại thành ra cái dạng này, ngươi muốn gọi nó là ám khí cũng không sai. Tuy số lượng không nhiều lắm nhưng cũng đủ biến ngươi thành con nhím rồi. Ngươi lại muốn phi kiếm gì đó, ô ô ô, ta cũng đâu muốn mất mặt chứ.”

Long Triển thở dài nhìn Như Mặc:

“Mặc Mặc, nhớ kỹ, về sau ngàn vạn lần không được đem chuyện này kể cho các yêu tinh bằng hữu nghe, biết không, sẽ làm mất mặt Đông hải Thuỷ tộc chúng ta.”

Hắn lại chuyển hướng sang Chương Du:

“Được rồi, cùng lắm sau này ta cho người một cây, nhưng mà, ai bảo người mỗi lúc quay về đều làm bộ thanh cao, nói phải tự mình tu thành phi kiếm. Còn chuyện này nữa, trước lúc ta qua thiên kiếp thứ bảy, người có nói Đông hải thủy tộc có đại sự phát sinh, phải chờ ta thành Long Thần mới nói cho ta biết. Hôm nay ta muốn biết đáp án, người mau nói đi.”

Chương Du đứng dậy:

“À, thực ra ta không nghĩ người có thể vượt qua đại thiên kiếp, cho nên cái kia là nói chơi với người thôi.”

Lời vừa nói ra đã làm Long Triển tức đến sùi bọt mép, nhưng sau đó lại nặng nề ngồi xuống.

“Người...”

Long Triển chỉ có thể thốt lên như vậy, ngoài ra hắn có thể nói cái gì khác sao? Bạch tuộc tinh không có biện pháp giúp đỡ hắn, lại sợ hắn không qua được mười lần thiên kiếp, đành phải dùng tới cách này mong cho hắn có thêm nghị lực.

Quay đầu nhìn Như Mặc, từ trong thâm tâm hắn vô cùng cảm tạ mười một cái yêu tinh một ngàn năm về trước kia đã cho tiểu thảo long chân thành hữu tình đến bên hắn, sưởi ấm cuộc sống u ám của hắn, cho hắn một tia hi vọng...

Nhưng Long Triển vốn không biết, lúc vào Vụ Ẩn Sơn gặp mấy người... yêu tinh nọ, Như Mặc không hề kiêng nể ai, đánh nhau đến trời long đất lở, dù sao cũng không phải thủy tộc, ai đánh hắn thì hắn đánh lại, đó là luật rồi.

“Nhưng mà, Long Triển, ngay ngày hôm qua ta mới tính ra Long Tộc có đại sự phát sinh.” Chương Du xoa xoa trán: “Thật sự, tuy rằng ta không biết chuyện gì, nhưng thực là có đại sự, ta đang muốn đi tìm người và Nhiếp Chiêu đây.”

Long Triển nghiêm túc trở lại, Chương Du tuy rằng không có bản lĩnh gì, nhưng thuật bói toán của hắn ở Đông hải là đệ nhất, sự tình có thể làm cho hắn tính không ra, nhất định không hề đơn giản.

Hắn kéo tay Như Mặc đứng dậy:

“Vừa đúng lúc, ta cũng muốn Như Mặc gặp mấy vị bằng hữu, tiện đường dạo vòng quanh Đông hải xinh đẹp của chúng ta. Người cũng đi luôn, đi thôi.”

“Đi.” Chương Du trả lời, trong nháy mắt lại biến trở về bộ dáng bạch tuộc ú.

Như Mặc tò mò nhìn hắn hỏi:

“Vì sao người phải trở về nguyên hình? Như vậy đi đường có được không?”

Chương Du nghĩ thầm, ta không trở về nguyên hình chẳng lẽ đợi đến lúc Nhiếp Chiêu nhìn thấy lại cười nhạo ta sao? Nhưng ngoài miệng hắn nhất định cũng sẽ không nói ra, suy nghĩ nửa ngày mới tìm ra được một cái lý do chính đáng:

“A, đương nhiên, chúng ta là thủy tộc sống dưới nước, đương nhiên hiện nguyên hình thì đi nhanh hơn rồi.”

Ngại bằng hữu của mình lại mất thể diện, Long Triển chỉ phá ra cười to. Bất quá, hắn không ngờ, nường tử yêu dấu của mình sau nửa giây nghiêm túc suy nghĩ lại gật đầu:

“Người nói chắc là đúng, bởi vì người thành bạch tuộc có tám chân, còn ta khi thành long cũng có bốn chân, nếu biến về chắc chắn là đi nhanh hơn rồi.”

Vừa dứt lời, Như Mặc liền xoay người trở về hình dạng thảo long, Long Triển há hốc mồm nhìn bà xã. Liếc con mắt bên trái, một con bạch tuộc mập ú, liếc con mắt bên phải, đụng ngay thảo long nường tử của mình, nhận ra tình cảnh có bao nhiêu thê thảm, hắn đành cắn răng xoay người biến thành kim long, bởi được một chút, lập tức rước phải ánh mắt ghen tỵ đến phát cuồng của bạch tuộc tinh.

Hai con rồng cùng một con bạch tuộc mập bơi vòng vòng Đông Hải lập tức hấp dẫn người đi đường, không ít dân chúng Thủy tộc dừng chân ngắm xem chuyện lạ.

Rốt cuộc cũng bọn họ cũng dừng lại trước một con hải quỳ thật lớn, ở đây ngoài bầy cá xinh đẹp ra, còn có rất nhiều sứa trong suốt cùng sứa đủ màu, những con hải mã nhỏ xinh xinh chui xuyên qua bầy sứa đang bơi lập lờ, thật phần đáng yêu, Như Mặc thích thú nhìn theo bọn chúng.

Chương Du bỗng kề sát vào hai người bọn họ, ha hả cười nói:

“Long Triển, ta chợt nhớ ra, vị thảo long nương tử này của ngươi cũng có bản lĩnh giống như hải mã vậy.”

Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của hai người, hắn càng thêm đắc ý, liền chớp lấy xem như cơ hội báo thù.

“Một đứa con trai.” Chương Du tiếp tục cười to. “Long Triển, chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới chuyện lưu giữ dòng máu Long tộc hoàng gia ưu tú của các ngươi sao? Nếu Long cung vì ngươi mà tuyệt hậu, nhất định là đại tổn thất, cho nên ngươi phải bắt Như Mặc hảo hảo học tập bọn hải mã kia đi, bởi vì nam nhân Hải Mã tộc phụ trách việc sanh nở nha, ha ha ha.....”

“Sanh... sanh bảo bối??”

Như Mặc kêu lên sợ hãi, lúc hiểu được ý tứ của Chương Du, hắn xấu hổ đến đỏ hồng hai má, ghen lời nhìn Long Triển: vì thái tử điện hạ xuất sắc sanh một bảo bối cho Long tộc, ý nghĩ này làm cho thâm tâm của hắn trong nháy mắt dâng lên một cỗ vui sướng ngọt ngào không thể đè nén, trong giờ phút này, thảo long Như Mặc khổ cực tu luyện một ngàn năm qua ngay cả chuyện phi tiên cũng đã quên sạch sẽ.

Long Triển hung hăng trừng mắt liếc Chương Du, còn vươn móng vuốt nhắm một trong tám cái xúc tu của hắn dùng sức cắm vào, tám chân dài thiết là tốt, tùy tiện cắm chỗ nào cũng trúng.

“Từ ngày rước Như Mặc về dinh, ta đã quyết định cả đời chỉ có mình hắn là đủ, không cần có thêm một hài tử béo tròn theo sau chúng ta nữa.”

Long Triển trấn tĩnh nói, kỳ thật trong lòng hắn vẫn còn có chút tiếc nuối, cũng đành chịu thôi, ai bảo hắn đã yêu thảo long Như Mặc ngay thơ khả ái chứ, vì Như Mặc hắn nhất định có thể chịu được, không cần có bảo bối, con bạch tuộc mập chết tiệt kia lại còn cố gắng xát muối vào nỗi đau của hắn.

“Không phải, Triển, kỳ thật.... kỳ thật ta đã đạt tới cảnh giới sắp phi thiên, là có.... là có thể sanh... sanh bảo bối...”

Như Mặc khe khẽ thanh minh. Long Triển nghe được những lời này, tròn mắt mở lớn, phát ra hào quang vạn trượng.

Cái gì? Như Mặc có thể sinh bảo bối sao?! Long Triển suýt chút nữa đã từ đáy biển phi thân lên đỉnh núi hô to “vạn tuế”.

Đôi mắt chuyển động một cách gian tà, hắn hạ quyết tâm rồi, cho dù phải dùng dây thừng cũng phải trói thảo long yêu dấu này bên người, tuyệt đối không cho hắn có cơ hội trốn đi.

“Ừ, đúng vậy.”

Như Mặc thở dài, hắn rốt cuộc cũng nhớ lại rồi, hắn sắp phi thiên:

“Cũng không quá đáng tiếc, ta sắp phi thiên, không thể sanh bảo bối cho thái tử. Hơn nữa người cũng đã nói qua, hai chúng ta là giả vợ chồng...”

Lời còn chưa nói hết câu đã bị Long Triển bay đến bịt mồm.

Chương Du hoài nghi nhìn bọn họ: A? Có chút không đúng, ta dường như ngửi được mùi âm mưu phẳng phát đâu đây.

“Nhìn cái gì vậy, con bạch tuột chết tiệt? Như Mặc nói là chuyện tình của bọn ta nổi tiếng ai ai cũng đều biết.”

Hoàn hảo hoàn hảo, hoàn hảo ta phản ứng không tồi, bẻ cong câu nói kia. Long Triển phi thường chán nản nhìn Như Mặc: tại sao chứ? Tại sao thảo long nương tử của hắn cứ tâm tâm niệm niệm hai người là giả vợ chồng chứ hả?

“Viễn khách đáo lai, bất diệc nhạc hồ.” (có bằng hữu từ phương xa đến, sao lại không vui mừng?)

Hải quỳ lớn bỗng chậm rãi dịch chuyển, từ bên trong xuất hiện một con rắn nước, vừa bước ra ngoài liền xoay người biến thành một mỹ nam tử cực kỳ phong độ. Đến lúc nhìn thấy là Long Triển cùng Như Mặc, vị mỹ nam tử có hơi sững sốt:

“A, Long Triển, hôm nay chẳng lẽ ngươi đến đây khoe khoang sao? Hừ, không phải thành Thần Long rồi à? Sao lại đến trước mặt bằng hữu gỡ uy phong vậy hả?”

Long Triển cùng Như Mặc biến trở về nguyên hình:

“Ngươi còn nói sao, còn không phải tại con bạch tuộc chết tiết kia trở về nguyên hình, làm hại nương tử nhà ta cũng làm theo, ta cũng đành bất lực. Phi, ngươi còn nhớ ta là bằng hữu của ngươi à? Thế tại sao yền hội mừng ta thành Thần Long lại không đến hả?”

“Ta nghĩ ngươi không cần, huống chi ta cũng ghét những nơi như vậy.” Nhiếp Chiêu ha ha cười, nhìn về phía hải bằng hữu bạch tuộc tinh: “Ta không nghĩ ngươi muốn giữ nguyên hình dáng này, căn bản là ngươi không có tu luyện được hình người. Ngươi đã không biến được, làm sao còn cho hắn cùng vị thảo long nương tử của hắn học theo.”

9. Thảo Long Nương Tử - Chương 9

Hắn lại nhìn về phía Như Mặc, một lúc lâu sau lại gật gù nói:

“Đúng là yêu đạo sao? Mấy ngày nay tất cả mọi người đều nói với nhau, nói thảo long thái tử phi có bao nhiêu mỹ lệ phiêu lượng phong tình vạn chủng, ta còn cảm thấy rất kỳ quái. Hoá ra là đã vào yêu đạo.”

Long Triển gật gật đầu, xem như công nhận lời vừa rồi của hắn, Như Mặc bên cạnh lại nghiêm túc suy nghĩ lời Nhiếp Chiêu đã nói. Hắn tới bên cạnh Chương Du, nắm một trong tám cái chân của hắn vỗ vỗ, nhẹ nhàng an ủi:

“Ai nói Chương Du không biến thân được? Hắn biến được nha. Hơn nữa sau khi biến thân đẹp hơn trước, còn luyện được ám khí phi đao, cũng rất tinh xảo, hắn là vì phải chạy tới đây nên mới về nguyên hình.”

Không khí bỗng dưng trầm mặc, sau đó Long Triển cùng Nhiếp Chiêu cười phá lên:

“Chương Du, ngươi đã có thể biến hình sao, tiến bộ lớn như vậy? Còn tu luyện được cái gì ám khí phi đao, mau mau mau, biến thành người cho ta xem, ha ha a...”

Nhiếp Chiêu vây quanh Bạch tuộc tinh, một bên hưng phấn hoa tay múa chân, một bên nhìn Như Mặc có chút khó hiểu.

Chương Du hận không thể đập đầu vào đá san hô kia tự sát, không thì có kẻ nứt nào đó cho hắn chui vào cũng được nữa. Nhưng đây là lãnh địa của hải xà tinh, ngay cả vết nứt trên đá cũng nhỏ như vậy.

Hắn thật không ngờ, cơ thể quá lớn đã có ngày làm hại hắn.

Tức giận liếc Như Mặc một cái: thảo long này thực sự giống mình vậy sao? Hay là hắn thực ra rất thông minh, tiết lộ bí mật của mình để trả thù chuyện con hải mã lúc này.

Chương Du càng nghĩ càng thấy có lý, oán hận nhìn hải xà đang hăng hái bơi vòng xung quanh hắn, tức giận hết lớn:

“Đừng có giỡn nữa, ta tới đây là có chuyện nghiêm túc, biến về hình người sẽ không thể bơi được nữa. Các ngươi an phận cho ta, Long tộc sẽ có đại sự phát sinh, còn ở đó cười ta nữa.”

Lời vừa thốt ra, Long Triển cùng Nhiếp Chiêu lập tức nghiêm chỉnh trở lại.

Bốn người cùng nhau bước vào trong hải quỳ động phủ hoa lệ.

Tám chân của Chương Du nâng lên một viên ngọc trai, lăm lăm xong ném xuống dưới, chờ hắn mở mắt ra nhìn ngọc trai kia, sắc mặt liền thay đổi:

“Long Triển, không xong rồi, Ma tộc đột kích Thủy cung.”

“Cái gì?” Long Triễn chấn động, ngay cả hải xà Nhiếp Chiêu cũng thay đổi thần sắc, ôm tám chân của bạch tuột lắc lắc:

“Người nói thật không? Ma tộc cùng Long tộc một ngàn năm trước không phải đã đánh xong rồi sao? Chẳng lẽ bọn chúng nhanh như vậy đã quên giáo huấn, lại muốn đánh nữa ư?”

Chương Du cũng bất chấp bị cười nhạo, phút chốc biến thành hình người:

“Đúng vậy, quẻ thượng cho thấy Ma tộc lần này khuynh sào xuất động (xuất toàn bộ binh lực hay nhân lực), đã đến biên giới Đông hải, ta nghĩ Long Vương lúc này cũng đã nhận được tin báo. Chúng ta mau trở lại thủy cung đi.”

Hắn nói xong dẫn đầu ba người rời khỏi quỳ động, Long Triễn, Như Mặc, Nhiếp Chiêu vội vã theo sau.

Thủy tộc bên ngoài không hay biết bão đã thổi đến nơi, hải lý vẫn bình yên nhàn nhã như trước. Dân chúng Thủy tộc đều tò mò nhìn về phái Thái tử cùng Thái tử phi, không hiểu vì cái gì hai người này lại vội vã như vậy.

Chợt nghe “Đông” một tiếng, là chuông đại đồng của Đông hải dùng để báo chí nguy. Tiếng chuông đáng sợ kia ngân vang quanh quần không rời, cùng lúc với tiếng chuông, Thủy tộc ở Đông hải lập tức xôn xao.

Long Triễn nghe được tiếng chuông, trong lòng nặng nề: chẳng lẽ... chẳng lẽ lại nghiêm trọng đến thế này sao?

Bất quá hắn thật sự không ngờ, sự tình còn nghiêm trọng hơn so với những gì hắn tưởng tượng.

Khi bọn hắn vừa đến bên ngoài Thủy cung, đã nhìn thấy đại quân của Ma tộc đóng ở đó. Một đám ma vật màu xanh lẫn đen vỗ cánh bay trên bầu trời, bởi vì số lượng quá lớn, ngay cả Long Thần Long Triễn cũng không khỏi lấp bấp kinh hãi.

“A, nhiều ruồi lớn quá đi.” Như Mặc kêu lên sợ hãi, hình dáng đám quái vật này lúc vỗ cánh làm cho hắn liên tưởng đến một bầy ruồi, hơn nữa phát ra tiếng ong ong cũng rất giống.

Long Triễn sau lưng lại nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh, hắn thật là phục nương tử đáng yêu của hắn mà, đến lúc này còn không quên phát huy trí tưởng tượng phong phú nữa. Bất quá câu vừa rồi cũng cho phần đông Thủy tộc thấy Như Mặc có bao nhiêu đơn thuần. Nhưng may mắn Như Mặc không biết, ma vật đáng sợ đó, nói không chừng sẽ làm hắn trọng thương.

Nhưng mà, rất nhanh Long Triễn biết rằng hắn đã nghĩ sai rồi.

Bọn ma vật bỗng dưng tách ra hai bên, phía sau bọn chúng một đám ma nhân thông thả bước ra, làn da ngăm đen với gương mặt thanh tú, hoàn toàn giống với Thủy tộc Đông hải lúc biến thành người. Có thể huyền hóa đến tuần mỹ như vậy nhất định là tầng lớp thượng đẳng trong Ma tộc.

Long Triễn bất động thanh sắc kéo Như Mặc ra phía sau, ngẩng cao đầu nhìn thiếu niên đi giữa đám ma nhân kia, trong mắt hiện lên hàn khí mãnh liệt.

Xem ra thiếu niên kia chính là vương tử thiên tài được cả ma tộc khen ngợi.

Một ngàn năm về trước, Ma tộc đại chiến Long tộc làm cho cả hai bên nguyên khí tổn thương nặng nề. Ma Vương trong trận chiến ấy bị hủy ma thân, nguyên thần bị trấn áp tại Thủy tinh cung. Lần này Vương tử ma tộc đột kích có quy mô lớn như vậy, chắc chắn là muốn trả mối hận một ngàn năm.

Long Triễn nhếch mép cười khẩy, quả nhiên chiến tranh cùng cừu hận có thể làm thay đổi con người. Một ngàn năm trước hắn là cao thủ trẻ tuổi ưu tú nhất của Long tộc, còn vương tử kia bị Ma tộc gọi là tên bại hoại suy đồi, nếu không có Ma Vương liều chết bảo vệ hắn, hắn sớm đã bị đánh đến hình thành thân câu diệt. Thế mà sau cuộc chiến, liền biến thành một người khác hẳn, liều mạng khổ tu ma công, rốt cuộc được tất cả con dân Ma tộc thừa nhận là đại thiên tài.

“Long Triễn, không nghĩ tới sao? Chúng ta lại gặp mặt.” Khác vương tử đối diện lạnh nhạt mở miệng, hơn nữa còn đi thẳng vào vấn đề: “Ta đến đây, chính là muốn đoạt lại nguyên thần của phụ vương. Long tộc các người ngoan ngoãn giao ra thì ta sẽ lui binh về, còn nếu không... hừ...”

Ý tứ trong lời nói của hắn tuyệt nhiên không khó hiểu, bất quá Long Triển căn bản không đem loại uy hiếp này để vào mắt.

“Nếu không thì sao? Đánh Long tộc bọn ta không còn một manh giáp à? Ta nghĩ trước kia, ngươi đã biết rõ thực lực của Long tộc rồi.”

Long Triển rút từ thắt lưng ra một thanh nhuyễn kiếm đỏ rực, vung thẳng lên trời, lớn tiếng nói:

“Tất cả Thủy tộc nghe lệnh, lấy ta làm trung tâm nhanh chóng tập trung. Chúng ta hợp lực đánh đuổi bọn Ma tộc tham lam cuồng vọng này, giải vây cho thủy cung.”

Như Mặc ngẩng đầu nhìn Long thái tử uy phong lẫm lẫm, tim đập mạnh một cái, sâu sắc ngưỡng mộ khí thế bình tĩnh quang lâm thiên hạ của hắn. Nghĩ đến sẽ ở bên cạnh hắn giả trang làm thái tử phi năm năm, nói cách khác hai người có thể sống chung với nhau chừng ấy thời gian, không biết tại sao Như Mặc cảm thấy mặt đỏ lên, đáy lòng có chút chờ mong chậm rãi lan tràn...

“Dùng cái này, dùng cái này.” Như Mặc lúng túng bắt chéo tay thi triển ẩn chú, một bên nhỏ giọng nói: “Triển, thanh kiếm của ngươi có vẻ rất yếu, cho ngươi dùng của ta. Phi kiếm của ta là do Ngưu ca ca tự tay thiết kế, vừa uy phong lại rất to.”

Hắn chéo tay một lúc lâu, vẫn không có dấu hiệu triệu hồi được thanh phi kiếm uy phong lại to lớn của mình. Mồ hôi lạnh của Long Triển lại nhỏ xuống, nhìn về phía thảo long nường tử đã gấp đến sắp khóc: tiểu gia hỏa này không biết uy lực của Phi Điện thì thôi, nhưng mà gọi không được phi kiếm của mình, thế này... dường như có hơi quá.

Yêu loại bởi vì phương pháp tu luyện bất đồng, bọn chúng lại rất ít khi luyện ra hữu hình hay vô hình binh khí nên một khi đến lúc cần dùng đều là dựa vào chú ngữ hoặc giả ẩn triệu hồi.

“Làm sao bây giờ, Triển? Lâu lắm ta không có gọi Nghiễn Đài, hình như... hình như ta đã quên gọi nó như thế nào rồi.”

Như Mặc hoảng loạn, trong lúc nóng vội cũng đã quên phải nhỏ giọng nói chuyện, gào to lên. Đừng nói chỉ có Long Triển trước mắt tối sầm, sâu sắc cảm thương cho hình tượng anh dũng của mình, mà Ma tộc đối diện cũng ngã xuống đất hàng loạt. Trên đời này có người ngay cả ẩn gọi về binh khí cũng quên mất, thực sự là chuyện quá buồn cười.

Long Triển không dám ngẩng đầu chứng kiến những ánh mắt sững sốt biến thành hàng loạt trận cười điên dại, lại nghe Như Mặc ở bên cạnh vỗ vỗ đã thông suốt xong, cười ha ha nói:

“Được rồi được rồi, ẩn quyết đã nghĩ ra. Nghiễn Đài chuẩn bị, ta đọc chú ngữ: đi ra mau lên.”

Câu chú ngữ này làm cho bọn Ma vật vừa từ dưới đất bay lên lần thứ hai lại ngã xuống, Long Triển cuối cùng cũng biết vì sao Như Mặc đặt “đi ra mau lên” làm chú ngữ gọi phi kiếm của hắn rồi, bởi vì thanh kiếm gọi là Nghiễn Đài kia cứ từ từ xuất hiện giữa không trung.

“Nghiễn Đài, ngươi sao vẫn còn chậm chạp như vậy chứ?”

Như Mặc bắt mắt kêu lên, chuôi kiếm của hắn lại chậm rãi mở miệng:

“Lần này đã nhanh hơn lần trước rất nhiều rồi, ai kêu ngươi đặt tên ta khó nghe như vậy. Hại ta mỗi lần bị triệu hồi đều phải đấu tranh tư tưởng nửa ngày, mâu thuẫn không biết có nên đi ra để xấu mặt với thiên hạ hay không nữa.”

Lần này, ngay cả Khắc vương tử của Ma tộc cũng suýt tí nữa ngã sắp xuống, hắn chưa bao giờ nghe nói có yêu tinh tu luyện binh khí tự có ý thức. Cái này cũng không phải thần khí a, huống chi thần khí mặc dù có ý thức nhưng cũng không có khả năng mở miệng nói chuyện.

Hắn cẩn thận đánh giá lại Như Mặc: đúng vậy, thoát nhìn chỉ là yêu tinh có pháp lực cao thâm một chút thôi, làm sao có thể luyện ra loại binh khí thiên thượng địa hạ chỉ có một cái chứ? Đừng nói người khác cảm thấy kỳ quái, ngay cả bản thân Long Triển cũng cực kỳ kinh ngạc, nhìn chằm chằm thanh phi kiếm đang lơ lửng giữa không trung. Hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Như Mặc cao hứng phẩn chấn ôm lấy cây phi kiếm, chạy bịch bịch đến bên cạnh hắn, ha hả cười giống như dâng bão bổi:

“Triển, mau dùng cái này! Nghiễn Đài của ta so với nhuyễn kiếm của người uy phong hơn, rất xứng với người đó!!”

“Đây là... Phi kiếm của người?”

Long Triển không tin vào mắt mình. Như Mặc dù là thảo long, lúc hắn biến thành hình người cũng không được tính là to cao hay cường tráng, bình tĩnh mà xem xét lại, chuôi kiếm so với thân hắn đã muốn dài hơn một nữa. Long Triển nghĩ mãi không thông, vì cái gì tiểu gia hỏa nhà hắn lại muốn luyện ra một thanh phi kiếm to như vậy chứ?

Tiếp nhận Nghiễn Đài từ tay Như Mặc, trong lòng Long Triển lấp bắp kinh hãi, phi kiếm này đang quan sát hắn. Tuy rằng trên người nó không có mắt, nhưng thực sự không sai, Long Triển rõ ràng cảm thấy được hắn đang yên lặng đánh giá mình. Mà phi kiếm kia cũng chứng minh phán đoán của hắn là đúng, lần thứ hai mở miệng nói:

“Ai, ta không quen người. Chủ nhân của ta phải là cao lớn anh tuấn oai phong lẫm liệt như thế này mới phải, tại sao ông trời lại cho ta rơi vào tay tên ngu ngốc kia chứ.”

Nó thở dài thật khoa trương, sau đó Long Triển cảm thấy như mình bị trừng mắt liếc một cái:

“Này, người còn không nhanh đem thanh kiếm trên tay người cho Như Mặc. Hắn đã đem ta cho người, chẳng lẽ người đứng nhìn hắn tay không bị bọn Ma tộc kia thương tổn sao?”

Long Triển mỉm cười, xem ra cái phi kiếm này, tuy ngoài miệng kêu là ghét Như Mặc nhưng vẫn thật lòng quan tâm hắn. Nhẹ nhàng giấu nụ cười vào trong, hắn đem Nghiễn Đài đưa cho Như Mặc:

“Mặc Mặc, nếu gọi phi kiếm này là Nghiễn Đài thì nó rất xứng với người, cho phu quân thấy bản lĩnh của người đi.”

Hắn cố ý nói to quan hệ của hai người. Hừ, tên Khác vương tử hỗn đản nhà người nhìn chằm chằm Như Mặc của ta làm gì, long đã có chủ rồi biết không hả?

“Triển, người là Long thái tử tài giỏi nhất, ta sẽ không làm người mất mặt.”

Như Mặc nâng phi kiếm của hắn lên, nhân thần sáng lấp lánh, trên người tràn đầy hăng hái. Long Triển được nương tử cổ vũ, tinh thần vốn đã giống như thiên tướng hạ phàm nay lại càng tăng thêm vài phần hào khí.

Đúng vậy, chính là như vậy. Nếu có thể, hắn thật sự rất muốn chở che Như Mặc, nhất định không cho nương tử chịu tí xúu thương tổn nào, nhưng như vậy thật sự là yêu hắn sao? Như Mặc của hắn là yêu tinh đã tu một ngàn năm, luyện được binh khí trước nay chưa hề có, hắn lợi hại như vậy, liệu sẽ vui khi được mình bảo vệ sao?

Có lẽ hai người hợp lực chiến đấu mới là cơ hội tốt nhất chứng minh bọn họ là tri kỷ. Để hắn cùng mình đánh giặc, kẻ vai sát cánh bên nhau, mới chính là đã cho hắn tình yêu vô tư nhất.

Khác vương tử cười lạnh một cái, chậm rãi rút ra phi kiếm, bình tĩnh chỉ huy ma tộc chuẩn bị nghênh chiến.

Thật sự là xuất quân bất lợi. Ai mà biết Đông hải khi nào thì có một thảo long ngốc như vậy, tùy tiện phát biểu linh tinh, hại ma binh đã được huấn luyện nghiêm chỉnh liên tiếp té xuống đất hai lần, mất mặt của Ma tộc. Điều duy nhất an ủi chính là Thủy tộc phía sau Long Triển cũng không khá hơn chút nào, đại đa số cũng vừa mới lồm cồm bò dậy.

Cuộc chiến bắt đầu.

Như Mặc cùng Long Triển phi thân vào giữa hàng ngũ của Ma tộc, Khác vương tử cùng bọn người lạnh lùng bên cạnh hắn tiến quân nghênh đón. Ma tộc nhanh chóng đụng phải Thủy tộc, hai bên giao chiến kịch liệt, các chiêu thức kỳ lạ liên tiếp được tung ra, không ai nhường ai.

Bởi vì đại đa số Ma tộc giống với Đông hải Thủy tộc, không thể phân biệt được, nên bọn chúng đều lấy nguyên hình đánh nhau. Nhìn bằng con mắt của nhân loại, trận chiến này căn bản là không có một chút đẫm máu nào. Một con cua thật lớn kẹp trúng mũi của một ma vật, ma vật đó trên đuôi lại kèm theo một con tôm hùm, ra sức vùng vẫy thoát khỏi con cua. Trừ bỏ vết cua kẹp đã chảy máu ra, đây thực đúng là trò cười.

Bất quá Long Triển cùng Khác vương tử, Như Mặc hợp lực với Nhiếp Chiêu cùng Chương Du chiến đấu so với dân chúng lại mãnh liệt hơn nhiều. Phi kiếm cùng với pháp bảo của bọn họ bay lên, quang điện cùng hỏa cầu được tung ra, sau vài hiệp, Ma tộc lẫn Long tộc trên người đều có rất nhiều vết thương, đương nhiên không có chí mạng. Bản lĩnh bọn hãn tương đương, ai cũng không thể cho đối phương một đòn kết thúc.

“Long Triển, người thật sự đã tu thành Long Thần sao?” Chương Du lớn tiếng la lên: “Vài thứ lẻ tẻ như vậy cũng không thu phục được, không sợ làm cho các tiền bối Long Thần tộc bẽ mặt sao?”

Sắc mặt Long Triển tái nhợt:

“Tên bạch tuột gốc kia dùng nhiều lời, ta đúng thật đã tu thành Long Thần, “Vài thứ lẻ tẻ” của người chắc chắn cũng đã luyện thành Ma Thần, nếu không người cho rằng vì cái gì hãn dám đối đầu với Long tộc chúng ta hả.”

Hắn vừa nói vừa chìa mũi kiếm thẳng vào Khác vương tử, lại bồi thêm cho hắn một quả cầu thiên hỏa xanh lam.

10. Thảo Long Nương Tử - Chương 10

“Như Mặc, mau quay lại, về bên ta.”

Mắt thấy Như Mặc cho Ma vật kia một kiếm xong cánh tay trái đã phải trả giá bằng một vết thương rất to. Lúc máu tươi trào ra, Long Triển cơ hồ muốn hóa thân thành bạo long.

Nhưng Như Mặc vẫn đánh rất hăng, phải biết hắn đã một ngàn năm rồi không có đánh một trận thống khoái như vậy. Đúng thế, trong tri thức của hắn, đây chỉ là đánh nhau, hắn chưa từng có khái niệm hình thành thần câu diệt hay huyết nhục thương tang.

“Như Mặc... mau qua đây, người không nghe sao? Ta lệnh cho người lại đây.”

Trên người Như Mặc xuất hiện vết thương thứ hai làm cho Long Triển hoàn toàn bán loạn. Hắn đã quên chính hắn bị thương còn nhiều hơn, vô thức đã ném Khác vương tử sang một bên, muốn đem Ma vật đang đánh với Như Mặc kia bằm vằm làm trăm mảnh. Hắn hoàn toàn không nhớ trước đó bản thân đã có thiết huyết hùng tâm cùng Như Mặc kề vai sát cánh.

Bất quá Khác vương tử làm sao có thể để hắn được toại nguyện, Như Mặc cũng ở bên kia hô to:

“Triển, biểu hiện của ta không tồi chứ? Người cũng phải hảo hảo chiến đấu, ta sẽ không về cạnh người, ta sẽ tự lo cho ta, người cũng phải bảo vệ bản thân mình.”

Như Mặc triệu hồi Nghiễn Đài, múa đại kiếm tiếp tục tấn công ma vật.

“Như Mặc...”

Công lực tuy rằng cao hơn ma hoàng tử một chút, nhưng ánh mắt Long Triển hoàn toàn đặt tại cuộc chiến của Như Mặc, vì thế hắn dần bị đẩy xuống thế hạ phong. Lúc Như Mặc tặng thêm cho ma vật kia một kiếm, vết thương trên tay hắn bỗng rách toạc ra. Long Triển nổi giận, trong nháy mắt hóa thân thành đại kim long, quét đuôi về phía Khác vương tử.

Ma hoàng tử bị cái đuôi đánh trúng mặt mày xám xịt, thở hổn hển hét lớn:

“Phi, Long Triển, đấu pháp này của người gọi là gì chứ, đường đường là kim long mà khóc lóc om sòm, xấu lắm biết không hả, con rùa rụt cổ kia...”

Long Triển mất diết tại ngơ, thấy Khác vương tử đã bị đánh lui, hắn mạnh mẽ bơi về phía trước, phun vòi rồng ngăn hai người lại. Ma vật kia không kịp đề phòng bị nước bắn đi thật xa...

Như Mặc nhìn thấy ma vật kia bị bắn đi, cao hứng hoa tay múa chân, cười to:

“Ha ha ha, Triển, hôm nay ta mới biết được, hoá ra Long tộc chúng ta về nguyên hình năng lực chiến đấu lại tăng gấp bội. Thật tốt quá, ta cũng học theo người.”

Vừa nói xong hắn xoay người thành thảo long, há miệng ói ra một quả đại hỏa cầu hướng tới đám ma vật, phun xong hắn hoan nói:

“Không tồi, không tồi! Miệng to, phun cầu lửa cũng to, ha ha ha.”

Ma hoàng tử cùng đám ma vật ngã xuống vừa đứng dậy, nhìn thấy Như Mặc cười to đắc ý, không khỏi giận dữ, oán hận nói:

“Phi, người cho rằng chỉ có các người mới có nguyên hình sao? Ma vật, chúng ta cũng biến thân.”

Vừa nói xong bọn chúng cùng xoay người biến thành ma vật giống với bạch hùng (gấu trắng), bắt quá to hơn bạch hùng rất nhiều.

Hỗn chiến lần thứ hai bắt đầu, không biết đã qua bao lâu, nước biển vẫn đục không thể nhìn thấy gì, tất cả đành kéo nhau lên trên mặt biển tiếp tục đánh.

Trong lúc nhất thời, bầu trời đêm bỗng hiện lên vô số tia chớp, pháp bảo của người nào đó bỗng nhiên nổ tung lên, tựa như pháo hoa sáng lấp lánh. Cũng may Long Ma đại chiến, song phương đều triệu hồi mây đen đến che khuất, bởi vì một khi bị nhân loại nhìn thấy được, thiên đạo hay ma đạo trừng phạt bọn hắn cũng không hề muốn có.

Như Mặc trên người có rất nhiều vết thương nhỏ nhưng vẫn uy phong lẫm lẫm, ngay cả Cừu (bò câu, chim sen...!) tướng quân đối thủ của hắn cũng không khỏi thầm bội phục. Không ngờ một thảo long bình thường lại có pháp lực cao thâm như thế. Hơn nữa đại kiếm của Như Mặc tuy trước đó có vẻ kinh thường chủ nhân nhưng đến thời khắc quan trọng lại phối hợp rất nhịp nhàng. Báo hại cừu tướng quân nhiều lần muốn mặt dày đỉnh chiến đến hồi hắn, rốt cuộc là hắn như thế nào lại luyện được phi kiếm tự có linh thức, hơn nữa lại tâm ý tương thông đến vậy.

Hỗn chiến kéo dài rất lâu, Khác vương tử cùng Long Triển cũng không khá hơn chút nào, trên người vết thương đã chảy máu giàn giụa. Chẳng qua không có tổn thương đến các bộ phận quan trọng nên bọn hắn vẫn còn có thể tiếp tục đánh.

Tất cả mọi người đang rất hỗn loạn nên chẳng ai chú ý tới bầu trời đen kịt kia bỗng dưng bị nứt ra một chút, để lộ một tia phản hồng hào quang ảo ảo diêm dúa. Người đầu tiên phát hiện ra là Nghiễn Đài, vốn đang cùng Như Mặc chiến đấu với phi kiếm của Cừu tướng quân. Đang bay giữa chừng, Nghiễn Đài nhìn thấy một luồng phản hồng hào quang hoa theo khe nứt bắn thẳng xuống, chuyện này đương nhiên không phải nhỏ, Nghiễn Đài nhanh chóng lui về, hoảng sợ hét lớn:

“Như Mặc, tiêu rồi. Người... người biến thành nguyên hình ở Nhân Gian Giới bị phát hiện rồi. Bị thượng giới yêu tiên biết rồi... Như Mặc...” Hắn vừa hô to vừa bay đến chỗ Như Mặc.

Đúng lúc đó, một đạo lôi quang từ tầng mây kia đánh xuống, trúng người Như Mặc, hắn kêu lên lên thảm thiết, phun ra một ngụm máu tươi.

Cả Long tộc lẫn Ma tộc đều bị biến cố xảy ra trước mắt làm cho ngây người, chợt thấy Nghiễn Đài bay lên, thay Như Mặc đỡ thêm một tia lôi kích nữa, rơi xuống nằm dưới chân Như Mặc.

Hai tia sét đánh xuống gần như đồng thời, đợi cho Long Triển nhận thức được chuyện đang xảy ra, đạo thứ ba đã bắt đầu giáng xuống.

Tuy Long Triển không biết cái gì là thượng giới yêu tiên trừng phạt, nhưng rõ ràng Như Mặc đã gặp phải rồi.

Hơn nữa tiểu tử hắn yêu thương lại phun máu, có thể thấy được yêu kiếp không hề nương tay, chắc chắn không thua thiên kiếp hắn đã từng trải qua. Long Triển không kịp suy nghĩ xong đã dùng hết sức lao tới che Như Mặc, lấy long thân của mình đỡ cho hắn tia sét vừa giáng xuống.

“Triển...”

Như Mặc kêu to, đó là Long thái tử cao cao tại thượng a, làm sao có thể để hần thay mình cản yêu kiếp. Liều mạng muốn đẩy thân hình to lớn của Long Triển qua một bên, nhưng rồi cuộc lại không suy chuyển, hần phần nộ ngược nhìn Ma vương tử lạnh lùng thừa cơ ném đá xuống giếng, đâm Long Triển một kiếm sau lưng. Nhưng Long Triển dĩ nhiên không phải bó tay chịu kiếm, hần ôm Như Mặc lặn một vòng, nhất thời kiếm kia đâm chệch tim, trúng vào long thân.

“Tên khốn khiếp ngươi không tuân thủ quy củ, không thấy Long Triển đang thay ta cản yêu kiếp sao?”

Như Mặc dậm chân quát to.

Ma vương tử khinh miệt nhìn hần, cười lạnh một cái, nói:

“Ngươi mà cũng giảng phép tắc với Ma tộc, thật sự là buồn cười! Có yêu tinh giống như ngươi, thượng giới yêu tiên của ngươi bị mù hết rồi sao? Có thể cho ngươi tu hành đến cảnh giới cao như vậy? Chắc chắn, thật sự là không thể...”

Hai chữ “tư nghị” còn chưa nói xong, đã nghe từ tầng mây cao truyền đến tiếng rống giận dữ:

“Thằng nhóc ma tộc kia nói ai bị mù hả? Chẳng lẽ ngươi không biết trưởng lão thượng giới yêu tiên bọn ta cũng có thể quản giáo hậu bối Ma tộc các ngươi sao? Dám bất kính với bọn ta à, kiếp, đánh tiếp, đánh mạnh vào. Chẳng những đánh thằng nhóc không tuân thủ quy củ kia, ngay cả du côn các kẻ của Ma tộc cũng đánh hết cho ta...”

Vừa dứt lời, mây đen trên bầu trời bỗng dừng chuyển động hỗn loạn, ngay sau đó, một chùm tia sáng màu hồng nhạt bắn thẳng xuống, tiếng sấm kinh thiên động địa liên tiếp vang lên, tất cả đều hướng Khác vương tử, Cửu tướng quân cùng Long Triển đang ôm Như Mặc đổ ập xuống.

Khác vương tử và Cửu tướng quân ngây ngẩn cả người, đợi đến lúc kịp phản ứng thì trên người đã trúng lôi quang, bị đánh cháy đen như than. Hai người bất chấp đang cùng Long Triển và Như Mặc phân cao thấp, luống cuống tay chân chạy trốn né yêu kiếp.

Cửu tướng quân khóc không thành tiếng: ta không có mắng các ngươi không có mắt a, oan có đầu nợ có chủ, các ngươi tìm ta làm gì a?! Dĩ nhiên, những lời này hần làm sao nói ra, nếu vương tử biết được còn không làm thịt cái tên ích kỷ tư lợi là hần sao.

Tất cả mọi người đều rối loạn, bởi vì phải tránh né yêu kiếp, Thủy tộc lẫn Ma tộc xung quanh không thể không giải tán, trận Ma Long đại chiến kinh thiên động địa này, đến đây là hết.

Ma tộc cùng Thủy tộc chạy vòng vòng xung quanh, đau khổ mở to mắt nhìn yêu kiếp đánh xuống đầu mà không có biện pháp chống đỡ.

Ma vương tử, Long Triển và Cửu đều là những người thông minh tuyệt đỉnh, bọn họ đều cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, bởi vì đánh nhau lúc này đã bị thương rất nhiều nên tự thân chiến đấu là không thể. Vạn bất đắc dĩ, ba người tâm bất cam tình bất nguyện liên thủ, chung sức ngăn cản lôi kích, cao hứng còn tấn công ngược lại yêu kiếp.

Như Mặc bị đánh rất nặng, hần là yêu, là người dễ bị yêu kiếp tấn công nhất ở đây. Uy lực của yêu kiếp đối với hần mà nói, so với thiên kiếp của Long Triển trước kia còn nặng hơn nhiều.

Nghiễn Đài bị đánh nằm bất động dưới chân Như Mặc, hần cử động một chút liền phun ra một búng máu, đương nhiên đã bị trọng thương. Hơn nữa lúc trước thay Long Triển đỡ thiên kiếp, chân khí còn chưa hoàn toàn hồi phục, vừa này chiến đấu với Cửu tướng quân cũng đã hao tổn rất nhiều công lực, may có Long Triển đỡ thay cho hần, nếu không, chưa đến năm đạo lôi quang chắc chắn hần chỉ còn hồn phách phi tiên.

Cùng lúc đó, trong đám mây đen kia, hai nữ tử xinh đẹp đang trò chuyện bằng một thứ ngôn ngữ kỳ lạ chưa bao giờ nghe đến. Lục y nữ tử cúi xuống phía dưới nhìn hồi lâu, bỗng nhiên che miệng cười nói:

“Tỷ tỷ, nếu tên Thần Long không chắn thay Long yêu gốc kia, căn bản ngươi cũng sẽ không đánh xuống yêu kiếp đẩy hần vào chỗ chết phải không?”

Nữ tử bị gọi là tỷ tỷ liếc ngang lục y nữ tử một cái, lạnh lùng nói:

“Nói vậy, luật pháp của yêu giới, ta sao lại làm vì tình riêng mà làm sai chứ.”

Vừa nói xong lục y nữ tử cười to.

“Thôi đi, người chính là diện lãnh tâm nhiệt (ngoài lạnh trong nóng) mà. Nếu nói tuân thủ luật pháp yêu giới, tại sao trước kia thử tình, lão hồ tinh cả thổ tinh hiện nguyên hình người đều không có hạ yêu kiếp, còn không phải vì ái nhân của bọn họ đều là con người, không thể thay bọn họ cản yêu kiếp, cho nên người cố ý làm ngơ. Nếu như hôm nay là tên thần long đó, người liền muốn thay yêu tinh nhà mình thử lòng người ta một chút. Ta còn không biết tỷ sao, thích nhất là giữ thể diện, bằng không làm sao ngay cả Khác vương tử tỷ kia cũng đánh a, còn không phải là sợ đôi vợ chồng son kia bị tổn hại sao?”

Bạch y nữ tử giọng điệu dịu dàng một chút, thản nhiên nói:

“Ăn oán Ma Long nên sớm kết thúc, hôm nay ta muốn giúp bọn họ một tay. Ma tộc cùng yêu tộc chúng ta là nhất mạch đồng chi, hấn cho dù tu đến Ma Thần cũng phải chịu sự quản lý của yêu kiếp. Nhưng thần Long kia đã là bậc Thần, nếu không che chở Như Mặc, yêu kiếp của chúng ta làm sao có thể đả thương hấn, có thể thấy được hấn cũng có chút lòng thành. Ai, mười hai yêu tinh kia lại xem một tờ giấy như đề thi của chúng ta, bọn chúng cũng không phải tự động phạm tâm, tất cả cũng là do Ái Tình gây ra. Nếu có thể tiêu điều tự tại cùng người yêu đồng hành ở nhân thế, làm sao không phải mỹ sự? Mỗi người đều có tạo hóa thôi.”

Lục y nữ tử gật đầu nói:

“Đúng là như vậy, được rồi, ta xem bọn hấn bị đánh cũng đã rồi, chúng ta thu binh trở về đi.”

Bạch y nữ tử gật đầu, đem kiếp kỳ ngũ sắc (cờ yêu kiếp có 5 màu) thu lại trong tay, nhất thời tất cả yêu khí bốn phía đều bị gom lại, mây đen trên trời tản ra, lộ ra mảng trời xanh trong như gương.

Long Triển, Như Mặc, Khác vương tử cùng Cửu tướng quân, bốn người đều bị yêu kiếp đánh gục. Tất cả Thủy tộc đều lặn xuống đáy biển. Như Mặc phát hiện da thịt trên người Long Triển bong ra một chút, không khỏi sợ tới thất sắc, ôm hấn khóc oa oa lên.

Lần này Long tộc lẫn Ma tộc nguyên khí đều đại thương, hơn nữa chủ tướng của bọn họ đã bắt lực, làm sao có thể tiếp tục chiến đấu. Thủy tộc cùng ma vật người nhìn nhìn ta, ta ngó ngó người, ngơ ngẩn đứng bất động dưới đáy biển.

“Mặc Mặc, ta... ta không sao...”

Long Triển bị thương không hề nhẹ, hấn là Thần Long, vốn dĩ sẽ không có thương thế như vậy, nhưng hấn một lòng che chở Như Mặc, sợ nếu vận nội công chống lại sẽ đem yêu kiếp phản chấn trúng người nương tử. Lúc yêu kiếp đánh hấn, hấn đành cắn răng chịu đau nên thương thế so với Cửu tướng quân cùng Khác vương tử còn nặng hơn vài phần.

“Triển... Người vì cái gì không né ra... Ô ô ô người là Thần Long đó... Ô ô ô...”

Như Mặc ôm Long Triển trong tay, ruột gan đứt đoạn từng khúc. Nghĩ nghĩ một chút, liền ngộ ra tất cả là lỗi của Khác vương tử. Nếu hấn không mang Ma tộc đến tiến công, như vậy sẽ không có trận đánh này, mình cũng sẽ không biến thành thảo long. Như Mặc tức giận lão đảo đứng lên.

“Triển, người chờ ta, ta đi giết bọn chúng... Giết bọn chúng báo thù cho người.”

“Mặc Mặc...” Long Triển kéo tay Như Mặc: “Đừng... Mặc Mặc, người... không cần hạ thủ... không cần giết bọn chúng...” Long Triển nhin đau ngăn cản Như Mặc.

Hấn hiểu rõ nương tử của mình. Tiểu tử thiện lương kia cho dù đi đến trước mặt ma vật, giơ lên đại kiếm cũng không thể đánh, huống hồ, hai tay một khi đã nhiễm mùi máu, e rằng sẽ rửa không trôi. Như Mặc tuy trước đó cũng có giết ma vật nhưng chỉ là bắt đắc dĩ. Bây giờ nếu hấn thật sự hạ thủ, mặc dù bớt được cơn thịnh nộ nhưng ngày sau nhớ đến, nhất định trong lòng sẽ rất khổ sở. Long Triển làm sao có thể để cho bảo bối hấn yêu thương nhất tương lai sau này phải sống bất an cùng hối hận được chứ?

“Triển...” Như Mặc gục đầu xuống, chỉ gọi tên Long Triển, đau lòng nói:

“Ta thật vô dụng, ngay cả giết địch nhân cũng không thể, Triển... Bọn họ từng muốn giết người a.” Hấn phẫn nộ ngẩng đầu, đỏ mắt nhìn về phía ma hoàng tử. “Long tộc cùng Ma tộc rốt cuộc là có cái gì thâm cừ đại

hận, các người sao lại ngàn dặm xa xôi đến đột kích Thủy tộc chứ? Ở nhà ngày tháng tiêu dao không phải tốt hơn sao? Chẳng lẽ đi đánh người khác lại vui như vậy ư?”

Hắn nhớ tới lũ yêu tinh trước kia xâm chiếm Vụ Ân Sơn, ánh mắt toát ra lửa giận.

“Cái gì thâm cừ đại hận?” Ma hoàng tử cười lạnh một tiếng: “Nhân gian có câu ” Sát phụ chi cừ bất động đái thiên “ (thù giết cha không đội trời chung). Long tộc nhốt nguyên thần của phụ hoàng ta, thân là vương tử, không cứu phụ hoàng còn mặt mũi nào đứng trong trời đất. Người nói “ngày tháng tiêu dao”, ta có thể sao, trong khi phụ hoàng của ta đang ở dưới Thủy cung ngày đêm chịu khổ?”

Như Mặc ngẩn người, bất ngờ nói:

“Tuy rằng người nóng lòng cứu phụ vương, chuyện này không nói, nhưng mà nếu người không cứu được người, chẳng lẽ cứ đánh tiếp như thế này sao? Người vì phụ hoàng báo thù, tất nhiên sẽ đả thương người của Long tộc, Long Triển sẽ dẫn quân tìm người đáp trả. Sau đó người lại đến, hắn lại đi, các người oan oan tương báo đến bao giờ mới kết thúc?”

Khác vương tử lắc đầu:

“Ta mặc kệ! Ta chỉ biết thân là vương tử, chuyện này ta nhất định phải làm, trả giá bao nhiêu cũng không tiếc.”

Hắn thống khổ bi thương nói:

“Một ngàn năm rồi, một khắc ta cũng không nghĩ đến cuộc chiến trước đó. Phụ hoàng vì cứu ta, nhục thân bị hủy, nguyên thần bị nhốt trong ma tháp. Ta phải mở trừng mắt nhìn người bị nhốt, không thể làm được gì, không làm được gì... không làm được gì...”

Long Triển thở dài, trợn trắng mắt. Như Mặc quả nhiên như dự đoán, vốn đang dằng dằng sát khí lập tức chuyển thành vô hạn đồng tình, quay đầu nhìn Long Triển:

“Triển, chúng ta... bằng không... chúng ta đem nguyên thần trả lại cho hắn đi. Người xem, hắn cứ đứng nói hoài, có rất nhiều ma khí. Hắn vốn là Ma tộc, đứng ở đây ma khí càng thêm dày đặc, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì a...”

Long Triển thở dài:

“Mặc Mặc, không phải là ta không muốn tha cho phụ hoàng của hắn, chỉ là thả hổ về rừng, sẽ thêm một mối họa. Nếu qua một ngàn năm nữa, bọn chúng lại tiếp tục đánh...” Hắn lắc đầu: ai, Như Mặc quả nhiên quá đơn thuần...

“Không được, Triển nói các người có thể quay lại đánh tiếp.” Như Mặc kiên định nói.

Khác vương tử đối diện cười lạnh một tiếng:

“Hà tất phải mượn cớ, chẳng lẽ các người không thả phụ hoàng của ta, ta sẽ không đánh nữa sao? Toàn bộ con dân Ma tộc đều không thể chịu được nguyên thần Ma Vương của bọn họ bị trấn áp tại Thủy Tinh Cung. Long Triển, nếu người thả nguyên thần phụ hoàng ra, ta có thể lập thế ở nơi này, từ nay về sau Ma tộc cùng Long tộc nước giếng không phạm nước sông, Ma tộc tuyệt đối không đến quấy nhiễu nữa.”

Không phải hắn cố tình tỏ ra yếu kém, nhìn lại mình cùng Cừu tướng quân đi, còn có thể nói hào ngôn tráng ngữ gì sao. Tuy rằng lời nói có tỏ ra thất thế một chút, nhưng nếu có thể cứu được nguyên thần của phụ hoàng, cũng là đáng giá.

“Lời thề của Ma tộc, có thể tin tưởng sao?” Long Triển cười khẩy, rõ ràng là không chịu thả.

Nhiếp Chiêu đứng cạnh cười nhạt:

“Hôm nay Ma Long lưỡng bại câu thương, các người về đi, sau này tái chiến. Đương nhiên, nếu bây giờ các người muốn đánh tiếp, Đông Hải Thủy tộc chúng ta tuyệt đối phụng bồi.”

Đôi mắt của Khác vương tử bắn ra hàn băng mãnh liệt, mạnh mẽ nói:

“Nếu đã tới đây, thà rằng huyết chiến đến chết cũng tuyệt đối không lùi bước. Hừ, Thủy Tinh Cung đã bị ma liệt vông bao vây, ta cũng không tin lão Long Vương bên trong kéo dài được bao lâu, ha ha ha...”

Cuồng tiếu cùng câu nói ngạo nghễ của hắc hoàn toàn chọc giận toàn bộ Thủy tộc, Long Triển cũng giãy dụa đứng lên, tiếp tục gia nhập chiến đoàn.

Chợt nghe Như Mặc tức giận cao giọng kêu lên:

“Dừng tay lại cho ta, tất cả dừng tay lại cho ta!” Hắc đồ Long Triển, dang tay đối diện Ma tộc, đứng trước thủy tộc. “Các người đều muốn cái gì chiến đấu, cái gì huyết chiến chí tử, các người không có người thân sao? Hay các người là cô chi, chỉ có một thân một mình? Nếu như không phải, các người có hay không nghĩ tới nếu các người chết, thân nhân của các người làm sao bây giờ? Sẽ có bao nhiêu thương tâm? Chuyện này... các người muốn sao?”

Ma hoàng tử, Long Triển, Cửu tướng quân cùng đông đảo Ma tộc lẫn Thủy tộc đều cúi đầu, vấn đề này thật sự bọn họ chưa từng nghĩ tới.

“Lúc ta còn rất nhỏ, nương ta đã bị sa ngư (cá mập) ăn thịt, sau này vất vả tu thành thảo long, ta quyết định đi tìm sa ngư kia trả thù. Thế nhưng khi ta đến đó, phát hiện hắc đồ đã có con. Như thế lỡ hắc đồ chết đi, con của hắc đồ phải làm sao bây giờ? Vì vậy nên ta không thể hạ thủ...” Ngử điệu Như Mặc thập phần thương tâm, trở bàn tay một cái, đông đảo Ma Tộc cùng Thủy tộc đã bị hắc đồ cảm hóa.

“Hảo, Khác vương tử, nể tình Như Mặc, ta sẽ trả nguyên thần của Ma hoàng cho người. Thế nhưng người cũng phải tuân thủ thệ ngôn, vĩnh viễn không được đến quấy nhiễu Long tộc, người làm được không?” Nhìn nương tử yêu thương tâm, Long Triển chịu không được, rốt cuộc đứng ra thay phụ vương làm chủ.

“Tuy ta là Ma tộc nhưng thân là hoàng tử, tự nhiên lời nói ra đáng giá ngàn vàng, người yên tâm.”

Ma Hoàng tử lạnh lùng trả lời. Ma Tộc cùng Thủy tộc trải qua nửa khắc lặng im như tờ, kim khâu rơi xuống cũng có thể nghe thấy, lát sau vỡ òa lên tiếng hô như sấm rung trời.

Long Triển cùng Khác vương tử đồng thời thở phào hai cái, xem ra dù là Thủy tộc hay Ma tộc, đều không muốn tiếp tục chiến tranh. Ngấm lại cũng đúng, chiến trận tàn khốc, mấy trăm năm tu luyện bị hủy trong chốc lát, thậm chí hình thành thân câu diệt, ai lại mong có chứ?

“Kỳ lạ, Như Mặc, trước kia người là cá chép?” Cửu tướng quân tung hô xong, bỗng nhiên tò mò hỏi: “Theo ta được biết, cá chép các người là loài dễ trứng nở con, sanh xong con mái sẽ ly khai. Sau khi nở ra người sẽ tự sinh tồn, người làm sao biết nương người là ai?”

Như Mặc tròn tròn đôi mắt đẹp:

“A? Là như thế này sao? Khó trách từ lúc nhỏ cho đến lớn ta chưa từng thấy mặt nương. Ta còn tưởng rằng tất cả đã bị ăn hết chứ. Ngư bá bá nói cho ta biết, có một lần bá bá thấy gần nơi ta sống có sa ngư ăn một đám cá chép, trong đó chắc chắn có nương ta a...”

Không đợi hắc đồ nói xong, Long Triển, Khác vương tử cùng con dân Ma Long tộc đồng loạt ngả sắp xuống: thì ra thảo long này lúc còn là cá chép đã ngốc sẵn rồi, chỉ vì một lời nói vu vơ kia mà ôm huyết hải thâm cừu.

Cửu tướng quân nỗ lực gương dậy, anh dũng hỏi tiếp:

“Vậy nếu người nghe nói, làm sao kết luận được sa ngư kia ăn thịt nương người chứ?” Cái này cũng là một vấn đề đáng chú ý đó chứ, hắc đồ sẽ không nghe tin đồn nhảm nữa chẳng.

“Àn, cái này đương nhiên ta biết.” Như Mặc có chút tức giận trả lời “Niêm ngư (cá nheo, cá da trơn...) bá bá có nói sa ngư ăn thịt nương ta đại khái dài như thế này...” Hắc đồ cố gắng dang tay thể hiện độ dài. “Còn nói có màu xám tro, có hàm răng sắc nhọn cùng với vây cứng, vì thế ta nhìn liền biết sa ngư đó là hung thủ.”

Hắc đồ chỉ nói, đối với đáp án mình đưa ra vô cùng thỏa mãn. Thủy tộc cùng Ma tộc lại đồng loạt té xuống, Long Triển cùng Khác vương tử bởi vì thụ thương quá nặng, nên lúc này ngã chưa kịp đứng lên, may mắn vẫn còn nằm trên mặt đất, nếu không thương thế chắc đã trầm trọng hơn rồi.

“Như Mặc, sa ngư chẳng phải đều có hình dạng như vậy sao?” Long Triển ảo não nói, không thể tin vì chuyện “thương tâm” của Như Mặc mà thả Ma hoàng, về nhà còn không bị cha hấn lột da sao? Ô ô ô, Lão Thiên phù hộ hấn a.

“A?” Như Mặc choáng váng, sau đó lúng túng nói: “Ta... ta không biết, từ đó cho tới bây giờ, ta chỉ thấy có duy nhất một sa ngư ... Lẽ nào sa ngư lớn lên đều giống như vậy sao? Bọn chúng không phân biệt màu sắc sao? Cá chép bọn ta có chia thành cá chép đỏ, cá chép đen cùng có cá chép đỏ đen nữa mà?” Sau cùng, hấn cũng mở to mắt tò mò hỏi Long Triển.

“Như Mặc...” Hấn hoàn toàn bất lực, thâm cầu phúc cho sa ngư suýt nữa đã bị hàm oan kia.

Mắt thấy Khác vương tử, Như Mặc cùng Cửu tướng quân đã trở về hình người, hấn cũng xoay một cái. Vừa biến xong, thất lưng bỗng nhiên nhói đau, đau đến mức thân thể run rẩy, hơn nữa khí lực trên người đều cạn kiệt: Không... Không thể nào, chẳng lẽ... hấn bị lôi kiếp đánh trúng chỗ hiểm, sẽ chết sao? Không, không thể, Như Mặc của hấn thương hấn biết chừng nào, hấn không thể cứ như vậy chết đi, không nhắm mắt được đâu. Sâu thẳm tận đáy lòng Long thái tử kêu gào, dùng hết khí lực cuối cùng kéo tay Như Mặc đang ở cạnh: không thể, vào giờ phút cuối cùng, hấn bất chấp tất cả cũng muốn nói rõ tình ý sâu thâm của mình với nương tử...

11. Thảo Long Nương Tử - Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Triển, người làm sao vậy?” Ngay cả Như Mặc ngốc cũng nhìn thấy có chút không ổn, hấn ôm Long Triển la lớn, vì thân thể hấn cũng bị thương, hai người ôm nhau ngồi bệt dưới đất.

“Không có gì... Ta sợ rằng sẽ phải đi hầu các tiền bối tu Long Thần Công thất bại mất.” Long Triển cười khổ, nắm chặt tay Như Mặc: “Người biết không Như Mặc, kỳ thực ta... Ta rất hối hận, vì sao lại đưa ra ý định giả làm phu thê với người chứ...? Ta không muốn giả nữa, ta muốn người thực sự trở thành thê tử của ta, là Đông Hải thái tử phi đường đường chính chính đứng trước Đông Hải Long tộc cùng Thủy tộc. Nhưng vì cái gì trước đó, chỉ muốn người làm thê tử trên danh nghĩa, chúng ta chỉ có năm năm...”

Cuối cùng cũng đã nói ra, thế nhưng tất cả đều không còn kịp nữa rồi, trong lòng Long Triển bây giờ thật sự hỗn loạn.

“Kỳ thực ngay từ đầu, ta thật sự muốn cùng người giả làm phu thê, bởi vì ta... ta nghĩ hai người chúng ta cơ bản nói chuyện còn không có, làm sao lại yêu nhau! Ta... ta thật không ngờ ta thật sự yêu người. Như Mặc người có biết không, từ lúc bắt đầu biết người, ta đã thích người, lúc nhìn thấy hình người của người thì ta... Ta thật sự kinh vi thiên nhân (cực kỳ kinh ngạc vì sắc đẹp không giống người phàm), nhưng... đối với người lúc đó không muốn theo đuổi, ta chỉ nghĩ, người kia đôi mắt trong sáng rất thuần khiết. Nhất định... Nhất định sẽ làm bằng hữu tốt của người, khi đó tâm ý của ta... hoàn toàn chỉ có tiểu thảo long khả ái đang thụ thương nằm trên giường, ta không nghĩ ông trời lại quan tâm ta như vậy, người kia cũng là người...”

Thân thể càng ngày càng vô lực nhưng hấn nhất định phải nói, nếu không chỉ sợ sau này không còn cơ hội nữa.

Long Triển nắm chặt tay Như Mặc, cướp lời của hấn:

“Mặc Mặc, người đừng nói gì hết, chỉ cần nghe ta nói. Ta... ta rất muốn cùng người cử hành một cái hôn lễ thật náo nhiệt, cho tất cả mọi người biết đây là thảo long nương tử của ta, cũng là bảo bối ta trân trọng yêu thương nhất. Đáng tiếc... không kịp nữa rồi, Mặc Mặc, ta ... ta không muốn rời xa người...”

Thật là tốt, rốt cuộc đã nói ra chuyện muốn nói nhất. Mi mắt nặng quá, hấn thật sự không muốn nhắm mắt, nhưng thân thể càng lúc càng vô lực, cho dù là Thần Long, cũng có những chuyện không thể quản được...

“Triển... người đừng bỏ ta! Ta đồng ý, chúng ta không giả phu thê nữa, ta làm thái tử phi đường đường chính chính của người. Ta không phi tiên nữa, ta còn muốn sanh cho người thật nhiều thật nhiều bảo bối, để bọn

chúng chạy theo sau người, gọi người phụ thân có được không?”

Như Mặc ôm chặt thân thể của Long Triễn, hấn không rõ vì sao Long Triễn chết, rõ ràng Khác vương tử cùng Cửu tướng quân vẫn còn rất khỏe mà.

“Mặc Mặc... Đừng như vậy... Người như vậy, ta thực sự... thực sự không muốn rời xa người. Ta chỉ là... lời muốn nói đã nói xong. Ta đi rồi, người... người phải ngoan ngoãn phi tiên, cùng với bằng hữu của người, các người... Nhất định sẽ rất vui vẻ... nhất định là như thế... rất vui vẻ...”

Nói xong câu cuối cùng, Long Triễn nhắm mắt lại, đầu ngẹo sang một bên, rơi xuống cánh tay của Như Mặc.

“Triễn... Triễn...” Như Mặc sợ hãi kêu to, nước mắt tuôn ra như suối, Chương Du cùng Nhiếp Chiêu cũng sờ nhìn “thi thể” của Long Triễn, không thể tin đường đường là Thần Long thái tử vượt qua mười tầng thiên kiếp, lại dễ dàng bị một yêu kiếp đánh chết.

Thủy tộc sau khi kinh hoàng chứng kiến tất cả thì kêu khóc vang trời đất. Thái tử ưu tú nhất của Long tộc, thái tử kính yêu nhất của bọn họ cứ như vậy rời bỏ bọn họ mà đi, trong lòng từng người đều là bi thương khó có thể diễn tả thành lời.

Mặt khác, Khác vương tử lạnh lùng nhìn đông đảo Thủy tộc đang hỗn loạn, sau đó cười khẩy quay sang trò chuyện cùng Cửu tướng quân:

“Thiệt xạo quá! Người nói, Long Triễn cho rằng hấn sẽ phải chết thật, hay là có ý lợi dụng cơ hội này giả chết dụ thảo long nương tử ngốc kia đồng ý làm vợ hấn?”

“Ta nghĩ hấn chắc là thật sự cho rằng hấn sẽ chết.” Khác vương tử đảo cặp mắt trắng dã: “Bằng không với cá tính cao ngạo của hấn, sau này hấn còn có cơ hội làm thảo long ngốc yêu hấn. Làm thế nào lại ở trước đám đông nói hai người giả phu thê chứ? Mà lại là hấn yêu người ta trước, tuyệt đối không phải là bản tính của Long Triễn.”

“Nói như vậy, hấn thật sự là yêu thảo long kia trước sao? Chắc chắn, thật khó tin! Đây chính là Long thái tử mất ở trên đầu đây sao?” Cửu tướng quân chính xác là đang cười trên nỗi đau của người khác. “Khác, chuyện này ít nhất cũng đủ để chúng ta cười hấn cả một ngàn năm rồi. Nói đi nói lại, cũng phải hảo hảo cảm tạ thượng giới yêu tiên, đã khiến cho Long Triễn sau này ở trước mặt chúng ta ngẩng đầu cũng không dám. Nghĩ lại trước đây căn bản không thể có chuyện tình này mà.”

“Ừ, không sai. Chờ sau này ta thượng thần giới rồi, sẽ nhớ cảm tạ các nàng, nhân tiện cũng phải đòi lại công đạo. Thật sự đã làm ta bị thương rất nặng, tốt xấu gì ta cũng là Ma Thần, không phải bởi vì ở đây là nhân giới nên mới bị các nàng đè đầu ra mà đánh sao? Như thế nào lại xuống tay không lưu tình chứ?” Nói xong câu cuối cùng, Khác điện hạ đã có đầy một bụng tức.

Lúc này ở bên kia, Chương Du cùng Nhiếp Chiêu rút cuộc cũng phát hiện có chút không đúng:

“Như Mặc... Như Mặc, đừng khóc nữa. Người nghe một chút... nghe một chút Long Triễn có phải hay không đang ngáy?” Nói xong, hai người đồng loạt nhướng mày lên nhìn hấn.

“Đã... ngủ?” Như Mặc thoáng nhìn Chương Du cùng Nhiếp Chiêu, sau đó lặng lẽ lắng nghe, quả nhiên nghe được tiếng ngáy đều đặn. Cẩn thận tìm nơi phát ra tiếng kêu, đôi mắt bỗng dưng mở lớn, hấn vô ý đứng thẳng người lên.

“Rốt cục cũng phát hiện rồi sao?” Khác vương tử đối diện lẩm bẩm. “Người thực sự quá ngốc! Hấn là Thần Long, Thần Long đó nha. Nếu một yêu kiếp nhỏ nhoi có thể đánh chết Long Thần, vậy Long tộc làm sao có nhiều thiếu niên anh dũng muốn tu luyện Long Thần Công chứ? Đừng nói ta không nhắc người a tiểu thảo long, phu quân của người rất có thể lợi dụng tính tình thiện lương của người, cố ý khiến người nghĩ là hấn sắp chết, sau đó lừa người đáp ứng làm thê tử của hấn, người hiểu chưa?”

Hừ hừ, Long Triễn a Long Triễn, cái này coi như báo thù trước kia ta còn niên thiếu người đánh ta bầm dập như đầu heo.

“Người nói dối! Triễn... Triễn sẽ không gạt ta đâu. Hấn nhất định cũng nghĩ rằng hấn sẽ chết, mới nói với ta như vậy.” Như Mặc phần nộ cao giọng: “Người dám nói xấu hấn, người là người xấu đáng ghét. Hừ hừ,

ta sẽ nói Triển không thả cha của ngươi nữa.”

Nếu lúc này hắn đang là hình rồng, nhất định đã đập đuôi ầm ầm rồi.

Khác vương tử kinh ngạc nhìn Như Mặc, một lúc lâu sau khí thế như bóng cao su xì, lấm bắm:

“Thật là, Long Triển hẳn rất cuộc là có cái gì hảo cầu thủ (shjt dog) vận, lại có một nương tử khả ái trung thành thế này? Ai, ta cũng muốn nữa.” Hắn nhìn về phía Cửu tướng quân, dụng thần thức nói: “Nghĩ cách bắt cóc hắn được không?”

Cửu tướng quân bĩu môi: “Coi như xong, vừa rồi họa ở miệng ngài mà ra, lẽ nào muốn lão cha của ngài bị nhốt thêm một nghìn năm nữa sao? Nếu muốn một nương tử như vậy, ta cho người đi tuyển. Nhìn bạch tuột mập kia kìa, hình người của hắn ngài có thấy không? Rất hợp khẩu vị của ngài nha, không bằng làm thông gia với Long tộc, mang hắn về nhà đi.”

“Người tỉnh tỉnh lại cho ta, tuy hình người của hắn đẹp nhưng người nhìn hình dáng hiện tại của hắn kìa. Tướng tượng bị tám chân đầy giác mút của hắn cuốn lấy, đến đầu ta còn nổi da gà.”

Khác vương tử phi thường nghiêm khắc nhận xét, Chương Du đứng đối diện liên tiếp hất xì, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn trời: lẽ nào phụ mẫu ở trên ấy đã bắt đầu tưởng niệm hắn?

“Các người có hay không nói cho biết, rốt cuộc Long Triển bị cái gì?” Như Mặc hỏi Ma hoàng tử đang ngẩng người ra trước mặt, thực sự chịu không được mà. Nhìn bộ dáng của tên đó, chắc hẳn hắn biết vì sao Long Triển lại ra thế này, vậy phải tự chịu ủy khuất một chút, không ngại học hỏi kẻ dưới, an nguy của Triển mới là trọng yếu.

“Hắn ngủ. Kỳ thực thương thế của hắn so với chúng ta nhẹ hơn. Nhưng hắn là chính đạo Thần Long, mê hồn của yêu kiếp có tác dụng với hắn, khi hắn trở về hình người, bởi vì dùng quá nhiều pháp lực nên mê hồn bắt đầu phát tác, hắn sẽ ngủ.” Ma hoàng tử miễn cưỡng trả lời, quên đi, lúc này thảo long kia thuyết phục Long Triển thả phụ hoàng của hắn, là đã tốt lắm rồi.

Như Mặc rốt cuộc cũng cảm thấy an tâm, nhẹ nhàng hôn lên má Long Triển một cái, thì thầm: “Không có việc gì là tốt rồi. Triển, may mà ngươi không có việc gì, nếu không ta biết phải làm sao đây.”

Vừa dứt lời, Ma tộc và Thủy tộc trước mặt đã huyết sáo ầm ĩ, Như Mặc mới nhớ ra mình đang ở nơi công cộng, khuôn mặt mỹ lệ của hắn lập tức đỏ ửng.

Cuối cùng cũng kết thúc chiến tranh, mọi chuyện trên cơ bản đã giải quyết êm thấm.

Long Triển hôn mê nên mới tránh được trận cuồng nộ của phụ vương hắn, bởi vì hắn dám đồng ý trả nguyên thân của Ma vương về Ma tộc.

Bất quá có rất nhiều Thủy tộc làm chứng, Long vương gia không thể nuốt lời. Huống gì để có thể chấm dứt chiến tranh của lưỡng tộc, điều kiện này thật là rất mê người.

Nhưng Long Vương vẫn lo lắng không yên, không biết có nên tôn trọng hứa hẹn của nhi tử hay không? Lúc nguyên thân của Ma Vương vừa xuất hiện, ngài hối hận vô cùng.

Ba ngày sau đó Long Triển tỉnh lại, khi hắn mở mắt ra, bất ngờ phát hiện Như Mặc đang nằm ở đầu giường, bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay hắn. Trong nháy mắt, hắn ngậy người, nghĩ thầm chẳng lẽ thần thức của hắn còn lưu lại đây sao, hay bởi vì toàn bộ ý thức của hắn chỉ nghĩ về Như Mặc nên mới xuất hiện ảo giác?

“Triển, người tỉnh rồi? Thật tốt quá, thực sự tốt quá.”

Mơ hồ cảm nhận được Long thái tử động đậy, thoáng cái Như Mặc đã tỉnh. Đôi mắt tỏ con đỏ hồng không phải vì thức đêm mà vì hắn thực sự lo lắng cho Long Triển, lúc nhìn hắn nằm yên bất động, nước mắt nhịn không được len lén rơi.

“Như... Như Mặc...” Long Triển không tin vào hai mắt của mình.

Chuyện gì đây? Lẽ nào ta còn chưa chết? Rõ ràng đã cảm thấy sức lực toàn thân đều biến mất, hơn nữa cứ muốn nhắm mắt lại, cái đó không phải dấu hiệu tử vong thì là cái gì? Tại sao... tại sao hiện tại lại yên ổn nắm tay Như Mặc, cảm nhận được hắn đang thực sự vui mừng a?

“Triển, người không có chết, người biết không? Khác vương tử nói, bởi vì yêu kiếp có tác dụng của mê hồn, mà người là chính đạo Long Thần, lúc khôi phục hình người lại dùng quá nhiều pháp lực nên mê hồn bắt đầu phát huy. Đại khái bởi vì người... cho rằng bản thân sẽ chết, làm ta cũng lo lắng cho người như vậy.”

Như Mặc hưng phấn một hơi kể hết những lời Khác vương tử nói cho hắn.

“Ta... ta không có chết?” Long Triển ngạc nhiên, đợi đến lúc hắn tiêu hóa những lời Như Mặc nói xong, sắc mặt tái xanh, gắt gao nắm lấy tay Như Mặc:

“Mặc Mặc... Mặc Mặc... Ta... ta có hay không khi đó nói với người ta không muốn cùng người giả làm phu thê?” Lão thiên gia a, cầu người nể tình lúc trước ta đã nỗ lực cực khổ tu luyện, câu trả lời là có hay không vậy.

“Ừm... Đúng vậy...” Như Mặc nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng hắn vì câu nói chân thành kia mà vui mừng, nhưng sắc mặt Long Triển dần dần đen lại:

“Ta... ta có hay không đã nói vô luận sử dụng quỷ kế cũng tốt, cường bạo cũng được, tóm lại sẽ giữ người ở cạnh tuyệt đối không rời xa?!” Lão thiên a lão thiên, ngài đã làm ta thất vọng một lần rồi, lần này ta van ngài, ta van ngài, nhất định đáp án là không có đi!

“Ừm... Ta không có nghĩ tới tâm tư thái tử diện hạ lại như thế ...” Như Mặc lại cúi đầu thấp một chút, hắn không nói câu kế tiếp, bởi vì hắn không biết phải nói như thế nào mới tốt. Sử dụng quỷ kế lẫn cường bạo là không đúng, nhưng sao lúc Long Triển nói vậy, lòng hắn tràn đầy vui mừng?

Sắc mặt Long Triển tiếp tục chuyển màu, cuối cùng thành ra trắng bệch quá độ:

“Ta... ta có hay không đã nói ta muốn cùng người cử hành một cái hôn lễ phong phong quang quang (náo náo nhiệt nhiệt), trước mặt Thủy tộc đường đường chính chính tuyên bố người là thái tử phi...?” Lão thiên a lão thiên, trước nay ta chưa từng làm gì đắc tội ngài, nhưng ngài đã đánh ta rơi xuống vực hai lần rồi, ngàn vạn lần có hay không định đáp án... Ừa? Không đúng, đáp án lần này nếu như phủ định, cái loại thú nhận tình cảm này khẳng định là chắc chắn. Trên trán nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh, đại não của hắn hoàn toàn hỗn loạn.

“Ừm, đúng vậy... Không sai... sau đó người chết, à, không phải, là ngủ. Tiếp đó Thủy tộc kêu khóc rung trời, sau đó bọn ta nghe được tiếng ngáy của người, Khác vương tử mới nói là người đang ngủ. Lúc đó không biết vì sao mọi người đều cười rộ lên, ta nghĩ bọn họ nhất định là mừng cho người.” Như Mặc ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh nhìn Long Triển.

“A a... Tiểu tử ngốc, bọn họ làm sao mừng cho ta chứ, a a... Hình tượng của ta, mặt mũi của ta, Lần này thì hết thật rồi, một chút cũng không còn!”

Long Triển ngửa mặt lên trời than. Lão thiên, tại sao lại như vậy? Sớm biết tỉnh lại sẽ có kết quả tàn khốc thế này còn không bằng cho ta đi hầu các tiên bối đã quy tiên cho rồi!

“Triển...” Như Mặc thở gấp, sắc mặt so với Long Triển còn trắng hơn.

Hắn chậm rãi đứng lên, hai tay cũng cố sức rút ra khỏi bàn tay Long Triển:

“Triển, người... người vì sao lại buồn bã như vậy? Có phải những lời vừa nãy của người không phải thật tình... kỳ thực... kỳ thực người muốn ta sau khi người chết đi sống tốt một chút nên người... Người đã nghĩ rằng người sẽ chết, vì người không muốn phải thực hiện lời hứa khi tỉnh dậy có phải hay không?”

“Mặc Mặc...”

Long Triển sững sốt, đợi đến lúc hắn hiểu được nường tử hắn đang nghĩ gì, hắn thực muốn lên thiên đình thẩm hỏi lão thiên, vì cái gì tiểu thảo long của hắn bình thường rất ngốc, mà lúc bề cong sự thực lần xuyên tạc lời nói của người khác lại quá giỏi?

“Triển, người... người không cần khó xử, ta... ta biết ta chỉ là một thảo long, căn bản không xứng với người... Ta sẽ không đòi hỏi người thực hiện lời hứa... Cảm tạ người mấy ngày qua đã đối xử với ta rất tốt... ta bây giờ sẽ đi, ta sẽ rời đi.” Như Mặc bước lùi một bước, xoay mặt che nước mắt rơi.

Long Triễn hét lớn một tiếng: “Người dám...” sau đó nhảy bổ về phía trước, thoáng cái đè Như Mặc nhỏ bé yếu đuối ở dưới thân.

“Mặc Mặc, những lời này đều thực tâm, ta có thể thề với trời!” Long Triễn nghiêm túc dấm tay lên trời, xa xa truyền đến một tiếng sét, đại khái là lão thiên gia rất không hài lòng với hành vi bất kính của hắn.

“Là... là thật lòng sao?” Như Mặc một lần nữa ngẩn người: “VẬY... vậy vì sao người lại kêu thăm thiết như vậy?”

“Bởi vì... bởi vì ở trước mặt Thủy tộc ta thừa nhận giả trang phu thê cùng với người, lại thừa nhận nội tâm ta xấu xa đen tối, cái này làm sao gỡ gạc hình tượng của ta với bọn họ a?”

Long Triễn ảo não kêu lên, lại nghiêm túc nhìn Như Mặc:

“Bất quá cũng cảm tạ trời đất, cuối cùng ta cũng đã nói ra. Mặc Mặc, lúc đó ta thật sự cho rằng mình sẽ chết nên mỗi câu của ta đều là thật lòng, ta muốn cùng người cử hành phong quang hôn lễ, trước mặt đông đảo Thủy tộc cùng người sống tới đầu bạc răng long, Như Mặc, người có đồng ý không?” Long Triễn chợt thấy tim mình đập khẩn trương.

“Người... người còn không biết đáp án sao? Lúc đó ta đã nói rồi... ta nguyện ý ở cạnh người, làm nương tử của người. Ta... ta nguyện ý không phi tiên nữa...” Đỏ mặt a... bất quá vì muốn cho Long Triễn thấy thành tâm của mình, hắn cố gắng nhìn thẳng vào mắt phu quân tương lai, cho hắn xem tấm chân tình của mình.

“Mặc Mặc...” Long Triễn ôm chặt Như Mặc, thở dài: “Cuộc đời này ta chỉ cần có người, không cần gì nữa.”

“Triễn, ta cũng vậy.” Như Mặc cũng ôm chặt hắn, thời gian dường như im lặng đứng nhìn đôi phu thê...

“Tiểu tử thôi, tên bất hiếu người cưới vợ rồi quên lão cha sao? Xem ta đánh chết người!” Ngoài điện truyền đến tiếng rống to, hai người đang ôm nhau quên đất trời giật mình buông tay ra, ngay sau đó bóng dáng cao lớn của Long Vương lập tức xuất hiện, theo sau là Quy thừa tướng hằm hè tươi cười.

“Trước khi chết người thú nhận tất cả trước mặt Thủy tộc rất tốt, nào là luyến tiếc rời xa Như Mặc, tâm tâm niệm niệm đều nghĩ tới nương tử, đến lão cha ngậm đắng nuốt cay nuôi người khôn lớn chỉ quảng cho mấy chữ không thêm nói tới. Đã đứng trước cửa tử, thế mà người đá lão cha người đến tận chín tầng mây, tự mình làm chủ thả nguyên thần Ma vương, người.. người... người người...”

Long vương gia vì quá cảm động với nhi tử nên nói không thành lời, Quy thừa tướng ở phía sau rất có lòng tốt nhắc nhở:

“Vương gia, thái tử còn nói cuộc đời này có Như Mặc là đủ vui rồi, rốt cuộc là đem ngài đặt ở đâu?”

Mồ hôi lạnh của Long Triễn cùng Như Mặc thi nhau túa ra, lão Quy không thêm giúp bọn họ thì thôi lại còn ở đây đổ dầu vào lửa, ngược nhìn Long Vương trước mặt, Long Triễn phẫn nộ nói:

“Nói đi, cha muốn phạt cái gì, thỉnh gia pháp hay lột da ở tại đây?” Như Mặc sợ đến trắng bệch, ôm cổ Long Triễn, khẳng khái nói: “Long vương, đều là lỗi của ta, người... người lột da ta đi.”

“Như Mặc, người không nên giành phần khí thế của ta có được hay không? Làm hình tượng thái tử lão công của ta không được anh dũng tí nào.” Long Triễn trở tay ôm Như Mặc vào lòng: “Thật không có ý đó phụ vương, cả hai ta đều không muốn, hiện tại ta cần tìm Chương Du chọn một ngày lành thành hôn, phụ vương giúp ta chuẩn bị đi.” Hắn chuyển hướng sang Quy thừa tướng: “Về phần người, không phải giao du rất rộng rãi sao? Như vậy phần thưởng khách đều do người an bài, hôn lễ của ta và Như Mặc nhất định không được qua loa. Hiện tại trong Long tộc có mười vị Long Thần, Quy lão người phải mời tất cả cho ta, ngay cả các vị Long Thần ở Bắc Hải huyền băng cũng không được buông tha, hiểu chưa?” Hừ, dám ở trước mặt phụ vương dấm chột ta, hắc hắc, ta dễ dàng bị người khi dễ sao?

Long Triễn ôm Như Mặc nghênh ngang bước ra ngoài, Long Vương gia ngơ ngác nhìn theo cả hai, một lát sau, chậm rãi kéo bàn tay tròn tròn của Quy lão, giậm chân nói:

“Người thấy chưa? Đây là nhi tử ta cất công nuôi lớn, không những không thêm nghe lời ta, lại còn muốn nắm đầu khớp xương bắt ta vất vả thay hắn cử hành hôn lễ. Ai nha số ta khổ quá, nuôi đứa con bất hiếu như vậy, ô ô ô...”

Quy thừa tướng mở to mắt kinh thường, kéo tay Long Vương ra, cảm giận nói:

“Vương gia, ngài không thu phục được Thái tử cũng đừng nắm tay ta chặt vậy. Ta cũng bị liên lụy, ai chẳng biết các vị Long Thần ở Bắc Hải huyền băng lãnh cảm vô tình, ô ô ô, ta còn không biết có hay không bảo toàn được cái mạng già này về ăn đám cưới điện hạ nữa!!”

“Yên tâm yên tâm, kỳ thực mấy vị Long Thần kia đối Triển nhi luôn rất vừa mắt, Triển nhi có hôn lễ bọn hần nhất định tới tham dự, nó cố tình hù dọa người thôi.” Long Vương mệt mỏi dầm dầm vai phải. Ai, có một đứa con như vậy thiệt là khổ, bất quá hần có thể cùng tiểu thảo long kia khổ tận cam lai đính ước đến già, kỳ thực cũng khiến cho người làm cha như lão vui mừng đi.

12. Thảo Long Nương Tử - Chương 12: [kết]

Ngày đại hôn rất nhanh đã tính ra, bất quá Long Triển trong lòng càng ngày càng bất an. Bởi vì mấy ngày gần đây, chẳng biết có bao nhiêu Long cung chủ lẫn Long nữ đến Đông Hải Thủy Tinh Cung tìm đủ mọi lý do tiếp cận Như Mặc, hết lần này tới lần khác thân cận nương tử nhà hần, không đến một phút sau bọn họ liền giống như người một nhà. Mỗi khi Long Triển giả bộ ở thư phòng đọc sách, trên thực tế là âm thầm quan sát Long nữ đang thủ thi với Như Mặc, cảm giác bất an trong lòng hần càng ngày càng mãnh liệt. Rốt cuộc, trước đại hôn hai ngày, Khác ma hoàng tử cùng Cừu tướng quân đại diện Ma giới đến chúc phúc, dùng một câu phá hỏng thiên cơ:

“Long Triển, người nói người vốn là Thần Long thông minh, thế nào đến chuyện ấy còn không nhìn ra chứ?” Khác vương tử nghênh ngang ngồi ở ghế trên trong thư phòng của Long Triển, vừa chậm rãi thông thả thổi trà vừa cảm thán: “Ai, quả nhiên người ta đừng nên dây vào ái tình, chắc chắn, cái tên long thái tử này là một ví dụ sống tàn khốc!”

Thanh âm đều đều vang lên trong phòng, Long Triển nắm chặt tay, hận không thể dầm vào khuôn mặt khoa trương của Khác vương tử một đắm, thử xem hần ra bộ dáng gì nữa. Bất quá không phải là có việc cầu hần sao, thật là, cũng tại mấy bà cô đáng giận kia.

“Mang thêm một chén nước nữa, một chút thành tâm cũng không có, đây là thái độ nhờ vả của người đó sao?”

Bộ dáng cao cao tại thượng của Khác vương tử làm Long Triển vô cùng ngứa mắt, liếc hần một cái, mới hận một ngàn năm bị đánh thành đầu heo cuối cùng cũng ở đây.

Chiếm được thể thượng phong, trong lòng Khác vương tử hả hê vô cùng. Hần càng nghênh ngang tự đắc bao nhiêu Cừu tướng quân đứng bên cạnh càng ngáp dài bấy nhiêu.

Long Triển tức giận quẳng xuống bàn một chén nước đầy, hung bạo nói:

“Đây là chén nước cuối cùng ta cho người. Nếu người còn dám bắt ta lấy thêm chén thứ mười nữa, ta thề rằng không biết chuyện đó cũng khiến người so với tên đầu heo một ngàn năm trước còn thê thảm hơn, người tin không?”

Khác vương tử bất mãn nhìn Long Triển, lầm bầm:

“Thật nhỏ mọn, mới có chín chén đã như vậy rồi? Nhẫn nại chỉ có thế, làm sao tu được Long Thần Công vậy hả.” Vừa dứt lời, âm thanh của Chương Du bỗng nhiên vang lên trong nội điện.

“Long Triển, người ở đâu?”

“Người có nói hay không?” Long Triển thấp giọng hỏi, nhìn thấy Khác vương tử không ngừng gật đầu, hần mới đứng dậy cao giọng gọi:

“Chương Du, ta đang có chuyện vô cùng trọng đại cần bàn, người ra phòng khách trước chờ ta.”

Hần nói xong, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt Khác vương tử chăm chú dõi theo Chương Du, mà còn ngăn người nhìn theo hướng Chương Du vừa đi khuất, Long Triển tự dưng hiểu ra tất cả.

“Kỳ thực mọi chuyện rất đơn giản. Người là Long thái tử, tính tình tự cao tự đại, Long nữ kia e rằng [tương nữ hữu ý sở vương vô tình], vì vậy ghi hận trong lòng, hôm nay người sắp thành đại hôn mà nương tử của người lại... ngốc như thế này, các nàng chắc chắn định bụng hợp lực dùng thảo long kia làm khó dễ người.” Khác vương tử lo lắng nói ra đáp án, nhìn thấy Long Triển có vẻ đã hiểu ra thì lắc đầu: “Thật là, ái tình quả nhiên có thể khiến người thông minh thành ngu ngốc, ngay cả Thần Long thái tử cũng không phải ngoại lệ.”

Long Triển không thèm để ý tới câu nói châm chọc của hắn, thông thả ngồi xuống ghế bất chèo chân.

“Lại nói, Khác vương tử diện hạ, gần đây ta nghe không ít dân chúng Thủy tộc bàn tán, hình như thỉnh thoảng có thấy bóng dáng diện hạ quanh quần gần biên giới. Chẳng hay diện hạ liên tiếp muốn đi thăm Đông hải, hay là vẽ hình đồ Đông Hải chuẩn bị đánh nhau?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Khác vương tử vốn đang dương dương tự đắc lập tức giống như đã trúng một quyền, trở nên méo mó, hắn bật dậy:

“Nói gì vậy, một lời của ta đáng giá ngàn vạn, sao lại không tin? Về phần ta tới Đông Hải làm gì, hiện tại thời cơ còn chưa tới, ta không thể nói cho người nhưng người yên tâm, ta không phải vì hình đồ Thủy Tinh Cung mà đến. Cùng Long tộc làm bằng hữu, là thật tâm của ta.”

“À, đã như vậy, xin mời diện hạ, ta phải ra phòng khách, Chương Du vừa tìm ta có việc cần bàn. Không biết có hay không có người theo đuổi hắn? Ai, kỳ thực ta cũng rất khổ tâm, bởi vì Thủy tộc theo đuổi hắn đều phi thường không tệ, hại ta phải thay người nào đó dỗ dành hắn hết lần này tới lần khác, Chương Du quả nhiên rất tin tưởng ta...”

Hắn vừa nói vừa quan sát sắc mặt Khác vương tử, quả nhiên, không chờ Long Triển nói xong, đôi mắt đối phương lập tức phát sáng.

Long Triển cười khẩy: hừ hừ, người chỉ là ma hoàng tử mà thôi, người nghĩ rằng người giỏi hơn ta sao? Ái tình khiến người không minh thành kẻ ngốc, lời này tuyệt đối không sai, ta tránh không được, ma hoàng tử người cũng đừng hồng trôn thoát.

Hắn vờ như “Thỉnh” Khác vương tử, xoay người bước ra cửa. Một lát sau, Khác vương tử không cam lòng lên tiếng:

“Chờ một chút, Long Triển, người... Bạch tuột mập kia tuyển người yêu như thế nào thật sự là do ý kiến của người sao?” Hắn oán hận nói, tất nhiên đã biết Long Triển sẽ không để hắn được yên thân.

“Hả, đương nhiên rồi.” Long Triển xoay người lại. “Bất quá, muốn ta ở trước mặt hắn nói tốt vài câu, dù sao cũng phải trả một chút phí tổn, có đúng không?”

Long Triển mỉm cười, trên mặt là biểu hiện “ta biết mà”, còn Khác vương tử trên mặt lại là khí thế “quyết chiến đến cùng”, hai cái đầu rất nhanh ghé sát vào nhau, Cửu tướng quân đứng một bên thực sự không thể nhìn nữa, lúc hai người đồng thời phát ra tiếng cười tà đạo không gì sánh được, hắn cũng trốn khỏi thư phòng Long thái tử.

Chương Du ngồi uống tới ly trà thứ hai ở ngoại điện thì bắt đầu hắt xì liên tục, sau đó hắn đành kết luận hắn đã bị bệnh rồi. Muốn gặp Long Triển nhưng không được, hắn thở dài, lẩm bẩm:

“Thật là, áp lực làm thái tử quả nhiên quá lớn, bàn luận một chuyện cũng lâu như vậy. Quên đi, rốt cuộc ta có nên hỏi hắn tên Khác vương tử đáng ghét kia tại sao gần đây luôn chạy tới lãnh địa của ta du ngoạn hay không, nếu hắn không có thời gian, ta không làm phiền hắn.” Chương Du vừa nói vừa rời khỏi thủy tinh cung.

Hôn lễ của Long Thái tử cùng Thảo long nương tử Như Mặc rất nhanh đã diễn ra. Bằng nỗ lực phi thường của Long Vương cùng Quy thừa tướng, đây chính xác là một hôn lễ vô cùng náo nhiệt. Không chỉ có Thủy tộc, các Long vương long tử long nữ đều tề tựu ở Đông Hải thủy tinh cung, vả lại trước đây chưa từng có chuyện mười vị Long Thần đều vui vẻ đoàn tụ cùng một chỗ.

Không chỉ có vậy, hưởng ứng lời mời của Như Mặc, Thủy tinh xuất hiện rất nhiều cá chép, cá nheo, cá trắm cùng những loài cá bình thường khác. Bọn chúng nhìn đồng loại xinh đẹp cao cao tại thượng đang tiếp

nhận rất nhiều lời chúc kia, trong tâm đều xúc động lẫn bồi hồi. Có thể nói, sự tích của Như Mặc trở thành một động lực phi thường mạnh mẽ, cổ vũ những... những loài cá, khiến cho bọn chúng càng thêm quyết tâm muốn vượt long môn.

Các Long nữ trước kia đã thì thầm với Như Mặc xem ra rất đặc ý, các nàng nghĩ đã làm khổ tâm lang rất nhiều, nhưng vẫn không ngờ tới, các nàng cứ nhiên lại bại trận. Rất nhiều năm sau đó, các nàng cũng nghĩ không ra vì sao Long thái tử lại biết rõ chuyện này, làm cho kế hoạch tổn bao tâm huyết ngày đêm chuẩn bị vỡ ngay từ trong trứng nước.

Điều này là đương nhiên, dù sao cũng không ai nghĩ đến kẻ thù một mất một còn ngàn năm trước của Long thái tử là Ma hoàng tử điện hạ lại sử dụng bản lĩnh mưu mẹo của mình dò la chuyện bí mật của các nàng. Về phần thù lao, chắc hẳn mọi người cũng đã biết.

Tóm lại, đại hôn lễ lộng lẫy và tráng lệ cử hành liên tục ba ngày ba đêm khiến tất cả khách nhân đều say khướt, bao gồm cả mười vị thần long, đã kết thúc một cách êm thấm.

Trong đại sảnh rộng lớn, chỉ còn Long Triển và Như Mặc còn tỉnh táo. Như Mặc ngơ ngác nhìn Thủy tộc đang nằm trên bàn ngáy to, Long Triển kể bên cười khẩy, hắc hắc nói:

“Rượu của Ma tộc quả nhiên không phải tầm thường, ngay cả mười vị Long Thần tiên bối cũng không chống được. Hừ hừ, tưởng phá được đêm động phòng của ta sao, cũng phải xem các ngươi có bản lĩnh hay không đã, ha ha ha...” Vừa cười lớn, hắn kéo tay Như Mặc: “Đi Như Mặc, không cần quan tâm bọn họ, yên tâm, không chết được đâu, đợi đến lúc tỉnh lại, bọn họ tự phân chia nhau dọn dẹp mà. Chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.”

“Chuyện gì? Triển...” Như Mặc vừa hỏi, đã bị Long Triển kéo đi, đợi đến lúc bước chân vào phòng hoa chúc xinh đẹp tinh xảo, thấy trên giường đã trải sẵn gấm vóc đệm chăn, hắn bỗng nhiên hiểu ra, mắc cỡ đỏ bừng mặt nhìn về phía Long thái tử: “Triển, ngươi là... Ngươi là muốn...” Câu kể tiếp, dĩ nhiên hắn không cách nào nói ra.

“Không sai, đêm nay ta muốn ngươi, đã nhẫn tới hôm nay rồi, ta có thể chứ?”

Long Triển kích động hưng phấn lúc này đã biến mất. Hắn một tay ôm Như Mặc tiến vào giường, ân tình nói:

“Mặc Mặc, còn nhớ lúc ta phun máu mũi không? Ngươi đã từng nói nguyện ý để ta ăn tươi cầm máu, bắt quả khi đó ngươi không rõ hàm ý chữ “ăn” của ta, nhưng, có thể bây giờ ngươi cũng không biết, không sao, tối nay vì phu ta sẽ dùng hành động thực tế cho ngươi biết “ăn” là như thế nào?”

Liếc mắt đưa tình biến thành nhìn chăm chăm, thanh âm cuối cùng lại trầm xuống, Long Triển giống như... giống như sói đói lao tới chỗ Như Mặc.

Tiếng kêu sợ hãi, tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc cùng lời yêu thương thì thảo nhanh chóng hòa vào nhau, mảnh đỏ trên giường theo thanh âm bên trong mà hơi rung động. Cuối cùng một tiếng thở dài thỏa mãn vang lên, tất cả im ắng trở lại.

Ba tháng sau khi Như Mặc kết hôn với Long Triển, tiểu thảo long luôn luôn tràn trề sinh lực bỗng dưng trở nên uể oải, nằm rũ rượi cả ngày, cái gì cũng không muốn ăn, ngay cả thích bơi nhất cũng không muốn.

Long Triển rất lo lắng, vội vã thỉnh hảo bằng hữu Nhiếp Chiêu y đạo cao minh đến khám cho Như Mặc.

Y thuật của Nhiếp Chiêu phi thường cao siêu, ngay cả ngự y thủy tinh cung cũng thập phần bội phục hắn.

Lúc hắn đi tới bắt mạch cho Như Mặc, chỉ hỏi đơn giản vài câu về bệnh trạng mấy ngày nay, sau đó đen mặt đứng dậy nói với Long Triển:

“Không phải ta không muốn giúp, ngươi nhanh thỉnh hảo mã tinh đến chiếu cố hắn, nhớ kỹ, nhất định phải là hùng hải mã tinh, ta cấp cho hắn vài toa thuốc an thai, cũng không có gì đáng ngại.”

“An... an thai? Hùng hải mã tinh?” Long Triển choáng váng đầu óc, đây là bệnh gì?

Bỗng nhiên hần nhớ tới trước kia Như Mặc đã nói qua, hình như những yêu tinh sắp phi tiên như hần cũng có thể mang thai. Trong lúc nhất thời, hần không tin được lỗi tai của mình, rất sợ càng hi vọng sẽ càng thất vọng, lấp bấp hởi Nhiếp Chiêu:

“Người... ý người là sao?”

“Ngu ngốc, ta còn ý gì nữa. Người không biết hay giả vờ không biết? Long Thái tử người sắp làm cha rồi, Long Vương gia cũng lên chức gia gia, còn ý gì nữa.”

Nhiếp Chiêu bắt lực lắc đầu, xoay người rời đi.

Long Triển sau một khắc hóa đá, hưng phấn ôm chầm lấy lão bà cũng đang hóa thạch, kích động reo lên:

“Như Mặc, người nghe thấy không? Chúng ta sẽ có bảo bối, sẽ có một khối thịt khả ái đáng yêu chạy theo sau chúng ta gọi phụ mẫu rồi, a a a ... Ta thực sự rất vui, Như Mặc, ta yêu người. Ta cũng không biết phải làm sao mới yêu người cho đủ, làm sao cảm tạ người cho tốt.”

“Sẽ... sẽ có bảo bối?” Như Mặc cũng lẩm bẩm, khó tin nhìn xuống bụng mình. Hần không hiểu được, ngẩng đầu lên nhìn Long Triển: “Không có a, Triển, người xem xem, chỗ này rất bằng phẳng, sách có nói nữ tử khi có thai đều là bụng rất bự, đi từ từ, chỗ này không có nổi lên cái gì hết.”

Nhiếp Chiêu đảo đôi mắt trắng dã:

“Yên tâm đi, rất nhanh sẽ bự thôi, người nghĩ rằng bảo bối người ngay từ đầu đã lớn như vậy, sau đó sinh ra sẽ lớn như thế nào?” Nhiếp Chiêu hoa tay múa chân một chút, nhìn thấy Như Mặc chăm chú nghe xong gật đầu, hần mệt mỏi hạ tay xuống: “Thực sự là bội phục người, quên đi, Long Triển, người tự phụng dưỡng bảo bối của người đi, ta không tiếp nữa.”

Nói xong không nhìn được ha hả cười vài tiếng, xoay người đi ra.

Như Mặc cùng Long Triển lại một lần nữa ngưỡng mộ nhìn về phía bụng nhỏ, không thể tin được lại có một tiểu sinh mệnh đang thai nghén ở bên trong, đó còn là cốt nhục của bọn hần a.

Lúc này thanh âm ồn ào của Long Vương cùng Quý thừa tướng truyền đến. Long Triển chau mày, đứng lên “hừ” một tiếng:

“Không được, ta phải nói với phụ vương mới được, la to như vậy, bảo bối sợ thì sao?”

“Không cần đâu Triển.” Như Mặc do dự nói: “Bảo bối còn nhỏ như vậy, chưa được ba tháng, hần còn chưa có lỗi tai, làm sao nghe được?”

Hần nói không phải là không có lý, bất quá phụ thân vừa được lên chức Long Triển khó lòng kiềm chế, đến cuối cùng, hần vẫn là đi ra ngoài.

Bảy tháng nháy mắt đã qua đi, bụng Như Mặc rất nhanh đã phình to, chỉ còn chờ đến ngày nở nhụy thôi nha. Hần mỗi ngày đều nhìn bụng của mình, rốt cuộc cũng tin chính mình đang thực sự mang thai.

“Ân, hình như khí trời bên ngoài đang rất tốt thì phải.” Như Mặc nhìn nước biển xanh trong bên ngoài, thở dài. “Mấy tháng rồi ta không có bơi, bởi vì cái bụng bự, ô ô ô, muốn đi bơi quá a, rõ ràng hiện tại vừa ăn xong hai tô cơm rồi mà.” Như Mặc liếc mắt xem cảnh vật bên ngoài, lại nhìn xuống bụng của mình, cau mày lại. “Được rồi, lúc ta biến thành người bụng bự như vậy, như thế lúc biến thành long to hơn hình người rất nhiều, bụng không phải sẽ nhỏ hơn sao?” Như Mặc đắc ý cười thầm, vội vã xuống giường đi ra giữa phòng.

Hải mã tinh chăm nom hần đang xuống trù phòng lấy bồ thang, Long Triển giải quyết công sự xong rất nhanh sẽ trở lại, cũng may các nha hoàn tỷ tỷ đang ngồi một bên chăm chú may áo cho bảo bối. Hần hưng phấn chớp lấy thời cơ, xoay người ba vòng, biến thành hình long. Bất quá Như Mặc ngốc nghếch đã quên rằng, tuy rằng lúc biến về hình long to hơn so với hình người, nhưng thân thể cũng không khác là bao nhiêu, chỉ thấy ở giữa thân long có một khối u tròn tròn làm cho hắc long liêu mạng đập đuôi, kèm theo tiếng thét chói tai:

“Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao bụng vẫn lớn như vậy? ô ô ô, thế này thì làm sao bơi được? A, cái bụng to vương quá đi...”

Một lúc sau Long Triển trở lại, liền thấy trước mắt cảnh tượng đáng sợ. Hắn hoảng loạn hét lớn một tiếng, các nha hoàn cũng vội vã chạy tới.

Lúc đó, Như Mặc đã khôi phục hình người, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhó như cái bánh bao, hẳn cong người, kéo cánh tay Long Triển:

“Triển, ta đau... Ô ô ô, đau quá đau quá a...”

Vừa nói xong, bạch y trên đùi từ từ xuất hiện vết máu chảy dài xuống dưới chân.

Long Triển vốn tự hào là cơ trí trầm ổn ung dung Long thái tử nhưng đối diện với tình huống của bà xã trước mắt, hẳn cũng giống như hàng ngàn ông bố khác trong thiên hạ, gấp gáp đến độ ớn lạnh mồ hôi lạnh, tứ chi run rẩy bất, liều mạng tự trấn an mình.

“Thái tử phi phải sinh, nhanh đi thỉnh bà mẹ.”

Hùng hãi mã tinh rống to một tiếng, Long Triển nghe như âm thanh của tự nhiên, lập tức quỳnh quáng ôm Như Mặc vào phòng trong, nắm chặt tay hắn an ủi, vừa liên tục nhìn về phía cửa, tức giận nghĩ bà đỡ kia sao còn chưa tới.

“Triển, người nói ta là sinh một quả trứng hay sinh bảo bối?” Như Mặc bỗng nhiên thở dốc hỏi, mồ hôi trên trán nhỏ thành giọt.

Hùng hãi mã tinh ở một bên nghe nha hoàn báo cáo thì thầm tức giận:

“Dùng đuôi đập nước, thảo nào động thai. Cũng đã đến lúc rồi, chịu tác động lớn như vậy, cũng may đã đến ngày, bằng không thực sự không xong rồi.”

“Đương nhiên sẽ sinh bảo bối, sao người lại hỏi vậy?”

Long Triển cảm thấy kỳ quái, càng bội phục nương tử nhà mình. Đây là người sắp sanh hài tử, hẳn lại còn suy nghĩ những... chuyện kì quái này.

“Bởi vì ta nhớ hình như họ Rắn đều sinh trứng, Long cũng là một dạng của rắn, có phải hay không cũng sinh trứng? Hơn nữa trước kia nguyên hình của ta là cá chép, cá chép cũng sinh trứng mà!”

Như Mặc nhắc tới một loạt sự việc, càng nghĩ càng thấy suy đoán có thể trở thành sự thực, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch.

“Người đừng suy nghĩ nữa, hiện tại người là hình người, làm sao sinh trứng? Huống chi chúng ta cũng cảm thấy được bảo bối đập đập trong bụng, tay chân nhỏ xíu có thể cảm giác được nha, tuyệt đối không phải là quả trứng tròn vo đâu.”

Long Triển liều mạng trấn an Như Mặc, kỳ thực rốt cuộc sinh con hay trứng đối với hắn mà nói không quan trọng, quan trọng nhất là phụ tử bình an.

Bà đỡ rốt cuộc cũng tới, là một con sứa tinh, vừa vào tới cửa liền đuổi Long Triển ra ngoài chờ, phân phó các nha hoàn chuẩn bị nước nóng cùng vải trắng.

Long Triển ở ngoài cửa nghe Như Mặc gào lên từng đợt, cảm thấy tim như bị móc ra từng mảnh, vốn dĩ hắn muốn cùng Như Mặc sinh thật nhiều bảo bối nhưng bây giờ hắn thay đổi ý rồi. Loại thống khổ này Như Mặc chịu một lần là đủ, hẳn không bao giờ... muốn Như Mặc phải trải qua lần thứ hai.

“Thái tử điện hạ, Long Vương gia, các người... các người thử bình thường được rồi, tất cả mọi người nhện theo các người đã nửa ngày.”

Một nha hoàn rốt cuộc chịu không được nữa, tiến lên kéo kéo tay áo Long Triển: thật là, đã biết công phu công của thái tử rất tốt, nhưng cũng không nên vậy, hẳn hai ba canh giờ mới thử hỗn hỗn một lần, làm hại mọi người trong cung cũng nín thở theo hắn.

“A?” Long Triển như tỉnh mộng, chợt nghe trong phòng vang lên tiếng trẻ con khóc. Hắn, một nam nhi trưởng thành cao lớn nhào tới nhiệt liệt ôm lão cha nhảy nhót, vui vẻ hét lớn:

“Sinh rồi, phụ vương, Như Mặc sinh bảo bối rồi...” Nói chưa hết câu, không đợi lão cha phản ứng lại, hắn đã lao như gió vào phòng trong.

Bên trong phòng ngủ, Như Mặc yếu ớt nằm trên giường, đôi mắt chớp chớp phát sáng, nhìn chăm chăm vào hài nhi trên tay bà đỡ. Thấy Long Triển tiến đến, hắn sốt ruột kêu lên:

“Triển, người xem, người xem bảo bối của chúng ta, hắn đang nhìn ta sao? Người mau tới xem hắn giống ai, giống ta hay giống người, ừm, ta nghĩ hắn giống gia gia hắn.”

“Mặc Mặc, còn nhỏ không nhìn ra đâu, hơn nữa nếu nhìn ra cũng chưa chắc chính xác.”

Long Triển đi tới, cầm tay Như Mặc, hướng mắt về phía hài tử, hoàn toàn khác trong tưởng tượng của hắn. Mặt nhẵn nhụi da hồng hồng rất giống như tiểu hầu tử, không thấy chỗ nào dễ thương, nhưng đôi mắt to trong veo kia chắc chắn là của Như Mặc.

Trong mắt Long Triển thoáng cái tràn đầy nhu tình: thật tốt, bảo bối của Như Mặc với hắn, da dẻ có vẻ không tốt lắm nhưng là cốt nhục của mình, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

“Thái tử phi, thái tử, ta mang bảo bối đi tắm, tóc còn dính máu này.”

Bà đỡ thập phần bất đắc dĩ nói. Thật là, lúc này muốn mang đi, thái tử phi nói gì cũng không chịu, đã nhìn lâu như thế, rốt cuộc đã nhìn đủ chưa.

“À, được rồi, ôm đi đi, nhưng nhớ phải ôm về nha.” Như Mặc phi thường bất đắc dĩ nhìn theo, bỗng nhiên thấy cha chồng đứng trước cửa, hưng phấn la lên: “Đúng rồi đúng rồi, để cho gia gia hắn nhìn hắn một chút.”

Bà đỡ bị kéo lại, bất đắc dĩ chỉ có thể đáp “vâng” một tiếng. Không còn cách nào khác, ai bảo người ta là thái tử phi chứ.

Long Triển rất nhanh phát hiện nhận thức lúc trước là sai lầm rồi. Nguyên rằng cứ tưởng mặt nhi tử vẫn sẽ nhẵn nhụi hồng hồng mãi giống tiểu hầu tử, ai ngờ bảy ngày sau, bảo bối lại trở nên trắng trắng tròn tròn, hơn nữa lúc nằm trong nôi, người chỉ cần đóng đưa nôi một chút, hắn sẽ mở cái miệng nhỏ nhắn cười với người, mở to đôi mắt sáng như sao trên trời nhìn người. Thật là phi thường khả ái, khả ái đến nỗi hắn hận không thể mỗi giờ mỗi phút đều ở cạnh bà xã cùng nhi tử của mình.

Tiếng cười sang sảng của Long vương bên ngoài vang lên, Long Triển cùng Như Mặc không hẹn mà đen mặt lại, từ lúc có bảo bối, Long Vương gia đi đâu cũng khoe. Ngày hôm qua, hai người bọn họ cùng với bảo bối nằm trong nôi phải tiếp hơn mười lượt khách, tuy rằng cũng kiếm được không ít lễ vật nhưng Long Triển và Như Mặc rõ ràng không thích bảo bối bị làm phiền như vậy.

Cuối cùng Ma vương cùng Khác vương tử cũng đến. Vừa nhìn thấy bảo bối nằm trong nôi, Ma vương cùng ma hoàng tử đều mở to mắt, chọc chọc khuôn mặt mũm mĩm nhỏ nhắn, trong mắt hai người đều tràn đầy kinh hãi.

“Khác nhi, sau này người cũng cho nương tử người học theo Như Mặc sinh bảo bối đi, hắn không phải hảo bằng hữu của người sao?”

Ma Vương đại nhân vừa khen ngợi vừa vỗ hai tay, cùng lúc đó xuất hiện một cái pháp bảo lợi hại ở chỗ đặt lễ vật. Lúc này Long Triển cùng Như Mặc mới biết bọn họ đến cầu hôn, nhưng đối tượng là ai lại không đề cập tới, mà bọn họ đương nhiên cũng không còn tâm trí quan tâm chuyện này, đến sau này Long Triển cùng Như Mặc biết đối tượng đó chính là Chương Du, bọn hắn mới cảm thấy kinh hãi.

Ma vương và Khác vương tử bởi vì cứ quấy rầy hài tử nghỉ ngơi, hết xoa rồi lại nắn, rốt cuộc bị đôi phu thê tình thâm vô cùng yêu thương và bảo vệ con cái kia hợp lực liên thủ đuổi ra ngoài. Lúc gần đi còn dặn đi dặn lại hàng nghìn lần, nói thôi nôi nhất định phải báo cho bọn họ biết. Theo phi thường tiểu nhân Long Triển dự đoán, bọn họ rất có thể lợi dụng lúc Thủy Tộc đang chèn chèn say sưa mà tiến công lần nữa.

Buổi tối, Đông Hải náo nhiệt rốt cuộc dần dần yên tĩnh trở lại. Như Mặc ngồi cạnh bà đỡ, chờ lúc bà đỡ cho bảo bối uống sữa xong, vội vã ôm lấy, phu thê hai người ngồi hai bên, bảo bối nằm giữa chơi đùa với nhau. Bất quá tiểu hài tử rất mau đã mệt, chốc lát sau đã ngủ say.

Đưa tay nhẹ nhàng chọt vào cái miệng nhỏ nhắn, cảm giác được hấn mút tay mình, Long Triển khe khẽ nở nụ cười.

“Bảo bối cần ta, Như Mặc, có phải hay không hấn đang mọc răng?”

Phụ thân ngốc hoàn toàn quên hết những kiến thức trước đây đã đọc được trong sách, bất quá ngốc mẫu thân ở phương diện này lại hoàn toàn lý trí:

“Không thể nào, ta nhớ kỹ sách có nói bảo bối bảy tám tháng sau mới mọc răng. Bảo bối chúng ta mới có mười ngày thôi a, ư, bất quá cũng không biết được, người là Thần Long ta là yêu tinh, bảo bối sinh ra đã có răng cũng không phải kì quái.”

“Àn, vậy đặt tên cho bảo bối đi, người nói tên gì thì hảo?”

“Người là phụ thân, đương nhiên do người đặt.”

“Gọi Long Mặc có được không? Họ của ta, tên của người, đây là bảo bối chung của hai chúng ta.”

“Àn, ưm tai, bất quá nếu có bảo bối thứ hai, bảo bối thứ ba thì gọi như thế nào, chẳng lẽ gọi Long Triển Như, Long Triển Mặc sao?”

“..., Chuyện này còn xa lắm, bây giờ đừng nói nữa, bảo bối ngủ rồi, chúng ta cũng ngủ thôi.”

“Hảo...” Nửa ngày sau: “Triển, ta yêu người...”

Lại nửa ngày sau đó: “Ta cũng yêu người, Mặc Mặc, ngủ đi.”

Tiếng thầm thì trong phòng rốt cuộc biến mất, nương theo đó là tiếng hít thở đều đặn vang lên. Bên ngoài màn đêm đang dần hạ xuống, Đông Hải trở nên tĩnh lặng, lại một buổi tối yên lành nữa trôi qua.

Hoàn

13. Thảo Long Nương Tử - Chương 13: Ngoại Thiên Phiên Ngoại

Đại kiếm Nghiễn Đài của Như Mặc gần đây cực kỳ khó chịu, thập phần khó chịu. Thật là, mỗi ngày đều có thể nghe được một chút cái tên ‘thượng vàng hạ cám’ ấy đối với Bảo Bảo (tên thường gọi cục cưng hay bảo bối yêu ở nhà) của Như Mặc khen ngợi, chơi đùa ngoài ra còn chấp nước miếng, mà vì phong ấn trong hư không, không được sự triệu gọi của Như Mặc cho nên cũng không cách nào nhìn thấy mặt Bảo Bảo.

Vốn dĩ cho rằng, mình và Như Mặc dù thế nào cũng là huynh đệ bảy tám trăm năm, hấn tuyệt đối không thể nào quên mình được, có lẽ không gọi mình xuất ra chỉ vì ta ở trong mắt hấn trọng lượng quá nặng, cho nên không tùy tiện triệu gọi, đợi khi thời cơ đến, mình khẳng định sẽ được làm trò hay long trọng mà lên sân khấu, như là ở yến tiệc đầy thán của Bảo Bảo xuất hiện, đảm đương đeo khóa trường mệnh cho nó (hay khóa trường thọ – đeo cho trẻ em vs ý nghĩa khỏe mạnh dài lâu). Nhưng sau đây tháng của Bảo Bảo, hấn lại tự khuyên giải và an ủi bản thân nói, ‘Như Mặc khẳng định là muốn tại yến tiệc 100 ngày của Bảo Bảo mà thỉnh mình ra, trước mặt mọi người tuyên bố danh tự của Long bảo bảo.’

Khi 100 ngày của Long bảo bảo cũng đã qua mất, Nghiễn Đài thập phần xác định, đối Như Mặc, bản thân rất mực trung thành theo Như Mặc nữa đời người rồi, vậy mà cái đồ ‘trọng sắc khinh bạn’, không đúng, chính xác phải là cái đồ gia hỏa ‘trọng sắc quên bạn’, căn bản là quên ta mang đến Trảo Oa Quốc rồi.

Trung thành hết lời đối lại được cái kết quả gì chứ, nỗi bi phiền trong tâm Nghiễn Đài nổi lên. Hấn đã định chủ ý rồi, suốt đời này đều không muốn chú ý đến Như Mặc nữa, cái tên chủ nhân kém cỏi đã quên mất bằng hữu bay trên đầu cùng chung hoạn nạn này rồi.

Cho nên vào một ngày, trời trong nắng ấm ‘phong hòa nhật lệ’ nước biển xanh thẳm không gợn sóng, Long thái tử Long Triển cũng thật nhân hạ vô việc muốn giúp vợ nhà lúc luyện kiếm, hấn (Nghiễn Đài) rõ ràng nghe tiếng hô hoán của Như Mặc, nhưng lại đem thân kiếm xoay qua một bên, không thêm quan tâm lí lẽ.

Như Mặc đứng tại đầu trường sau ngự hoa viên, phía trước tư gia phu quân Long Triển, còn có nét mặt trẻ con của Khác ma hoàng tử, Chương Du, Nhiếp Chiêu và Cừu tướng quân, hai ba mươi tiếng kêu bạt mạng, trước sau triệu gọi phi kiếm không ra, có phần xấu hổ. Lúng túng không biết làm sao.

Đầy mặt của Khác ma hoàng tử cùng Cửu tướng quân, Nhiếp Chiêu như trúng gân đen, Chương Du đang trong tình trạng há to miệng ra biểu tình không dám tin, tư gia phu quân cả đầu mồ hôi lạnh, Như Mặc lấy dũng khí, gọi to thử một câu cuối lời vốn định uy hiếp: “Nghiễn.....Nghiễn Đài, người mau ra đây cho ta, ta.....ta hạn người đếm đến ba liền ra đây cho ta, nếu không.....nếu không ta thật sự giận người đó.....”

Cả đám người Long Triển cùng Khác ma hoàng tử đồng loạt té ngã, có trời mới biết đây là loại uy hiếp gì, nếu bọn họ là cây kiếm cao ngạo kiêu căng kia, bọn họ sẽ không vì cái câu uy hiếp này mà xuất ra. Nhưng mà lúc bọn họ nghe Như Mặc đếm số, họ mới biết được trên đời này có người bị khi dễ vì không có năng lực là như thế nào.

“Một——” kéo ra thật dài. “Hai——” lại kéo ra thật dài nữa “ Hai...hai rưỡi...”. Sau đó “Hai lẻ bảy.....hai lẻ tám.....hai lẻ chín..... ô ô ô ...Nghiễn Đài người mau ra đây đi, ta bị người làm cho xấu mặt rồi, ô ô ô, người rút cuộc vô cơ bát nháo cái gì a?”

Đám người Long Triển cùng ma hoàng tử ngồi ngay dưới đất cũng không đứng dậy, trở mình mắt trợn trắng, ra Như Mặc cũng biết mất mặt a.

Thấy Như Mặc quay đầu lại tiến vào lòng tư gia phu quân Long Triển, ô ô bi thương mà kêu lên “Triển, người giúp ta ngẫm lại xem, có phải ta niệm chú ngữ sai rồi, vì cái gì Nghiễn Đài vẫn không chịu ra chứ, hẳn tuyệt đối sẽ không đối xử với ta như thế, người mau giúp ta ngẫm lại chú ngữ triệu gọi hẳn rút cuộc là cái gì đi, có lẽ lúc này hẳn cũng đang gấp đến độ xoay vòng vòng trong hư không, Triển, ô ô ô.....”

Long Triển nhú hạ mày, lòng nghĩ Nghiễn Đài cái đồ đại kiếm cao ngạo chết tiệt này cả nhiên dám chọc Mặc Mặc nhà chúng ta thương tâm như thế.

Hắn đằng đằng sát khí đứng lên “ Mặc Mặc, người không cần khổ sở, chú ngữ của người căn bản không sai, ta thấy đại kiếm của người căn bản là ăn nhầm thuốc gì rồi, đang ở nơi nào đó mà phát cáu.” Nói xong hắn lớn tiếng niệm qua một lần chú ngữ trước Như Mặc đã niệm qua, sau đó rét căm căm nói “ Nghiễn Đài ta chỉ cho người thời gian một số, nếu người vẫn không ra, thì vĩnh viễn cũng đừng nghĩ sẽ ra nữa, hừ hừ, không phải chỉ là một thanh kiếm sao? Ta không tin thân là long thần, lại chế tạo không ra một thanh phi kiếm tiện hảo cho Mặc Mặc.....Một.....”

Vừa dứt lời, bấy giờ thân ảnh của Nghiễn Đài mới chậm chậm di động giữa không trung, hắn chậm chậm di chuyển thành một vòng tròn, nhìn rõ mọi người xung quanh, sau đó chuôi kiếm hướng về phía trước giương lên, lớn tiếng nói “Nói cho người biết Long Triển, ta không phải vì câu uy hiếp của người mà xuất ra, ta chẳng qua là muốn ra đây cùng với cái tên chủ nhân ‘trọng sắc quên bạn’ kia nói một câu, từ nay về sau chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, hẳn đi đường Dương Quan thế gian kẻ hắn, ta đã qua chiếc cầu độc mộc của hư không, hừ hừ, ta cả đời đều không muốn gặp lại hắn nữa, người yêu thì người đi luyện cái dạng phi kiếm gì đó cho hắn đi.”

Như Mặc đại kinh thất sắc, một phen tiến lên ôm chặt lấy Nghiễn Đài, rơi lệ hoảng sợ nói “Nghiễn Đài Nghiễn Đài, người làm sao vậy? Người vì cái gì không cần ta nữa? Ta không có làm chuyện gì có lỗi với người a. Phi Điện của Triển xinh đẹp như vậy, ta sợ người tức giận, cho tới bây giờ đều không có ca ngợi qua một lần, ngay cả sờ đều không có sờ một chút, nhưng mà Nghiễn Đài, người vì cái gì vẫn còn nói ta, ta không có quên người, ta thật sự chưa từng quên người a.”

Đám người Long Triển cùng Khác ma hoàng tử mặt vô biểu tình nhìn một người một kiếm trình diễn màn sinh ly tử biệt, trước đó đều tìm một vị trí tốt ngồi xuống, sau bị Như Mặc làm cho kinh động rất khỏi chỗ ngồi ngã vài cái bổ nhào, té xuống nữa, ngay cả bọn họ cũng muốn ‘diện mục vô quang’ rồi (tối tăm mặt mũi).

Nghiễn Đài tựa hồ bị cảm động, qua sau một lúc lâu mới trên không trung trở mình từng cái một, tức giận hét lớn: “Nếu đã như vậy, vì cái gì trong thời gian đầu không triệu gọi ta ra nhìn mặt Long bảo bảo? Trong khoảng thời gian đó không triệu gọi cũng cho qua đi, vì cái gì đến lúc đây tháng cũng không triệu ta ra thay nó đeo khóa trường mệnh? Lúc đây tháng quên ta cũng còn có thể tha thứ, nhưng qua 100 ngày của Bảo Bảo cũng không kêu ta ra tuyên bố danh tự của nó, a a a, Như Mặc người tự nói xem, người có phải rất quá đáng?”

Như Mặc ngơ ngác nhìn đại kiếm cuồng nộ trên không, sau một lúc lâu mới ngây ngốc nói: “ Nhưng

mà.....nhưng mà.....Phi Điện cũng không có nhìn thấy Bảo Bảo a, Long Triển nói bình khí là vật hung (xấu, dữ, nguy hiểm), đem nó mắc ở chỗ cao cao trên tường, cần bản không để nó tới gần cái nôi nữa bước...” Không đợi nói xong, Nghiễn Đài liền hét lớn: “Loại kiếm đó, ngay cả linh thức đều không có một tí, treo ở đâu mà không như nhau, nó có thể so sánh với ta sao?” Hắn trên không trung cuồng khảm loạn phách (điên cuồng chém loạn tứ tung), phát ra một chuỗi pháo hoa xuyên lóa mắt.

“A, thì ra Nghiễn Đài vì cái này mà tức giận a.” Long Triển tiến lên trước một bước, bảo vệ thảo long ngốc nhà mình: “Không còn gì nữa, bây giờ ta liền mang người qua xem tiểu bảo bảo, hơn nữa sinh nhật của bảo bảo vẫn chưa có qua, còn một trò chơi quan trọng hàng đầu mà, đến lúc đó toàn bộ dân Thủy long tộc xem Bảo Bảo chọn đồ vật đoán tương lai, nghi thức vĩ đại này giao cho Nghiễn Đài người chủ trì đi, thế nào? Cứ như vậy tất cả có thể bù đắp những thiếu sót trước đây với người được chưa?”

Long Triển còn bồi thêm mặt cười, tâm lí tràn ngập cảm giác vô lực, thầm nghĩ trước đây thấy Như Mặc có phi kiếm tự linh thức còn thập phần ngưỡng mộ, bây giờ xem ra, vẫn là Phi Điện nhà mình tốt a, đem nó đặt ở chỗ nào cũng đều không chút ý kiến, nào giống Nghiễn Đài này, bắt quá đã quên mời hắn ra xem nhi tử, liền để mọi người xem nét mặt không vui của Như Mặc, còn phát bảo trước mặt khách nhân của mình. Ai~, thật là không có biện pháp, lại là mình yêu thích bình khí của Thảo long nương tử, ngay chỗ đó là ‘em’ vợ cùng đứng, chính mình cần bản không dám phát giận, nếu như là phi kiếm của mình như vậy không hiểu chuyện, lão sớm đã mang nó chôn ở đáy biển sâu nhất sâu nhất rồi, còn giữ nó trước mặt người khác làm càn.

Nghiễn Đài nghe Long Triển nói như vậy, cuối cùng cũng dừng lại cái thân xoay chuyển không ngừng, pháo hoa lôi điện cũng lập tức biến mất, hắn gật đầu vừa lòng nói “Àn, được thôi, xem ra lần này là Như Mặc có phần vô tâm, ta tha hắn một lần vậy.” Hắn làm ra vẻ nghiêm trọng nói xong, lập tức bắt đầu khoa tay múa chân: “Nhanh a nhanh a, mau mang ta đi xem tiểu bảo bảo, ta muốn xem Long bảo bảo, ha ha ha...”

Long Triển mặt đầy gân đen cùng Như Mặc cẩn thận cười làm lạnh dần Nghiễn Đài tới bên ngoại thất của mình, Long bảo bảo Long Mặc ngủ trưa vừa tỉnh, mở to đôi mắt sáng ngời, chớp chớp nhìn sang tứ phía, nghe được tiếng bước chân vang lên, nó ở trong nôi trở mình một cái, cười rộ lên “Hắc hắc hắc” một mặt phát ra một vài đơn âm vô nghĩa “a a i i”, vung vẩy lên xuống thật mạnh đôi cánh nhỏ tròn trĩnh, muốn Như Mặc ôm nó lên.

Nghiễn Đài cuối cùng hiểu được vì cái gì phía trước sẽ có người chảy nước miếng, này phần non thịt non da (thịt mịn như phần non non mềm mềm búng ra sữa xD ~) của tiểu anh nhi (trẻ sơ sinh) thật sự là rất đáng yêu.

Hắn liền bay đến, trên dưới trái phải tán loạn trước mặt tiểu anh nhi, kích động kêu lên: “A, đáng yêu quá, Long Bảo Bảo thật đáng yêu, Như Mặc, không hổ là hài tử người sinh ra, a a a, quả thực so với người còn đáng yêu hơn nhiều.”

“Ấy, chỉ có thể nhìn không thể sờ a” Long Triển một phen tiến lên ôm lấy bảo bối nhà mình: “Người là kiếm hai lưỡi, đừng kích động sờ soạn lung tung, làn da Bảo Bảo còn non, chỉ cần bị kiếm của người chạm một chút liền thâm rồi, đến lúc đó ta không tha cho người.”

“Yên tâm yên tâm, ta không sờ không sờ, Bảo Bảo dễ thương như vậy, lòng ta đau còn không kịp mà.” Nghiễn Đài tiếp tục vây quanh Long Bảo Bảo nhảy múa, sau đó về mặt chờ mong nhìn Long Triển hỏi: “Là thật sao? Nghi thức sinh nhật Bảo Bảo chọn vật đoán tương lai sẽ do ta chủ trì sao?” Sau khi thấy Long Triển gật đầu, hắn hưng phấn trở mình lộn nhào.

Long Bảo Bảo vẫn một mực mở to đôi mắt sáng tinh quan sát vị khách không mời đột nhiên xuất hiện này, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú với hắn. Sau đó ngay lúc Nghiễn Đài đang nhào lộn, bàn tay nhỏ bé mập mập như tia chớp vươn đến, nắm một nửa cái chuỗi kiếm gỗ mĩ lệ ấy của Nghiễn Đài trong tay, sau đó cũng không chịu thả ra, cười “hắc hắc hắc” không ngừng. Nếu ai muốn đoạt lấy Nghiễn Đài nó liền oa oa khóc lớn.

Long Triển cùng Như Mặc nhìn thấy thoáng ngạc nhiên, thầm nghĩ Nghiễn Đài dù sao vẫn có linh tính, sẽ không gây thương hại đến Bảo Bảo, cứ để nó chơi một lát đi. Nhưng mà ai cũng không ngờ, mãi cho đến khi Long bảo bảo ngủ, tay nó vẫn khăng khăng giữ lấy chuỗi gỗ của Nghiễn Đài không chịu buông ra, hơn nữa lực nắm càng lúc càng mạnh, mà ngay cả Long Triển vị cha Long thần này, cũng không thể nhẹ nhàng

lấy Nghiễn Đài ra, nếu như khi lấy ra dùng một chút lực, sẽ làm cho Long bảo bảo tỉnh giấc, tiện thể còn làm cho nó oa oa khóc lớn.

Nghiễn Đài từ nay về sau nhất định phải đứng bên cạnh Bảo Bảo, một khắc cũng không được rời. Mà khi sinh nhật của Long Bảo Bảo xong xuôi, tình cảm lưu luyến kiếm của Long bảo bảo Long Mặc sau đó vẫn chưa giảm chút nào, Long Triển cùng Như Mặc bắt đầu lo lắng.

Long Triển: “Mặc Mặc a, đại kiếm Nghiễn đài này của ngươi là giống đực hay cái vậy a?”

Như Mặc: “Hả, kiếm mà cũng có phân đực cái nữa sao? Ừm, nếu nói nhất định phải phân, nên là đực.”

Long Triển: “Nó tương lai sau này trải qua tu luyện, có thể hay không hóa thành hình người?”

Như Mặc, nghiên đầu suy nghĩ một lát: “Ngưu ca ca nói có khả năng này, nhưng có thể hóa thành hình người hay không, ta cũng không biết nữa.”

Long Triển, nhẹ nhàng thở ra rõ ràng: “Đi, có khả năng thì liền đi, ai~, hóa thành hình người rồi hãy nói, nếu một khi hóa không ra hình người, tiểu Long Mặc vẫn nhất mực lưu luyến nó, tương lai cưới một thanh kiếm, có thể nào là tốt a, ần, ta quyết không thể để cho loại tình huống này phát sinh, ta nói sao cũng muốn nó hóa thành hình người.”

Nghiễn Đài: “Ồ ô ô, đừng có mà tự quyết định đời người của ta, không, là đời kiếm của ta được không hả? Ta không muốn biến thành hình người, ô ô ô, ta hối hận rồi, Như Mặc, ta bây giờ muốn quay trở lại hư không rồi, nếu như có thể, cứ xem như ta trước giờ chưa từng xuất ra có được không? Ô ô ô.....”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-thao-long-nuong-tu>